

Lương Y Thuần Ái Chẩn Liệu

Contents

Lương Y Thuần Ái Chẩn Liệu	1
1. Chương 1: Tiết Tử	1
2. Chương 1-2	2
3. Chương 2	14
4. Chương 3	25
5. Chương 4	38
6. Chương 5	49
7. Chương 6	59
8. Chương 7	72
9. Chương 8	86
10. Chương 9	95
11. Chương 10	103

Lương Y Thuần Ái Chẩn Liệu

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, hài, ẩm áp, HEEdit: KyosaiTôi tính viết ba truyện liên quan tới ba anh em nhà họ Nhiều nhưng tôi l

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/luong-y-thuan-ai-chan-lieu>

1. Chương 1: Tiết Tử

Có một câu chuyện cười như này:

Hắn – một công tử anh tuấn tiêu sái, “nơi đó” mắc bệnh. Hắn ngày trước có đến khám Tây y, bác sĩ nhìn vài cái rồi đều lắc đầu nói không thể giữ, phải cắt đi mới đc bằng không sẽ mất mạng.

Hoa hoa công tử sao có thể bỏ được, vì thế hắn tìm đến đông y.

Bác sĩ đông y xem qua một lúc rồi gật gật đầu: “Àn, tuy rằng hơi chậm nhưng vẫn là có thể chữa”.

“Thật vậy chẳng? Nhưng bên Tây y đều nói nhất định phải cắt đi mới được a!”.

“Aiz Tây y chính là như thế, động đến cái gì cũng muốn cắt. Người cầm lấy bình dược này, mỗi ngày bôi ở nơi đó ba lượt, liên tục ba ngày cái kia sẽ tự rụng xuống ——“.

Ồi mơ ơ Cái tiết tử bệnh ứ chịu đc =))))))))

Lừa tình quá đi

2. Chương 1-2

Mấy ngày gần nay liên tiếp mưa dầm, rốt cuộc thì hôm nay trời cũng quang đãng.

6h sáng, bên ngoài tuy rằng không tính là gió lạnh thấu xương nhưng cũng tuyệt đối không làm cho người ta cảm thấy được ấm áp, mặt trời lộ ra vài tia nắng cũng không đủ để mang đến sự sưởi ấm cho con người.

Khu nhà này đã có từ rất lâu, dân cư trong khu nhà tập trung kéo nhau đi tập thể dục ở quảng trường. Ngoại trừ một số người tập bằng thiết bị máy móc, phần lớn mọi người đều sắp xếp hàng ngũ chỉnh tề, thông thả du dương theo tiếng nhạc, tập môn võ truyền thống hạng nhất có thể cường thân kiện thể – Thái Cực quyền.

Bất quá, rõ ràng đây là đội của những người trung niên, nhưng người hướng dẫn mọi người đánh quyền, lại là một người chàng trai còn trẻ tuổi.

Chàng trai dáng người vừa phải, không tính là cao, nhưng vóc người cân đối, chỉ xem bề ngoài thì rất khó đoán ra tuổi. Bởi vì anh ăn mặc thật sự – quê mùa đến cực điểm.

Quần áo thể thao màu lam đã lưu hành từ nhiều năm trước, hiện tại muốn mua cũng rất là khó, hẳn là anh ta mặc từ thời sinh viên, mặc dù có chút cũ nhưng không hề hư hỏng. Trên chân là đôi giày vải màu trắng, tuy rằng coi như mới nhưng giới trẻ hiện nay tuyệt đối sẽ không đi.

Cách ăn mặc này, làm cho người ta có cảm giác giống như trở lại đại hội thể thao của một trường học những năm tám mươi.

Anh đeo một cặp kính gọng đen mắt to thoát nhìn đã cũ lại còn xấu, cơ hồ che hơn phân nửa khuôn mặt, thêm vào đó là tóc mái trên trán, trừ bỏ cái mũi và cái miệng, căn bản là không thấy rõ mặt như thế nào, đến cả hơi thở cũng toát ra vẻ “Giả dối”.

Nhưng nếu đến gần thêm chút nữa, sẽ phát hiện anh có ánh mắt phi thường xinh đẹp, bất quá thực đáng

tiếc, người nhìn ra được điểm ấy không có nhiều.

Anh theo tiếng nhạc mà thong thả khoa tay múa chân, Thái Cực quyền thoát nhìn thì rất đơn giản, nhất chiêu nhất thức giống như những động tác chậm trên phim điện ảnh, nhưng những người có thể làm vậy cũng không nhiều.

Bất quá, anh hiển nhiên làm được, tuy rằng “dung mạo xấu xí”, nhưng quyền pháp lại thuần thực đến tinh xảo, làm cho người ta không khỏi ngưỡng mộ, giống như là đang xem biểu diễn võ thuật, mỗi cái giơ chân nhắc tay đều tản ra mỹ cảm không hề tầm thường, cho mọi người thấy cái gọi là trong nhu có cương.

Đánh xong chiêu cuối, Nhiêu Tông Nghĩa chậm rãi thu thế, nhắm mắt lại thở nhẹ một hơi rồi xoay người.

“Hôm nay đến đây thôi. Mọi người vất vả rồi”. Anh chậm rãi nói từng tiếng, tiết tấu nói chuyện từ tốn chính là đặc điểm của anh.

“Nhiêu bác sĩ, anh cũng vất vả rồi!”.

Anh khẽ gật đầu, đi đến bên cạnh cầm lấy cái áo khoác màu đen mặc vào, vốn cách ăn mặc của anh đã có chỗ không thích hợp nay càng trở nên chẳng ra cái gì cả, bất quá bản thân anh không có để ý, lại hướng mọi người gật gật đầu, xoay người chậm rãi rời đi.

Trong ba anh em Nhiêu gia, Nhiêu Tông Nghĩa đứng thứ hai, thân là bác sĩ đông y xem như có điểm đặc biệt hơn, cũng không phải anh tính cách quái dị, mà là tính anh dị thường chậm.

Đối với đông y dưỡng sinh anh rất ủng hộ “Tâm phù khí táo là dưỡng sinh tối kỵ”, cho dù trời long đất lở anh vẫn không có biểu hiện gì. Trừ điểm đó ra, cá tính anh cũng thực trung dung, cho nên chỉ cần không phải chuyện phiền toái anh nhất định không cự tuyệt.

Hôm nay, cuộc sống của Nhiêu Tông Nghĩa cũng như những ngày bình thường khác, sau khi “ăn chậm nhai kỹ” bữa điểm tâm, anh kẹp tờ báo vào nách, khóa cửa vào, chậm rãi đi về hướng bệnh viện.

Anh làm việc ở bệnh viện đông y loại nhỏ, nhưng trong vùng cũng có chút danh tiếng.

Kiến trúc này đã có từ lâu đời, cảm giác không giống bệnh viện, ngược lại giống như một tòa nhà cổ.

Nhiêu Tông Nghĩa chọn bệnh viện này nguyên nhân chính là kiến trúc của tòa nhà. Màu sơn đỏ thẫm có chút loang lổ, giữ lại những hơi thở truyền thống, trong không khí tràn ngập mùi vị nhàn nhạt của thuốc Đông y, làm người ta có cảm giác thực an tâm.

Đi qua phòng bảo vệ, theo hành lang thật dài đi đến văn phòng, trên đường có mấy cô y tá hướng anh chào hỏi, chính là nhẹ nhàng gật đầu tỏ ý, trước sau như một vẫn lạnh lùng nhưng không thất lễ.

Văn phòng anh không tính là lớn, bỏ qua những thiết bị cơ bản, mấy chậu cây làm cho cả phòng tràn ngập màu xanh. Phòng khám đông y không có những người bệnh cấp cứu, không khí yên tĩnh, thập phần thoải mái.

Chưa tới thời gian vào làm, Nhiều Tông Nghĩa đun một ấm nước, sau đó chậm rãi thay áo blouse trắng, một thân áo trắng hơn nữa tóc còn hơi rối, kính mắt gọng to khiến cả người anh nhất thời trở nên già cỗi.

Trong thời gian chờ ấm điện đun nóng nước, anh mở cửa sổ lưu thông không khí, tưới cây, sau đó pha trà rồi vùi đầu vào trước bàn đọc báo, giống như những bác già đi làm đã nhiều năm.

Buổi sáng bệnh nhân cũng không nhiều, liên tiếp mấy người đều là những người già trung niên, hỏi thêm mấy vấn đề, xác định bệnh trạng, Nhiều Tông Nghĩa liên kê đơn thuốc rồi đi bốc thuốc, toàn bộ quá trình diễn ra đều vào đây.

Mới vừa tiễn người bệnh, y tá đứng ở cửa liền hỏi: “Bác sĩ, có thể kêu người tiếp theo không?”.

Không biết có phải là ảo giác hay không, y tá luôn luôn biểu hiện lạnh lùng hôm nay tựa hồ phá lệ vui vẻ, trên gương mặt thản nhiên bỗng đỏ ửng như một cô gái trẻ tuổi —— tuy rằng cô đã gần bốn mươi tuổi.

Nhiều Tông Nghĩa mặt không chút thay đổi gạt đầu, nhân lúc người bệnh còn chưa vào thì anh đứng dậy đi châm trà.

Mới vừa đem chén trà trở lại, cửa liền mở, anh chậm rãi xoay người, ánh mắt giao nhau với người đứng ngoài.

Làm bác sĩ lâu như vậy, thông thường bệnh nhân giống như vậy là không có.

Nam nhân đứng ngoài cửa mặc một chiếc áo khoác tây trang màu đen, áo sơ mi trắng cùng quần bò, thân hình cao lớn cân xứng. xem khung xương tựa hồ không phải người gốc Châu Á, càng đừng nói đến ngũ quan rõ ràng là con lai. Trên người áo sơ mi trắng không cổ, cho dù hiện giờ thời tiết có rét lạnh, cổ áo vẫn hơi mở rộng, chân đi một đôi giày màu cà phê đậm, mái tóc nâu tự nhiên buông xuống trán, càng làm tôn thêm ánh mắt đẹp của anh.

Nhiều Tông Nghĩa đánh giá người nam nhân kia, đồng thời đối phương cũng nhìn anh, vài giây sau, người kia hơi hơi nhăn mi lại.

Cũng không mãi nghĩ về vẻ mặt và ánh mắt người kia là có ý tứ gì, Nhiều Tông Nghĩa mơ hồ quan sát khí sắc của đối phương, phát hiện trừ bỏ can hỏa quá vượng cùng sắc mặt không tốt lắm thì cũng không có dấu hiệu của bệnh gì nguy hiểm.

Cầm cái chén ngồi vào chỗ cũ, anh hướng người đứng ngoài cửa gạt đầu một cái.

“Mời vào”.

Chớp mắt, Quan Tuấn Dương hiện tại đang lo lắng chính là bản thân mình có thực sự muốn đi vào. Đây giống như phòng khám cho cây vậy, còn có nam nhân kia, cùng với tưởng tượng của hắn về bác sĩ thì có phần chênh lệch —— không, quả thực chính là cách biệt một trời một vực!.

Quan Tuấn Dương là một nhà đạo diễn, tuy rằng tuổi trẻ nhưng cũng không ngăn được hắn trở thành một đạo diễn nổi danh quốc tế. Ba mươi hai tuổi, năm năm trước dựa vào một bộ phim theo thể loại kinh dị không được xem trọng liền một bước thành danh, năm đó bộ phim kia nhận được các loại giải thưởng, tên tuổi hắn cơ hồ đã thành truyền kỳ, mà hiện giờ, truyền kỳ này lại theo hướng thần thoại mà phát triển.

Gần vài năm, Quan Tuấn Dương chụp vài bộ ảnh đều bị bầu làm thước đo so sánh, ngay cả khi như vậy cũng không ảnh hưởng đến danh tiếng những bộ phim đang được chiếu. Đối với Quan Tuấn Dương mà nói, đem *** chụp thành tình sắc mới là nghệ thuật chân chính, nếu nói trắng ra không bằng hắn đi chụp A phiến (phim AV), mà liên tục mấy bộ ảnh đề tài mẫn cảm đều bán được, hắn cứ thế thăng nghề đạo diễn mà tiến tới một cảnh giới mới.

So với nghề đạo diễn, ấn tượng đầu tiên đối với Quan Tuấn Dương làm cho người ta có cảm giác giống diễn viên hơn, ánh mắt hà khắc khủng hoảng tinh thần người khác kia chưa từng thay đổi.

Thừa dịp Nhiều Tông Nghĩa ngồi trở lại vị trí, Quan Tuấn Dương lại đánh giá anh ta một chút.

Đầu tóc rối tung, kính mắt vừa què mùa vừa to cồng kềnh, còn có áo sơ mi cũ mặc trong áo blouse trắng, rõ ràng không đeo caravat, lại ngay cả cái cúc áo cao nhất cũng cài vào, hơn nữa trong tay đang cầm cái chén giữ nhiệt, bộ dạng quả thực —— không thể dùng ngôn từ để hình dung (=.=” anh bồi bác quá đi).

Tuy rằng không nên trông mặt mà bắt hình dong, nhưng nghề nghiệp của hắn chính là phải trông mặt mà bắt hình dong. Tựa như vòng một là phỏng vấn, bề ngoài chính là ấn tượng đầu tiên, mà ấn tượng đầu tiên Nhiều Tông Nghĩa để lại cho hắn chính là – rất kém cỏi. =))))))))))

Quan Tuấn Dương chưa từng khám đông y, đối với đông y ấn tượng đầu tiên chính là bắt mạch, châm cứu, cùng với những phương pháp thuốc cổ truyền. Hắn không hiểu để có thể lý giải về cái loại gim kim vào người, còn có phương pháp châm lửa đốt, nhưng chính là không phải dùng đến dao mổ, thoạt nhìn có chút thoải mái.

Hôm nay đến phòng khám đông y, hoàn toàn là bởi vì đề nghị của mấy thằng bạn tốt. Thân thể hắn gần đây đích xác là không tốt lắm, cho nên bạn bè hắn nói cũng không cần quá mức trị liệu khổ sở, mà là một lần đến đông y thử xem chữa trị không đau mà thuốc cũng không có tác dụng phụ, hắn lập tức tiếp nhận lời nói này, cũng bớt thời gian đến bệnh viện đông y, tìm bác sĩ mà bằng hữu giới thiệu.

Nhưng bác sĩ đông y đều không phải là tóc bạc trắng xóa, cả người tản ra hơi thở của tiên nhân giống mấy ông lão bảy mươi sao?. Quan Tuấn Dương vừa đi vào vừa tự hỏi.

Nhiều Tông Nghĩa đẩy cái gọng kính khổng lồ, ngẩng đầu nhìn hấn.

“Anh là bác sĩ?” Bởi vì thực sự hoài nghi, Quan Tuấn Dương nhin không được phải lên tiếng xác nhận.

Mở bệnh án, Nhiều Tông Nghĩa nhìn hấn một cái, nhẹ nhàng gật đầu.

“Ngồi đi”.

Quan Tuấn Dương do dự một chút, tuy rằng có chút không muốn nhưng cuối cùng vẫn ngồi xuống.

Nhiều Tông Nghĩa nhìn qua bệnh án và tên tuổi người kia, sau đó xem xét tình huống rồi cúi đầu viết lên bệnh án.

Quan Tuấn Dương không hiểu, bản thân chưa nói câu nào, vì sao đối phương lại viết không ngừng, liền liếc nhìn, tuy rằng vị bác sĩ này viết gì đó người bình thường xem không hiểu, nhưng là hấn phát hiện chữ của người nam nhân này phi thường đẹp.

“Có chỗ nào không thoải mái”. Nhiều Tông Nghĩa vừa viết vừa hỏi, cũng không ngẩng đầu lên.

“Thường xuyên mất ngủ, có đôi khi trong người rất đau, gần đây tinh thần cũng không tốt lắm”. Tuy rằng đây là lời nói thật nhưng là cũng có vài phần nói cho có lệ. Tên bác sĩ này cảm giác có điểm ngốc nghếch, hấn nhìn chằm chằm bệnh án, ngoại trừ có thể chứng minh hấn bị cận thị thì một chút cũng không nhìn ra bộ dạng y thuật cao siêu nào.

“Tình trạng ăn uống?”. Viết xong, Nhiều Tông Nghĩa ngẩng đầu nhìn hấn hỏi.

Quan Tuấn Dương nhẹ nhàng chớp mắt. “Bình thường”.

“Mắt có nhìn rõ không? Có thường xuyên cảm thấy tầm mắt mơ hồ?”.

Cho tới tận bây giờ đây là câu anh ta nói dài nhất, Quan Tuấn Dương phát hiện người kia tốc độ nói so với người thường có chậm hơn một chút. Nghĩ nghĩ, hấn gật gật đầu, “Có lúc mệt”.

Nhiều Tông Nghĩa gật đầu, một lúc sau thì buông bút.

“Đặt tay lên”.

Quan Tuấn Dương cúi đầu nhìn thoáng qua cái gối trên bàn, cà lơ phát phơ cỡi khuy ở cổ tay rồi đặt tay lên.

Nhiều Tông Nghĩa đặt ngón tay lên cổ tay hắn, hai mắt nhìn về phía trước, tập trung tinh thần bắt đầu bắt mạch.

Quan Tuấn Dương cảm thấy nhàm chán, ánh mắt tùy ý đảo xung quanh, đột nhiên chú ý tới bàn tay của vị bác sĩ này thực đẹp, móng tay cắt gọn gàng, tản ra màu hồng nhuận sáng bóng, nắm vào nhất định rất thoải mái ——

“Anh khẩn trương cái gì?” Lúc này Nhiều Tông Nghĩa đột nhiên quay đầu đi nhìn hắn một cái.

Khẩn trương? Quan Tuấn Dương thu hồi những suy nghĩ miên man, mặt lộ vẻ khó hiểu.

“Tôi không có khẩn trương”.

“Tim anh đập nhanh hơn”. Chậm rãi nói một câu, Nhiều Tông Nghĩa buông tay ra.

Quan Tuấn Dương nhất thời ngạc nhiên.

“Mau vươn đầu lưỡi ra”. Nhiều Tông Nghĩa đột nhiên yêu cầu.

“A?” Kêu một người phong nhã làm trò thè lưỡi trước mặt người khác đó là một yêu cầu thất lễ.

“Làm sao vậy?” Nhiều Tông Nghĩa không thể lý giải vẻ mặt người kia không tình nguyện là vì cái gì.

“Anh muốn làm gì?”.

Làm gì, “Xem bệnh a!”. Tuy rằng anh bắt đầu hoài nghi nam nhân trước mặt này có phải là đến xem bệnh hay không.

“Anh không phải vừa mới bắt mạch sao?” Đại khái ấn tượng đầu tiên đã không tốt, Quan Tuấn Dương phát hiện sự kiên nhẫn khi quay phim của hắn thì trước mặt người này hoàn toàn không thấy tăm hơi..

Đứng trên địa vị bác sĩ mà nói, đang khám bệnh căn bản không nên đưa ra vấn đề làm người ta mất hết kiên nhẫn, bất quá Nhiều Tông Nghĩa là ngoại lệ.

“Đây chính là trình tự, tôi cũng không phải thần tiên, làm sao biết được bệnh trạng của anh. Nếu anh muốn biết thân thể của có hay không bị bệnh thì làm phiền phối hợp với tôi”. Anh nhấn mạnh từng chữ.

Nếu là người bình thường, bị nghi ngờ như vậy cho dù không phát hỏa cũng sẽ sinh khí, như thế này chứng tỏ Nhiều Tông Nghĩa tính tình rất tốt, chẳng qua anh so với người thường, có lạnh nhạt hơn một chút, cảm

thấy giải thích thêm một lần cũng không đau không ngứa.

Bộ dạng chuyên nghiệp của anh khiến Quan Tuấn Dương không thể phản bác, cuối cùng không tình nguyện cũng phải hé miệng, đem đầu lưỡi của mình vươn ra.

“Mau vươn đến điểm này” Nhiều Tông Nghĩa mặt không chút thay đổi liền nói: “Giống như con chó nhỏ vậy”. [=))]

“Ngô!” Quan Tuấn Dương thiếu chút nữa cắn vào đầu lưỡi của chính mình.

Sao lại so sánh như vậy? Đó là câu một bác sĩ nên nói sao?

Trùng mắt với nam nhân trước mặt, hắn có cảm giác người này như những tên lang băm dùng phương pháp cổ truyền trị bệnh đái dầm cho trẻ con vậy.

“Ân — Đầu lưỡi có điểm hồng”. Nhiều Tông Nghĩa một lần nữa cảm bút, trên bệnh án viết mấy chữ, tiếp theo lấy biểu tình trịnh trọng nhìn Quan Tuấn Dương.

“Anh Quan, đại khái mà nói, anh trừ bỏ can hỏa vượng vì mệt nhọc quá độ, cũng không có bệnh tật gì, nhưng là thân thể bị hư nhược, cuộc sống quá nhiều áp lực làm mất ngủ, tinh khí không đủ khiến bị ra mồ hôi trộm vào ban đêm. Còn có, anh hút thuốc khá nhiều, hơn nữa, bản thân còn rất phóng túng ——.”

Liên tiếp dùng các thuật ngữ đông y khiến Quan Tuấn Dương nghe có điểm mơ hồ, nhưng cũng là có hiểu được một chút, ít nhất hắn cũng biết được bệnh trạng của mình, chính là hắn không rõ câu cuối kia là có ý tứ gì.

“Cái gì. Bản thân tôi rất phóng túng?”.

Nhiều Tông Nghĩa vươn tay chậm rãi tháo kính xuống, cúi xuống lấy tay xoa xoa mắt. Tóc mái có điểm dài vì động tác này mà che hết phía trước mặt, làm cho người ta căn bản không còn thấy rõ mũi ở vị trí nào. Vài giây sau, xoa xoa xong rồi anh đeo kính trở lại, lúc này mới ngẩng đầu nhìn, rõ ràng là đã không còn kiên nhẫn với người kia.

“Chuyện phòng the quá độ, *** dục quá mức, làm cho thân thể hư nhược, chứng khí hư, phờ phạc rũ rượi ——“.

“Chờ một chút!”. Quan Tuấn Dương nâng tay lên cắt ngang lời nói của anh, biểu tình hoàn toàn không lý giải nổi hỏi: “Anh nói chuyện phòng the quá độ chẳng lẽ là chỉ ——“.

Hắn chưa bao giờ phủ nhận chính bản thân mình phong lưu, thậm chí còn có điểm lạm giao, coi việc đó như thể giải trí, người tình ta nguyện, có vài người nghĩ nhờ hắn mà có thể có một vị trí trong làng diễn

viên, có vài người lại nhìn bộ dạng tiền tài của hắn, cho nên hắn chưa bao giờ thiếu người lên giường.

Người khác nói hắn phong lưu cũng tốt, hạ lưu cũng thế, dù sao cái giá phải trả để đến được thành công chính là quan hệ trực tiếp, cho đến bây giờ chưa bị ràng buộc với ai, sống tự do tự tại, như vậy là đủ rồi.

Chính là lúc này cái “Người tình ta nguyện” bị người trước mắt nói thành “Chuyện phòng the quá độ”, chẳng phải chính là chỉ hắn phương diện kia không được sao!?

Nhiều Tông Nghĩa gật đầu. Nếu là bác sĩ khác, có thể mỉm cười an ủi bệnh nhân, nhưng phong cách của anh không phải như vậy, so với an ủi, anh cho rằng bản thân chính là phải nói ra sự thật.

“Anh còn tiếp tục như vậy có khả năng sẽ bị suy thận”. Dù sao cũng không phải bệnh nan y, hù dọa cũng không chết người được.

Bất quá thực hiển nhiên, Quan Tuấn Dương vẫn là bị dọa đến điếng người.

Hai chữ “suy thận” này, đối với nam nhân quả thực giống như tử hình, nhất là với những người như hắn, giống như cuộc đời hắn có thêm một vết nhơ.

“Tuy rằng không phải là quá nghiêm trọng, nhưng là, sau này hy vọng anh sẽ giữ gìn một chút”. Lấy ra tờ kê đơn thuốc, Nhiều Tông Nghĩa bắt đầu viết.

“Chiều nay ra bốc thuốc, một bộ được tiên hai lần, ba chén nước đổ cùng vào một bát, một ngày uống hai lần. Trong lúc uống thuốc này phải ăn kiêng, không được uống rượu, không được ăn ——-“.

“Chờ một chút!”. Trầm mặc từ nãy Quan Tuấn Dương rốt cuộc cũng phải lên tiếng.

Nhiều Tông Nghĩa dừng bút, ngẩng đầu nhìn hắn.

“Anh có phải là lắm không?” Quan Tuấn Dương nói lớn.

“Cái gì?”.

“Anh nói tôi làm việc quá độ?”

Nhiều Tông Nghĩa gật đầu, biểu tình thậm chí không có một tia mờ mịt, không biết chính mình nói sai ở đâu.

“BÁC.SĨ” Quan Tuấn Dương cắn chặt răng, “Tôi tháng này mới sinh hoạt *** một vài lần, làm sao có thể

gọi là quá độ được!?”.

“Cũng không phải là làm nhiều mới gọi là quá độ, thân thể anh đang hư nhược, căn bản không nên sinh hoạt vợ chồng”.

Nghe vậy, sắc mặt Quan Tuấn Dương khó coi thêm vài phần.

“Anh nói là của tôi không dùng được?”.

“Cũng có thể nói như vậy...” Nhiều Tông Nghĩa giảng giải. “Anh gần đây nhất sinh hoạt *** có cảm giác như thế nào? Cao trào liên tục trong bao lâu? Bắn tinh nhiều nhất mấy lần? Có ra sớm không?” Gương mặt không chút biểu tình hỏi liên tiếp những vấn đề nhạy cảm, làm khuôn mặt Quan Tuấn Dương anh tuần bất phạm bỗng chốc méo mó.

Thân là một người nam nhân, bị người khác nói phương diện kia không dùng được đã là một loại sỉ nhục, lại còn làm vẻ mặt hờ hững, trực tiếp hỏi hấn một tối bốn lần. Chẳng lẽ người kia không biết đổi cách nói khác, nói vậy không thấy chối tai sao???

Hắn cắn răng hỏi: “Anh cảm thấy bộ dạng tôi thoát nhìn giống người ra sớm sao?”.

Nhiều Tông Nghĩa đẩy mắt kính, ánh sáng chiếu phản lên trên làm người ta hoàn toàn không rõ được ánh mắt của anh, càng làm cho anh có vẻ bí hiểm.

“Loại sự tình này, chỉ dựa vào bề ngoài thì không thể trả lời được, có rất nhiều nam nhân, thoát nhìn —— rất mạnh, nhưng kì thực phương diện kia cũng không được như ý muốn”.

Giọng nói không có nhịp điệu bình tĩnh trả lời, Quan Tuấn Dương nhắm mắt lại, mím chặt môi sau đó thở dài một hơi.

Cùng với tên nam nhân tẻ nhạt, không dậy được ở hắn chút ít “tình thú” nào thảo luận chuyện “phong the”, quả thực là 1 việc cực kì nhàm chán!

“Có vài nam nhân, trước bốn mươi tuổi đều không có biểu hiện gì bất thường, nhưng là, sau bốn mươi, thì bắt đầu có rất nhiều ——”.

“Đủ rồi!”. Khẽ quát một tiếng, hắn rút cuộc chịu không nổi trình tự phân tích của nam nhân này.

Hắn sai lầm rồi, lúc đó nhìn thấy nam nhân này đáng nhẽ nháy mắt phải xoay người rời đi, hắn nhất định là bị trúng tà mới đến cái bệnh viện tràn ngập mùi thuốc Đông y này, hiện tại hắn thà rằng đi đến bệnh viện Tây y ngửi mùi thuốc sát trùng, nhiều lắm là tiêm một mũi, ít nhất nơi đó còn có các cô ý tá xinh đẹp khêu gợi, mà không bị một tên nam nhân bảo hắn suy thận!.

“Làm sao vậy?” Nhiều Tông Nghĩa bộ dạng vẫn ngây ngốc, chính là trên mặt hiện một tia khó hiểu, nghi hoặc nhìn khuôn mặt đang biến sắc của nam nhân kia.

“Tôi chỉ muốn biết anh có hay không có thể trị dứt bệnh mắt ngủ của tôi, nhưng anh lại phân tích đến năng lực *** của tôi, tôi nghĩ đây không phải là việc 1 bác sĩ cần quan tâm đến?”. Quan Tuấn Dương đặt tay lên bàn, ngón tay bởi vì dùng lực ần mà trở lên trắng bệch, đó là động tác khi hấn đặc biệt không vui.

Nhiều Tông Nghĩa chớp mắt vài cái, tuy rằng Quan Tuấn Dương ngữ khí không tốt lắm, bắt quá, hấn vẫn chưa có tức giận. Buông bút, anh đẩy kính mắt, chậm rãi nói: “Làm bác sĩ, tôi nghĩ tôi có trách nhiệm cũng như nghĩa vụ phải nói cho người bệnh, loại trừ những cảm giác không khỏe ở bên ngoài, còn có nhiều thứ quan trọng hơn vấn đề cần —— trị liệu”.

So với người bình thường ngữ khí khi nói chuyện của hấn hơi chậm một chút, nghe giống như là đang cảnh cáo một cách thần nhiên.

Quan Tuấn Dương nhíu mày, “Anh cảm thấy năng lực *** của tôi cần phải trị liệu?”.

“Nếu anh hiện tại không trị liệu, tiếp theo có thể là sẽ phải chữa cái kia”. Nhiều Tông Nghĩa gật gật đầu, bộ dạng chắc chắn khiến Quan Tuấn Dương càng thêm khó chịu.

Không đợi hấn mở miệng, Nhiều Tông Nghĩa lại chậm rãi nói tiếp. “Tức giận làm tổn thương can, hỉ thương tâm, tư tổn thương tì, bi thương phế, e sợ tổn thương thận, tính tình của anh quá nóng nảy, về lâu dài, sợ rằng chỉ cần nóng giận cũng có thể phát bệnh”.

Lời anh nói đối với Quan Tuấn Dương là hoàn toàn giống cổ văn khó hiểu, mà kiểu thái độ không nóng không giận càng như là đang khiêu khích khinh thường.

“Uy!”. Nhíu mày, hấn trừng mắt với nam nhân trước mặt, “Đông y các anh đều là thay người khác xem bệnh?”.

Cũng không phải ai đến xem bệnh cũng có cái bộ dạng này a! —— Nhiều Tông Nghĩa hướng hấn cười.

“Anh Quan, sắc mặt của anh hiện tại, chỉ cần bịt kín một tầng bố, là người nhà có thể quỳ ở bên cạnh khóc rồi”. Làm bác sĩ, cần phải cho người bệnh hiểu hết được bệnh trạng của mình.

Quan Tuấn Dương ngay từ đầu còn chưa hiểu anh nói những lời này có ý nghĩa gì, vài giây sau mới phản ứng lại, đối phương nói hấn sắc mặt hiện tại giống người chết — Tên nam nhân bốn mắt này mồm mép thực độc địa!.

Hấn nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Nhiều Tông Nghĩa đang cầm cái chén đi đến bên cái ấm rót nước, bộ dạng chậm rãi khiến cho hấn phát ngán, nếu không phải vì duy trì hình tượng cho bản thân, hấn thật muốn xông lên bóp cổ người này (anh còn hình tượng sao??? Oo”).

Nhấn nạt đã muốn đến cực hạn hần hít sâu một hơi, vươn ngón tay dè trên trán, càng thêm hối hận vì đã đến cái bệnh viện này, hần cảm thấy đến đây bệnh trạng của hần không khá hơn được chút nào, ngược lại còn nặng hơn.

“Được rồi! Tôi thừa nhận cơ thể tôi không phải trăm phần trăm đều khỏe mạnh, nhưng là đâu có đến mức như anh nói — rách nát, anh không biết là anh cần phải nhẹ nhàng một chút sao?”.

Rót nước xong Nhiều Tông Nghĩa chậm rãi đi trở về chỗ ngồi, mùi vị trà bốc lên mũi, có vị chanh, lại hình như có thêm mùi thảo dược gì đó, độc đáo khiến người khác tò mò.

“Bác sĩ chỉ khi ở thời điểm bệnh nhân bị bệnh nan y mới cần nhẹ nhàng”.

Thêm một câu, khiến Quan Tuấn Dương gần nổi trận lôi đình.

Không hề để ý tới hần, Nhiều Tông Nghĩa cầm lấy bút tiếp tục viết nốt bệnh án còn đang bỏ dở.

Bốn phía đột nhiên yên tĩnh lại, ngòi bút lướt trên giấy tạo ra âm thanh. Quan Tuấn Dương điều chỉnh cảm xúc, nhìn người nam nhân trước mắt, cao thấp đánh giá.

“Anh còn không đến ba mươi đi?” Hần đột nhiên hỏi.

Thân là đạo diễn, hần có con mắt nhìn người rất chuẩn. Lần đầu tiên nhìn thấy Nhiều Tông Nghĩa, chỉ biết nam nhân này không vượt quá ba mươi tuổi, nhưng là trên người hần hơi thở phát ra như người bốn mươi tuổi.

Chưa đến ba mươi tuổi lại như giống như một ông lão trung niên, thật sự thì cũng khỏe mạnh.

“Anh mới hai mươi mấy tuổi, nhưng cách ăn mặc này làm người khác cảm thấy anh đã hơn bốn mươi”.

Ngẩng đầu, khóe miệng của Nhiều Tông Nghĩa hơi hơi cong lên, kính mắt thật to trong đáy mắt tản ra ý cười nhạt, anh nhanh nhẹn đưa tờ kê thuốc cho Quan Tuấn Dương.

“Bác sĩ giỏi hay không không nên nhìn diện mạo, thỉnh anh đi bốc thuốc đi. Còn có người bệnh đang chờ tôi”.

Dùng hai ngón tay kẹp lấy tờ giấy, Quan Tuấn Dương nhìn liếc qua, tờ giấy kê khai thuốc có những dòng chữ rồng bay phượng múa, có thể nhìn ra hạ cô thảo, tang diệp và vân vân, nhưng muốn hiểu hết hoàn toàn thì không hề có khả năng.

“Mấy thứ này có thể trị cái gì?” Giọng nói chứa đầy hoài nghi không chút che giấu.

Nhiều Tông Nghĩa đáp đúng một câu, “Bệnh của anh”.

“Đây là mấy thứ tôi cần? Thực vật cùng cỏ dại giống nhau?”. Vốn hấn đối với đông y cũng không có gì, nhưng là muốn chống lại tên bác sĩ này khiến hấn muốn khách khí cũng không được.

Yêu ai yêu cả đường đi, ngược lại, cũng đúng

Nhiều Tông Nghĩa lần này trầm mặc lâu hơn một chút, lúc sau hơi hơi nghiêng đầu nhìn người kia. “Giọng của anh có vẻ như đang nghi ngờ, vì cái gì còn đến với Đông y?”.

Câu hỏi này rất khá, Quan Tuấn Dương trong lúc nhất thời không biết làm sao để trả lời. Nói chính mình nhất thời hứng khởi cũng không đúng, càng không thể nói là bởi vì tò mò, muốn gặp “Nhiều bác sĩ tuổi trẻ nhưng y thuật cao siêu”.

Cho nên hấn không trả lời, chính là đứng lên, có điểm thô lỗ cầm tờ kê thuốc, có thể cảm thấy sau khi ra khỏi cửa hấn sẽ đem tờ giấy kia ném xuống đồng rác thải.

“Xem ra lần này tôi phải thất vọng rồi”. Nói xong, muốn xoay người bỏ đi.

Nhiều Tông Nghĩa lúc này đột nhiên lên tiếng, Quan Tuấn Dương không kiên nhẫn, quay đầu lại, chỉ thấy nam nhân ngồi ở cửa sổ đưa lưng về phía ánh mặt trời, trên người được che bởi một tầng vàng sáng, trừ ra những nhân tố khác, hình ảnh thực ra có vài phần duy mỹ.

“Chỉ cần uống thuốc đúng hạn, bảo đảm sẽ không làm anh thất vọng”. Nhiều Tông Nghĩa bình tĩnh liền nói.

Đem tầm mắt chuyển dời, Quan Tuấn Dương nhìn thẳng mặt Nhiều Tông Nghĩa, đột nhiên thấy có điểm buồn cười.

Diện mạo khí chất và vân vân tạm thời miễn bình luận, nam nhân này thực sự rất độ lượng, vẫn là nói bác sĩ đông y đều như vậy. Ôn hòa khiêm tốn?.

Nghĩ nghĩ, lại cúi đầu nhìn thoáng qua tờ giấy kê thuốc trong tay, hấn hỏi: “Nếu tôi uống cái này vẫn không khá hơn???”.

Tựa hồ hiểu được ý tứ của hấn, Nhiều Tông Nghĩa lại đẩy kính mắt một chút.

“Đó là do người bác sĩ như tôi không hoàn thành trách nhiệm, anh có thể đến — trách cứ tôi”.

Trách cứ và vân vân, Quan Tuấn Dương không có hứng thú, nhưng nhìn bộ dạng nghiêm trang hoàn toàn không giống đang nói giỡn của đối phương, hấn liền nhìn không được muốn cùng hấn ngoạn ngoạn.(có

nghĩa là chơi đùa 1 phen đó)

Nở một nụ cười, lúc sau hắn nâng tay lên, đem tờ giấy kê thuốc đặt ở bên môi, “Đây là anh nói đó, bác sĩ, tôi đây sẽ thử xem thế nào, nếu kết quả không như anh nói, tôi cũng không biết sẽ phát sinh chuyện gì đâu!”. Nói xong, trước khi đi còn hướng Nhiêu Tông Nghĩa nháy mắt, thấy người kia kinh ngạc đến thất thần, bộ dạng thiên nhiên ngốc nghếch, liền cảm thấy thực buồn cười.

Có điểm ngờ ngác nhìn nam nhân kia cười đến tự phụ và rồi đi, Nhiêu Tông Nghĩa chính là ở trong lòng nghĩ: người này, có lẽ nên kê thêm thuốc bổ não cho hắn.

3. Chương 2

Rời khỏi chỗ Nhiêu Tông Nghĩa, Quan Tuấn Dương thật sự mò đi bốc thuốc, trước khi đi hắn còn hỏi riêng y tá quầy thuốc đông y ở chỗ nào. Tuy lần này đi khám đối với hắn mà nói cũng chẳng phải kinh nghiệm thoải mái gì, nhưng hắn cũng không cần phải tự làm khổ thân mình a.

Lái xe được một lúc, ở ngã tư chờ đèn đỏ, hắn rút đơn thuốc ra xem qua.

Khác với thuốc Tây, trừ khi có ý hạ độc ra, thuốc Đông y uống không chết người. Mấy loại thuốc này tác dụng thế nào hắn không biết, nhưng nếu tên bốn mắt kia y thuật thật sự cao siêu như bạn hắn quảng cáo, vậy thì thử một chút cũng không tổn thất gì.

Nếu thân thể tốt lên, thì cả nhà cùng vui, còn nếu không — khỏi nói cũng biết thù của hắn với tên nhà quê bốn mắt lại càng thêm sâu.

Gấp tờ giấy lại nhét vào túi, Quan Tuấn Dương đạp chân ga, khoe miệng thoáng một tia cười lạnh.

Lần đầu tiên tới hiệu thuốc Đông y, cũng giống như ở bệnh viện, nơi này tràn ngập mùi các vị thuốc Đông y, người làm trong tiệm đều là những người đã có tuổi.

Hắn đưa đơn thuốc cho người bào chế, đối phương là một ông già ước chừng đã hơn sáu mươi tuổi, đeo loại kính không khác Nhiêu Tông Nghĩa là mấy, khiến cho Quan Tuấn Dương không nhận được mà hoài nghi lẽ nào mấy người học Đông y đều một bộ dáng thế này a.

Cầm lấy đơn thuốc, lão bào chế thuốc cúi đầu nhìn nhìn, rồi giương mắt nhìn hắn, cũng không nói gì, chỉ bảo hắn nửa tiếng sau quay lại lấy thuốc.

Về phần cái nhìn ấy có ý gì, Quan Tuấn Dương tuy có chút nghi hoặc, nhưng lại không thể hiểu, chỉ đành ngoan ngoãn đến siêu thị mua ẩm sắc thuốc. Mặc dù chưa từng uống thuốc Đông y, nhưng hắn cũng tự biết không thể dùng nồi inox đun thuốc được a.

Cuối cùng, hẩn từ hiệu thuốc xách mười lăm bao dược về nhà, đến khi về tới nhà cũng đã tới giờ ăn tối.

Bình thường hẩn rất ít khi ăn cơm ở nhà, kĩ năng nấu nướng đương nhiên cũng chẳng khá khẩm gì, lấy ít đồ ăn từ tủ lạnh nhét vào lò vi sóng, ăn xong, hẩn bắt đầu đun thuốc.

Mở gói thuốc ra, bên trong là một ít thảo dược phơi khô, trộn trộn với nhau thành một đồng, nhìn không ra nổi cái gì với cái gì, còn có hai gói nhỏ hơn được bọc giấy, dùng để đun riêng trong bao vải.

“Đây là cái quái gì a ...” Nhú nhú mày, Quan Tuấn Dương bốc một nắm thảo dược lên ngửi ngửi, tuy mùi không hẩn là thơm lắm, nhưng cũng không đến nỗi không nhận được.

Làm theo lời Nhiều Tông Nghĩa, hẩn cho thuốc vào nồi, thêm ba bát nước, rồi bật bếp. Dọn dẹp một chút, hẩn ra ghế salon ngoài phòng khách ngồi, tranh thủ đọc báo trong lúc chờ.

Không bao lâu, mùi đắng đắng của thuốc Đông y dần dần lan tỏa, rất nhanh tràn ngập cả gian phòng.

Nói thật, mùi này không dễ ngửi chút nào.

Đến khi mùi càng lúc càng nặng, cơ hồ khiến cho người ta phải lập tức chạy đi mở cửa sổ, Quan Tuấn Dương rốt cuộc không nhận nổi cau mày buồn báo, vào bếp mở nắp nồi ra xem, thấy nước thuốc nửa đen nửa nâu đang sôi sùng sục, hẩn cau mày càng chặt.

Đúng lúc ấy, theo dòng nước đang ừng ực sôi, đột nhiên có thứ gì đó lóe lên, tuy chỉ thoáng một giây, nhưng hẩn vẫn kịp nhìn rõ.

Cái thứ thật dài, thật nhỏ —

“Phanh” một tiếng úp lại nắp nồi, Quan Tuấn Dương mặt mũi trắng bệch cúi đầu nhìn chằm chằm xuống mặt đất.

Mặc dù biết rất nhiều loài động vật có thể dùng làm vị thuốc, nhưng tận mắt nhìn thấy, vẫn có chút kinh hãi ... Chết tiệt! Đây cứ như không phải chỉ khiêu chiến khả năng chịu đựng của khứu giác của hẩn, mà còn khiêu chiến cả tâm trí của hẩn a!

Nếu thời gian chờ sắc thuốc với hẩn là một loại dày vò, thì màn uống thuốc kế tiếp tuyệt đối sẽ là khổ hình.

Sau khi nấu thuốc xong, hẩn tắt bếp, chất thuốc ra bát, mấy thứ trong nồi hẩn tự nhủ với bản thân mình không nhìn không thấy.

Một bát thuốc đen nhánh đầy ứ, mùi tỏa ra nồng nặc, người thường sẽ không thể quen nổi với loại mùi này.

Quan Tuấn Dương trong lòng giãy dụa một phen. Thuốc đã sắc xong, không uống thì thật lãng phí, hơn nữa nếu không nhân lúc nóng mà uống, chờ đến lúc nguội nhất định lại càng thảm. Hắn tự nhủ với bản thân mình như vậy.

Vì thế hắn nhịn thở, bưng bát lên, trong lòng lại một lần nữa ra sức lộp đi lộp lại, thuốc đắng dã tật a! Thuốc đắng dã tật —

Ai ngờ lửa nhỏ chậm rãi sắc, tinh hoa hoàn toàn khác biệt, đã không thể chỉ dùng khổ để hình dung, một bát uống ấy, hắn cắn răng cắn lợi mới miễn cưỡng uống hết, đến khi uống hết một hơi cuối cùng, hắn đã mặt nhăn mày nhú, ngay cả ngũ quan đều lệch vị trí.

Đây tuyệt đối là thứ kinh nhất đời này hắn từng uống!

Buông bát xuống, nước thuốc dường như vẫn quay cuồng trong dạ dày, không ngừng hướng phía trên mà dâng trào, tác dụng chậm so với rượu còn lợi hại hơn, đến đầu lưỡi hắn cũng đã mất cảm giác.

“Cái của nợ này là thứ quỷ quái gì a?!” Quan Tuấn Dương cúi mặt nhăn nhó, xoay người, khốn khổ đi sang bên cạnh rót nước uống. Hết mấy cốc nước, vị thuốc trong miệng cuối cùng cũng trôi đi được một ít, nhưng dạ dày lại càng đầy hơn.

Lết ra khỏi phòng bếp đến bên ghế salon, hắn chỉ cảm thấy còn khó chịu hơn cả say rượu.

Cho dù biết thuốc Đông y không hề dễ uống, nhưng hắn không nghĩ nó lại có thể khó uống đến vậy a! Chết tiệt ... không phải là tên bốn mắt nhà quê kia cố tình cho hắn uống thứ kinh dị này đi?

Ý nghĩa vừa lóe lên trong đầu, hắn lập tức nhớ tới cái thứ dài thật dài —

Không đợi hắn nghĩ xong, bụng đột nhiên kịch liệt đau quặn lên.

“Ư!” Hắn vội vàng lấy tay bịt miệng, tay kia ôm lấy bụng, khi hắn ý thức được cảm giác đó là gì, lập tức nhảy khỏi sofa, đâm đầu vào nhà vệ sinh.

Đêm hôm ấy, hắn chạy tới chạy lui thăm wc đến năm lần, thẳng đến khi không còn gì có thể nôn ra được nữa, hai chân nhũn ra, mới chân chính hiểu được cái gì gọi là thân thể “hư”

Buổi sáng ba ngày sau, Nhiêu Tông Nghĩa đúng giờ rời giường, ra ban công đánh một bài thái cực quyền tam thập bát thức, đây là bài tập bắt buộc mỗi buổi sáng của hắn, bất luận gió hay trời mưa, nhiều năm qua chưa từng một lần thay đổi.

Hắn cũng không thích mấy trò giải trí, hứng thú duy nhất chính là nghiên cứu các phương thuốc cổ truyền và dân gian, mỗi buổi sáng thức dậy việc đầu tiên là tập thái cực quyền, thi thoảng cũng sẽ đồng ý dạy cho

mọi người trong khu dân cư tập thái cực quyền, thời gian còn lại, không phải đi làm ở bệnh viện, thì là trốn trong phòng nghiên cứu thảo dược.

Cuộc sống nhàm chán cộng thêm tính cách có vẻ âm u, khiến cho người còn chưa đến ba mươi như hắn nhìn chẳng khác gì mấy ông chú trung niên, mà từ con mắt của hai anh em của hắn, thậm chí còn đã có dấu hiệu si ngốc của người già, nhưng loại tính cách này, ngay cả cha mẹ hắn đã nhiều năm cố gắng chữa trị cũng tỏ ra bất lực.

Nhiều Tông Nghĩa tự nhận hắn “dưỡng sinh” như thế mục đích cuối cùng không phải là muốn sống lâu, mà chỉ là muốn sống càng khỏe mạnh càng tốt mà thôi.

Đánh quyền xong, thuận tiện tưới nước cho mấy cây hoa ngoài ban công, sau đó quay trở vào phòng không nhanh không chậm rửa mặt chải đầu, rồi hắn mới đi xuống lầu. Khác với bình thường, trong phòng khách hôm nay không có sẵn điểm tâm đón chào hắn.

Nhìn phòng khách trống trải, Nhiều Tông Nghĩa trầm nghĩ: quả nhiên, vẫn chỉ có mình là rảnh rỗi nhất.

Cơm nước đơn giản xong, hắn cũng như mọi ngày, đứng giờ ra khỏi cửa, đến bệnh viện, chờ bệnh nhân của hôm nay.

Mấy ngày gần đây nhiệt độ đột nhiên giảm xuống, luồng khí lạnh bất chợt thổi tới khiến cho người cảm mạo phát sốt càng ngày càng nhiều.

Chờ một lát, cửa mở, một bệnh nhân mặc mấy tầng áo dày, đầu đội mũ lưỡi trai, còn đeo khẩu trang màu trắng cùng cặp kính râm lớn, từ đầu đến chân che chắn không một kẽ hở, nếu không phải vóc dáng người này rất lớn thì nhìn qua khó thể phân biệt là nam hay nữ.

Người nọ bước vào, ngồi xuống bàn bên cạnh Nhiều Tông Nghĩa, kêu một tiếng “Bác sĩ”, vì đeo khẩu trang, nên thanh âm cũng có chút không rõ ràng.

Nhiều Tông Nghĩa thoát đầu sững sốt, sau đó bất động thanh sắc đánh giá người trước mắt.

“Anh là —” Y có cảm giác dường như từng quen biết, nhưng lại có chút không chắc chắn.

Người nọ tháo khẩu trang xuống, tiếp theo là mũ và kính râm, cuối cùng hướng y mỉm cười.

“Bác sĩ, chúng ta lại gặp.” Trong giọng nói của Quan Tuấn Dương thậm chí có thêm vài phần đắc ý.

Nhiều Tông Nghĩa không hiểu hắn đến bệnh viện gặp bác sĩ thì có cái gì đáng đắc ý đến vậy a, vậy nên ánh mắt nhìn người đàn ông trước mặt càng thêm nghi hoặc. Mấy thứ khác chưa nói tới, nhưng mới vài ngày không thấy, hắn tựa hồ tiêu tụy không ít.

“Bác sĩ, cậu nhìn tôi chăm chăm như vậy, khiến tôi thấy có chút thụ sủng nhược kinh a!” Quan Tuấn Dương cười cười, thanh âm khàn khàn, sau đó cúi đầu ho nhẹ một tiếng.

“Anh, làm sao thế?” Nhiêu Tông Nghĩa biết hắn bị cảm, vả lại còn không nhẹ, nhưng y không hiểu được, theo lẽ thường, nhìn cảnh khám bệnh không mấy thân thiện giữa hai người lần trước, cho dù hắn bị cảm, cũng sẽ không mò đến chỗ mình khám mới phải.

“Bị cảm a! Bác sĩ.” Quan Tuấn Dương dĩ nhiên nói.

Nhiêu Tông Nghĩa nhú mày, người trước mắt mở miệng Bác sĩ ngậm miệng cũng Bác sĩ, thân thiện đến độ có chút không giống hẳn.

“Rất khó chịu —” Quan Tuấn Dương lại ho khan vài tiếng, ngoại trừ thanh âm khàn khàn, sắc mặt cũng hồng hơn bình thường, vừa nhìn đã biết hắn đang phát sốt.

“Hơn nữa, uống thuốc lần trước bác sĩ kê đơn, tôi liền bị tiêu chảy —” nói xong mặt hắn đã đỏ bừng, mắt cũng thêm mấy phần long lanh. Đây là đều chỉ là triệu chứng của bệnh cảm, mặc dù vậy vẫn ảnh hưởng một chút đến vẻ đẹp ngoại hình, đúng là khiến cho người ta cảm thấy đáng thương.

Đối với việc biến hắn thành thảm như vậy, Nhiêu Tông Nghĩa cũng chẳng có mấy cảm giác tội lỗi, ngược lại còn cảm thấy mình đạt được một ít thành tựu.

Trong đơn thuốc kê cho Quan Tuấn Dương có một vị thuốc, gọi là địa long, hay thường gọi là khâu dẫn. (con giun)

Khâu dẫn có thể dùng làm thuốc, có thể thông kinh hoạt lạc, hoạt huyết hóa ứ, còn có tác dụng đề phòng bệnh tim, xuất huyết não.

Nói cách khác, vị thuốc này căn bản không phải là để trị bệnh cho Quan Tuấn Dương, nhưng miễn cưỡng cho thêm vào cũng không sao, có thể xem như gia vị đi, chỉ là mùi vị rất cuộc “chuyển” cái dạng gì, thì chỉ có người uống mới biết mà thôi.

Đó đích thật là trò đùa của Nhiêu Tông Nghĩa, khiến cho tên Quan Tuấn Dương nói năng không biết lễ độ này phải chịu trừng phạt, không tính quá đáng, nhưng trọn vẹn mười phần ý xấu.

Y tựa tiểu phi tiểu hủi một câu, “Biết là tại uống thuốc của tôi mà bị tiêu chảy, anh còn tới làm gì?”

“Khám bệnh a!” Quan Tuấn Dương lại đương nhiên nói, “Đến bệnh viện còn có thể làm gì? Hơn nữa —” hắn cúi đầu, hơi hơi ngả người về phía Nhiêu Tông Nghĩa, “Cậu không biết là cậu nên chịu trách nhiệm — chữa khỏi cho tôi sao?”

Nhiều Tông Nghĩa còn chưa kịp nói gì, Quan Tuấn Dương đã đưa tay ra, ngựa quen đường cũ đặt lên chiếc gối nhỏ dùng để bắt mạch.

Liếc hắt một cái, Nhiều Tông Nghĩa vẫn theo quy trình bình thường chẩn bệnh, đúng là cảm mạo phát sốt, cũng may còn chưa quá nặng, liền kê cho hắt một ít thuốc hạ sốt và thuốc tăng sức đề kháng.

“Uống thuốc này là có thể khỏi?” Quan Tuấn Dương nhìn đơn thuốc.

“Muốn cực nhanh, tôi đề nghị anh đi uống vài viên con nhộng chữa cảm mạo là được.”

Cười cười giơ đơn thuốc trong tay lên, Quan Tuấn Dương đứng lên nói: “Hay đùa vậy thôi, tôi thực rất tin tưởng y thuật của cậu a.”

Mấy câu na ná tán dương khiến cho Nhiều Tông Nghĩa lại nhú nhú mày. Người này thật sự không phải là cháy hổng não luôn rồi? Cư nhiên cứ bắt bình thường như vậy.

Quan Tuấn Dương đi tới cửa đột nhiên xoay người lại, tựa tiểu phi tiểu nhìn y hỏi: “Bác sĩ, lần này, trong thuốc không bỏ thêm cái gì đấy chứ?”

Nhiều Tông Nghĩa ngẩng đầu, trên mắt kính to lóe lên một đạo bạch quang.

“Anh muốn thêm thì cứ nỏ thẳng.”

Vốn đối với việc Quan Tuấn Dương xuất hiện, Nhiều Tông Nghĩa cũng không quá để ý, phải nói, người kia cảm mạo cũng được, phát điên cũng thể, hắt là bác sĩ, chỉ cần làm những gì mình phải làm.

Nhưng không nghĩ tới qua hai ngày, Quan Tuấn Dương lại vác xác tới lần nữa. Bất quá lần này hắt là bệnh nhân cuối cùng.

Chỉ còn mấy phút nữa là hết giờ làm việc, Nhiều Tông Nghĩa vừa chuẩn bị cởi áo blouse trắng, thì cửa phòng bệnh liền bị đẩy ra, ngẩng đầu lên vừa vặn thấy, bước vào không ai khác, lại là Quan Tuấn Dương.

Lần này tuy rằng không vũ trang toàn thân như lần trước, nhưng sắc mặt so với dưa muối còn giống hơn.

Nhiều Tông Nghĩa khẽ nhú mày, “Anh lại làm sao à?” Hiếm thấy trong giọng nói của y có sự khó chịu như vậy.

Cước bộ có chút lảo đảo bước tới, Quan Tuấn Dương khàn khàn nói: “Uống thuốc của cậu xong, liền biến thành thế này a.” Lúc nói còn nhìn y đầy thống khổ.

Nhiều Tông Nghĩa càng thêm nghi hoặc, “Anh chỉ bị cảm mạo thôi mà —”

Quan Tuấn Dương không trả lời, mà là một trận ho khan kịch liệt, ho được đến như vậy tuyệt đối không thể giả vờ.

“Khụ! Khụ khụ ... Có lẽ tôi bị mẫn cảm với thuốc! Khụ ...” Bùm lấy ngực, hắt ho đến như muốn tắt thở.

Tuy rằng rất ít trường hợp mẫn cảm với thuốc đông y, nhưng cũng không phải không có, bất quá — Nhiều Tông Nghĩa có chút hoài nghi nhìn Quan Tuấn Dương, hậu giả đột nhiên hỏi tiếp: “Tôi nói, không phải tại lần trước cậu thêm cái gì đó vào thuốc của tôi đấy chứ?”

Căn bản lười giải thích, Nhiều Tông Nghĩa đưa tay sờ trán hắt, khá nóng, nếu giờ mặc kệ, thì sẽ nặng lên rất nhanh.

“Anh có muốn đi truyền dịch không?”

Quan Tuấn Dương lắc đầu. “Tôi vì ghét kim tiêm mới đi khám đông y.”

Lý do kiểu gì vậy a? Nhiều Tông Nghĩa bất đắc dĩ đẩy kính mắt, “Tôi kê cho anh đơn hạ sốt khác —”

“Cái đó, khụ, không có cách nào không cần uống thuốc sao?” Hắt mặt trắng bệch nặn ra một nụ cười, “Hiện tại hình như tôi có chút sợ hãi với thuốc a.”

Đi khám mà lại không muốn châm tiêm uống thuốc, không khỏi rất làm khó nhau đi. Nhiều Tông Nghĩa không nói gì, chỉ đứng nhìn hắt.

Lúc này Quan Tuấn Dương đột nhiên chân mềm nhũn, ngã vào người y. Nhiều Tông Nghĩa theo bản năng vươn tay ra đỡ, bất quá vì chiều cao chênh lệch, mà vẫn phải có chút gắng sức.

“Thực xin lỗi, đứng cũng không vững nữa rồi.” Quan Tuấn Dương cười khổ một tiếng, lại dường như không có ý đứng dậy.

Nhiều Tông Nghĩa cũng không thể đẩy hắt ra. Lần trước hắt cố tình cho thêm vị thuốc, ngấm lại đúng là tại bản thân không đúng, hơn nữa khó có được người lại tới khám, còn không có ý trách cứ. Bất quá lúc này toàn bộ tâm trí hắt đều đặt tại bệnh nhân cảm mạo, uống thuốc hắt kê còn chưa khỏi này.

Nghĩ tới không ai lại lấy thân thể mình ra đùa giỡn, Nhiều Tông Nghĩa tự hỏi một lát, lúc này Quan Tuấn Dương tựa đầu lên vai y, y thậm chí có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể hắt đang tăng rất nhanh.

“Bác sĩ, đông y không phải có rất nhiều phương thuốc cổ truyền sao?” Quan Tuấn Dương đột nhiên ghé

vào tai hắn, thấp giọng hỏi. Người đang sốt, hơi thở cũng nóng hơn bình thường, vô tình cố ý phả bên tai Nhiều Tông Nghĩa.

Không động, cũng không tránh, suy nghĩ vài giây, Nhiều Tông Nghĩa nhẹ giọng hỏi: “Anh chắc chắn là muốn thử vài phương thuốc cổ truyền chứ?”

Nhiều Tông Nghĩa không biết làm thế nào Quan Tuấn Dương mò được tới bệnh viện, nhưng giờ muốn đưa hắn về cũng chỉ có cách bắt taxi.

Lúc lên xe, Quan Tuấn Dương còn coi như tỉnh táo, có thể nói với lái xe nhà mình ở chỗ nào, nhưng tình huống kế tiếp thì rất không ổn.

Trên xe mở hệ thống sưởi, nhưng hắn lại cảm thấy càng ngày càng lạnh, hơn nữa xe đi được không bao lâu, người chưa bao giờ say xe như hắn bắt đầu cảm thấy nôn nao.

“Tôi thấy chóng mặt quá, hình như càng ngày càng nặng hay sao ấy.” Cái này có chút ngoài dự liệu của hắn. Quan Tuấn Dương lắc lắc đầu, mờ mịt nhìn Nhiều Tông Nghĩa, vẻ mặt người kia cũng rất mơ hồ.

Nhiều Tông Nghĩa không nhìn hắn, vẫn nhìn về phía trước nói một câu: “Dựa theo cảm mạo mà nói, nặng lên là chuyện bình thường.”

Quan Tuấn Dương hiểu, mặc dù là bác sĩ, nhưng trông cậy được vài lời an ủi từ miệng người này, đại khái là bất khả thi. Bất quá hắn cũng không có sức nghĩ ba cái đó.

Đến nhà của Quan Tuấn Dương, Nhiều Tông Nghĩa trước kéo hắn tới phòng ngủ, sau đó vút lên giường, động tác không có tí ôn nhu nào, đều tựa như tác phong của y.

Quan Tuấn Dương cũng không cần biết nhiều như thế, vừa đụng xuống giường, cảm giác buồn ngủ lập tức dâng trào, cho dù hắn không muốn ngủ, mí mắt cũng chẳng nghe lời, dần dần buông xuống.

Nhiều Tông Nghĩa đứng bên giường nhìn hắn.

“Anh ngủ đi.”

Một câu ngắn gọn ba chữ lại tựa như thôi miên, một giây sau Quan Tuấn Dương nhắm nghiền hai mắt, cũng không biết là ngủ hay đã hôn mê bất tỉnh mất rồi.

Chỉ có trước khi mất ý thức hoàn toàn, hắn tựa hồ nghe được thanh âm cố nín cười của Nhiều Tông Nghĩa

“Đây là chính anh muốn đấy nhé —”

Tỉnh lại, Quan Tuấn Dương không cần mở mắt cũng cảm giác được cả người mình là mồ hôi. Tuy rằng mồ hôi dính dấp rất không thoải mái, nhưng lại có cảm giác thư sướng, không nghi ngờ gì là cảm giác sau khi hạ sốt mới có được.

Lặng lặng nằm chốc lát, hắn mở mắt ra, bốn phía có chút tối tăm, nhưng đúng là phòng của hắn, trong trí nhớ, là Nhiêu Tông Nghĩa đưa hắn về, nhưng giờ phút này lia một vòng trong phòng cũng không thấy tung ảnh của đối phương.

Đi rồi sao?

Quan Tuấn Dương dụi dụi mắt, vừa cử động một chút muốn xuống giường, đột nhiên cảm giác móng mình hình như bị cắm cái gì đó.

Gặp quỷ!

Kinh ngạc một lúc, hắn vội đưa tay xuống sờ, run rẩy rút ra, lấy lên nhìn — là nửa cây hành, xanh nhàn nhạt hướng xuống.

... Không cần nghĩ cũng biết chuyện gì xảy ra, cái gọi là phương thuốc cổ truyền trị cảm mạo của Nhiêu Tông Nghĩa chính là lấy hành cắm vào móng!

Xem ra hôm qua hắn thật sự mê man, bằng không quần bị cởi không nói, chỗ đó bị cắm hành cũng không biết.

Cắm trong tay nửa cây hành, Quan Tuấn Dương nhấp chặt môi thành một đường thẳng tắp, bởi nếu không vậy, hắn chỉ sợ mình sẽ nhịn không nổi mà văng ra cái gì đó không được văn nhã cho lắm.

“Lần đầu tiên” của nơi ấy, cứ như vậy bị một cây hành cướp mất!

Nhưng còn chưa kịp thương tiếc, cửa phòng đột nhiên mở ra, Nhiêu Tông Nghĩa xuất hiện, trên người vẫn là quần áo của ngày hôm qua. Y nhìn bộ dáng hắn ngồi trên giường cầm cây hành, khóe miệng khẽ cong lên, làm ra loại biểu tình muốn cười nhưng lại không cười.

Quan Tuấn Dương biết y rất muốn cười.

“Tỉnh rồi?”

Hắn không nói gì, sắc mặt đã tốt hơn so với lúc phát sốt một chút.

Nhiều Tông Nghĩa khoanh tay trước ngực, thư thả từ từ bước vào phòng, đứng trước giường nhìn hẩn.

“Cảm giác, thế nào?”

“... Cũng không tệ.” Cẩn môi dưới, Quan Tuấn Dương nghiêng răng nghiêng lợi phun ra ba chữ, sau đó lại hỏi:

“Đêm qua cậu ở lại đây?”

“Anh sốt đến lợi hại, tôi không thể ném bệnh nhân đó rồi mặc kệ a.” Hơn nữa hôm nay là ngày nghỉ của y. Nhiều Tông Nghĩa đưa tay đẩy nhẹ kính mắt, “Anh nhìn qua, quả thực khá hơn nhiều rồi.”

Quan Tuấn Dương ngoài cười trong không cười trả lời, “Kia còn phải cảm ơn bác sĩ cậu a!”

“Không cần khách khí.” Nhiều Tông Nghĩa gật gật đầu, không chút chột dạ nhận lời cảm tạ của hẩn.

Quan Tuấn Dương lần đầu tiên cảm thấy người đàn ông trước mắt này nguyên lai còn có nhiều bộ mặt hẩn chưa biết đến vậy, hơn nữa cái sau so với cái trước thì càng thêm “nguy hiểm”.

“Thế nào? Phương thuốc cổ truyền dùng tốt chứ?” Nhiều Tông Nghĩa hỏi tiếp.

Tuy bộ dáng y giống như bác sĩ bình thường hỏi thăm tình hình bệnh nhân, nhưng là Quan Tuấn Dương vẫn cảm giác được ánh mắt đằng sau cặp kính kia nhìn thế nào cũng như đang cười trên nỗi đau của người khác a.

Nheo mắt lại, hẩn hỏi: “Cậu thấy thế nào?”

Nhiều Tông Nghĩa nhún vai từ chối cho ý kiến. “Không bị mẫn cảm nữa đi?”

Có người còn dị ứng được với hành nữa sao? “Bác sĩ, cậu đang rất vui sướng khi tôi gặp họa sao?” Quan Tuấn Dương trừng hẩn.

Nhiều Tông Nghĩa đưa tay che miệng, nhẹ giọng ho, che dấu ý cười. “Cảm mạo của anh đã đỡ nhiều rồi, vậy cũng không cần tôi nữa, tôi đi đây.”

“Chờ chút!” Quan Tuấn Dương lập tức gọi hẩn lại, đồng thời tụt xuống giường, chân vừa chạm đất đã thấy hạ thân lạnh buốt.

Cả hai người cùng cúi đầu nhìn, Nhiều Tông Nghĩa phản ứng đầu tiên, chậm rãi xoay người, đẩy nhẹ kính, “Anh trước mặc cái quần vào đi.”

Quan Tuấn Dương nhìn hạ thân trơn nhẵn của mình, một đôi chân rắn chắc thon dài, tuyệt đối không sợ bị người đời soi mói, mà thứ tượng trưng cho đàn ông giữa hai chân hần cũng tuyệt đối không làm hần tự ti, kể cả khi nó đang ngủ say. Có điều phản ứng thanh thuần của Nhiều Tông Nghĩa khiến hần giương khóe miệng nghiêng ngả.

“Bác sĩ, hôm qua là cậu cởi cho tôi a? Chẳng nhẽ còn chưa nhìn quen?”

Nhiều Tông Nghĩa không xoay người, như cũ đứng yên một chỗ.

Quan Tuấn Dương ý vị thâm trường cười cười, đi tới phía sau y, cơ hồ nửa người dán vào lưng y hỏi: “Cậu là bác sĩ đi, còn sợ nhìn người khác trần truồng sao?”

“Đây chỉ là xuất phát từ tôn trọng.” Nhiều Tông Nghĩa cuối cùng cũng mở miệng, “Hơn nữa, mấy bộ phận sinh dục bên ngoài của anh cũng chẳng có gì đáng giá cho tôi xem.”

Lại bồi thêm một câu độc ác không ai có thể phản bác được, người đàn ông này luôn luôn có thể nói thực đứng đắn nhưng lại khiến người ta nan kham, khiến hần chỉ có thể trừng y cho hả giận.

“Chúng ta như vậy, tốt xấu gì cũng coi như hiểu nhau đi?”

Nhiều Tông Nghĩa quay đầu nhìn hần kì quái. Cái gì gọi là “hiểu nhau”, y nhìn không ra có chỗ nào như vậy a.

Nhưng Quan Tuấn Dương cũng không đợi hần nói gì, hoặc căn bản không cho hần cơ hội để nói, liền đưa tay nắm vai hần, một bộ anh giai tốt.

“Đều đã đến nước này, chúng ta làm bộ như người xa lạ cũng quá kì quái a, thế nào? Kết giao làm bằng hữu nhé?” Ngữ khí cùng biểu tình đều trăm phần chân thành.

Kết giao bằng hữu? Trong mắt ánh lên nghi hoặc, Nhiều Tông Nghĩa ngẩng đầu nhìn hần.

“Thế nào? Chê tôi không đủ tư cách?” Quan Tuấn Dương vẻ mặt thất vọng, thấy y không nói gì, hần càng thêm uể oải, làm bộ buông tay ra, “Vậy ra là tự tôi hiểu —”

“Không phải.” Theo bản năng, Nhiều Tông Nghĩa bật nói.

Kỳ thật, hần trước giờ đều không có bằng hữu gì. Thói quen, cuộc sống không xã giao, khiến hần từ nhỏ đến lớn đều ít bạn bè đến đáng thương, chân chính gọi là bạn có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Cũng vì tính cách âm u và cá tính nhàm chán của y, chủ động muốn kết giao cũng chẳng được mấy người,

hoặc nếu không thì là không thể chịu nổi sự cổ quái của y mà bỏ đi, vậy nên hiện tại trong cuộc sống của y, trừ bỏ thuốc đông y thì là thuốc cổ truyền, tiếp xúc nhiều nhất chỉ có hai anh em còn lại của nhà họ Nhiều mà thôi.

Nhìn thấy sự do dự trong mắt hắn, Quan Tuấn Dương quyết định rèn sắt khi còn nóng, tay cũng không buông.

“Chúng ta coi như không hòa thuận lắm. Cậu là người đầu tiên khiến tôi hận đến muốn chém người, rồi lại là người khiến tôi không hạ thủ được.” Nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng của Nhiều Tông Nghĩa, đường cong ôn nhu, da dẻ cũng tốt, đối với khuôn mặt thế này, ai nở ra tay a? “Chúng ta chưa đến mức xưng là anh em, nhưng so với người xa lạ vẫn tốt hơn đi?”

Nhiều Tông Nghĩa chớp chớp mắt, đẩy cặp kính cồng kềnh, “Cứ như vậy?”

“Cứ như vậy.”

Nhìn vẻ mặt thành khẩn của Quan Tuấn Dương, y ngẩn ngừ suy tư, cuối cùng rốt cuộc nhẹ nhàng “ừm” một tiếng. Từ góc độ của y, thêm một người bớt một người cũng chẳng có gì khác nhau.

Quan Tuấn Dương cong khóe miệng, tiến sát vào y, “Bác sĩ, từ giờ chúng ta là bằng hữu nha, muốn nói gì đó không?” Nghe thế nào cũng thấy giống như trẻ con giành được đồ chơi mới a.

“Ừm —” Nhiều Tông Nghĩa quay đầu, nhìn thẳng phía trước, nhẹ giọng nói: “Anh có thể trước mặc quần vào được không?”

4. Chương 3

Thành bạn bè, chuyện kế tiếp phải làm, đương nhiên chính là tăng tiến tình cảm.

Nhiều Tông Nghĩa vốn phải đi, nhưng Quan Tuấn Dương không chịu thả người, lấy cớ chúc mừng hai người hóa thù thành bạn, hắn giữ Nhiều Tông Nghĩa ở lại cùng ăn cơm.

Hắn gọi đồ ăn cao cấp ở khách sạn năm sao, hương vị tự nhiên thơm ngon không cần bàn cãi, đưa tới ngay khi đồ ăn vẫn còn nóng, ngay cả chén đĩa cũng trang trí hoa lan phi thường xinh đẹp.

Một bàn đầy đồ ăn, hai người không thể ăn hết, nhưng hắn còn khoa trương gọi thêm lợn sữa nướng.

Ngồi ở trên ghế, Nhiều Tông Nghĩa có điểm mờ mờ, theo sau ngẩng đầu đẩy nhẹ kính mắt, nhìn Quan Tuấn Dương cầm trong tay một lọ rượu cười meo meo đi tới, đột nhiên có cảm giác mình như đang ngủ mơ.

(Tưởng tượng ra vẻ mặt anh Dương cười meo meo =)))))).

“Tôi không biết uống rượu”. Nhiều Tông Nghĩa nhìn chai rượu trên bàn nói.

Quan Tuấn Dương dùng dụng cụ mở chai, “Không sao, tùy tiện uống một chút là được rồi, tôi cũng không biết uống”.

Nắp bình vừa mở, mùi rượu nồng đậm rất nhanh tỏa ra, vừa ngửi đã biết là rượu tốt.

Quan Tuấn Dương lấy chén của Nhiều Tông Nghĩa rót đầy, “Đây là rượu được một người bạn cho cách đây khá lâu, nhưng là không có cơ hội uống, hôm nay vừa lúc cùng nhau nếm thử”. Nói xong đem cái chén đưa cho Nhiều Tông Nghĩa, chớp mắt.

Nói thật, Nhiều Tông Nghĩa không quen với loại tình huống này. Dù sao, quan hệ cùng Quan Tuấn Dương chuyển biến quá nhanh, mà nam nhân trước mắt quá nhiệt tình, lâu rồi cũng không được tiếp đãi như này đi, anh rất không quen, thậm chí không biết làm thế nào để cự tuyệt.

Chất lỏng lỏng lánh trong ly rượu, sắc hồng ánh lên thực đẹp mắt.

Quan Tuấn Dương hướng Nhiều Tông Nghĩa mời chén rượu, “Đến, làm một ly!”.

“Bụng không có gì mà uống rượu, đối với thân thể thực không tốt”. Nhiều Tông Nghĩa nói ra câu đó chẳng khác nào những câu nói của chuyên gia, nhưng cũng là thật thật tại tại phá hỏng bầu không khí.

Quan Tuấn Dương đưa tay ra rồi lại chậm rãi thu về, nhìn dáng vẻ của hắn, Nhiều Tông Nghĩa vốn tưởng rằng hắn đã mất hứng, dù sao theo bọn họ biết đến bây giờ, hai người đều không lúc nào cao hứng.

Bất quá Quan Tuấn Dương cũng là thở dài một tiếng, tựa tiểu phi tiểu nhìn anh, cũng không hẳn là tức giận.

Tuy rằng cùng Nhiều Tông Nghĩa mới gặp mặt vài lần, Quan Tuấn Dương đã hiểu hết tính tình của nam nhân kia.

Bình thường thoát nhìn chậm chạp, ngây ngốc lại lạnh lùng, độc miệng, rồi lại không thể phủ nhận thật sự đối tốt với người khác. Ngẫu nhiên cũng sẽ có những thủ đoạn đùa giỡn, nhưng cũng chỉ là vui đùa có điểm dừng.

Cẩn thận nghĩ, nam nhân này vẫn là có rất nhiều ưu điểm, chỉ tiếc, những ưu điểm này ở xã hội trung cũng không có dùng được, cũng rất khó làm cho người ta phát hiện, tựa hồ không công bằng, nhưng là, sự thật chính là như thế.

Nhìn Nhiêu Tông Nghĩa cúi đầu, Quan Tuấn Dương chủ động lui từng bước. “Được rồi, chúng ta ăn cái gì trước, vừa ăn vừa uống là được rồi đi?”. Nói xong cầm lấy đĩa gấp một chút thức ăn bắt đầu ăn.

Nhìn hần chốc lát, Nhiêu Tông Nghĩa mới chậm rãi cầm đũa, gấp đồ ăn cho chính mình.

Lúc này Quan Tuấn Dương mở nắp bát canh, hơi nhướng mắt lên, toàn bộ phun vào mặt Nhiêu Tông Nghĩa, đem kính mắt của anh biến thành một mảng trắng xóa.

Sửng sốt một chút, Nhiêu Tông Nghĩa chậm rãi hạ kính mắt xuống, lúc này, Quan Tuấn Dương mới chân chính nhìn tận mắt được khuôn mặt kia.

So với trong tưởng tượng, còn đẹp hơn.

Đối với người mỗi ngày đều tiếp xúc với đủ loại mỹ nữ mỹ nam như Quan Tuấn Dương mà nói, bộ dạng Nhiêu Tông Nghĩa không tính là xuất sắc, ngũ quan trên cơ bản thuộc loại bình thường, nhưng không tính là khó coi. So sánh với một ngôi sao ăn mặc mode là bình thường, nhưng là có một đôi mắt xinh đẹp khiến cho anh thêm vài phần ưa nhìn hơn, đặc biệt nheo mắt lại, ánh mắt có chút mơ hồ, lại có vài phần phong tình.

Nói như vậy, nhưng thực ra — hần suy nghĩ vừa chuyển, nhìn Nhiêu Tông Nghĩa dùng khăn tay chà lau mắt kính, đang muốn đeo trở lại, lập tức lên tiếng ngăn cản.

“Bỏ kính mắt ăn đi! Như vậy thuận tiện hơn”. Đối diện với khuôn mặt như thế, khiến hần thực sự rất thèm ăn. (a thèm ăn cái gì???)

Nhiêu Tông Nghĩa nhẹ nhàng chau mày. “Sẽ rớt, thấy không rõ lắm”.

“Không đến mức ngay cả đồ ăn đều thấy không rõ đi?”.

Kia nhưng thật ra không đến mức. Nhìn thoáng qua cái bàn, Nhiêu Tông Nghĩa do dự một lát, đem kính để qua một bên.

Kỳ thực bọn họ hai người ăn cơm vẫn là có điểm xấu hổ, nói như thế nào cũng rất kì quái, bất quá người ta nói chỉ cần uống rượu, người hai nước cũng có thể biến thành đồng bào.

Rượu là cầu nối tốt nhất.

Nhiêu Tông Nghĩa từng chút từng chút ăn, vô cùng tao nhã, tư thế cầm đũa cũng thực tiêu chuẩn, vừa thấy là biết được giáo dục quá tốt. Chính là ăn không được mấy miếng, Quan Tuấn Dương liền nâng cốc lên, lần này không có lý do gì tái cự tuyệt, vì thế anh cũng bưng chén rượu lên.

Không uống một ngụm cạn chén, mà là nhấp từng ngụm nhỏ, chính là qua vài lần, chén rượu bất tri bất giác cứ như vậy mà cạn dần. Trong lúc này, Quan Tuấn Dương nói rất nhiều về bản thân.

Nhiều Tông Nghĩa kỳ thực tửu lượng cũng không thể nói là kém, mà ngược lại, trong ba anh em, có thể uống được nhất chính là anh, nhưng so sánh với Quan Tuấn Dương thường xuyên giao tiếp khách nhân, tuyệt đối không thể hơn.

Đợi cho chén rượu thứ hai xuống bụng, sắc mặt Nhiều Tông Nghĩa đã trở nên đỏ ửng, giống thời điểm Quan Tuấn Dương phát sốt vào ngày hôm qua, khuôn mặt đỏ ửng nhàn nhạt của anh trở nên nhu hòa hơn nhiều. Quan Tuấn Dương ở phía đối diện một bên dùng đưa ly rượu trong tay, một bên bắt động thanh sắc thưởng thức.

Hừ nhẹ một tiếng, buông ly rượu cùng đôi đũa, Nhiều Tông Nghĩa nhắm mắt lại, một tay chống lên trán, nhẹ nhàng lắc lắc đầu, nghĩ muốn đem cảm giác lâng lâng kia xua tan, nhưng không có hiệu quả.

Nhìn nhất cử nhất động của anh, khóe miệng Quan Tuấn Dương trộm nhếch lên, sau đó thay bằng biểu tình lo lắng. “Làm sao vậy?”.

Một lát sau, Nhiều Tông Nghĩa mới ngẩng đầu, híp mắt nhẹ giọng hỏi: “Có nước không?”.

“Chờ chút”. Quan Tuấn Dương sảng khoái đi vào bếp, mở tủ lạnh, cầm mấy chai đồ uống có cồn, đây là “nước” hẩn vì Nhiều Tông Nghĩa mà chuẩn bị.

Trở lại bàn ăn, đem đồ uống đưa cho Nhiều Tông Nghĩa, hẩn vẻ mặt thật có lỗi liền nói: “Nước khoáng không còn, uống nước trái cây đi, cũng là đồ lạnh”.

Nhẹ giọng cảm ơn, Nhiều Tông Nghĩa nhận lấy, bởi vì say chũnh choáng, anh căn bản nhìn không ra chữ in trên chai, chỉ mơ hồ nhìn ra hai quả chanh, tưởng nước chanh, hơn nữa mùi vị rượu dâng lên khiến yết hầu khô khốc, liền lập tức mở ra uống.

Đồ uống vị chanh có cồn, với anh mà nói, không khác gì đổ dầu vào lửa.

Uống đến một nửa, anh đột nhiên dừng lại, mờ mịt nhú nhú mày. Quan Tuấn Dương ở đối diện thật cẩn thận quan sát.

Chỉ thấy Nhiều Tông Nghĩa nhấp nhấp đầu lưỡi, tựa hồ là miệng còn có vị rượu, cho nên không nhận ra đồ uống cũng có cồn, ngẩng đầu lên lại tiếp tục uống nốt chỗ nước trái cây còn lại, không quá lâu, anh liền nhẹ nhàng buông tay, cả người nằm úp sấp trên bàn. Chỗ đồ uống còn lại rơi xuống đổ trên mặt đất.

Đối diện, Quan Tuấn Dương giơ chén rượu, tỉnh tề thưởng thức. Nhìn nam nhân nằm úp sấp trên mặt bàn, khóe miệng hình cung càng lúc càng lớn.

Tên gốc này bỏ kính mắt xuống đúng là có vài phần dễ nhìn, trừ bỏ quần áo trên người có vài điểm làm ảnh hưởng đến mỹ quan.

Bất quá, đừng lo, chuyện hần phải làm kế tiếp, không cần quần áo.

Đây cũng là mục đích cuối của hần.

Đồ ăn và rượu vẫn còn trên bàn, nhưng người ăn cơm đã muốn dời bước tới phòng ngủ.

Quan Tuấn Dương đưa Nhiều Tông Nghĩa lên giường, người kia đã muốn say đến bất tỉnh nhân sự. Đây cũng khó trách, rượu kia độ cồn rất cao, tác dụng chậm mà mạnh, hần giữ lại không uống cũng là có nguyên nhân.

Nằm trên giường, Nhiều Tông Nghĩa mê man giật giật môi, trở mình một cái, phát ra tiếng rên rỉ, bộ dạng ngủ có vài phần đáng yêu.

Quan Tuấn Dương không hảo ý đứng bên nhìn người trên giường.

“Bằng hữu a?!” Hần nhắm nuốt hai chữ này, nhìn chăm chú nam nhân trên giường, nhếch môi, để lộ hàm răng trắng.

Trong từ điển của hần, bằng hữu có hai loại, một loại là đơn thuần, một loại là phức tạp —

Cúi người xuống, một tay chống trên giường, tay kia nâng cầm Nhiều Tông Nghĩa lên, đánh giá một chút, cảm thấy người này sau khi say tựa hồ trở nên gợi cảm.

“Bác sĩ a, với quan hệ của chúng ta, làm bằng hữu — không khỏi quá lãng phí?” Hần nói là có ẩn ý, nhưng là Nhiều Tông Nghĩa mê man căn bản không phát hiện ra.

Kỳ thực mục đích từ đầu của Quan Tuấn Dương không hề đơn giản. Hần nghĩ, nếu thuốc Nhiều Tông Nghĩa có hiệu quả, như vậy ở bệnh viện không thoải mái hần đều có thể quên hết, cho dù thuốc rất khó uống, còn có thêm thứ gì đó, khiến hần ôm bồn cầu cả ngày. Hần cố tình không uống thuốc, làm cho chính mình bệnh tình nặng thêm lấy cớ đi tìm Nhiều Tông Nghĩa để trả đũa một chút, hơn nữa cuối cùng, hần không rõ chính mình vì sao không làm như vậy, ngược lại còn mang thuốc về nhà, sau đó lại không uống đi tìm đối phương nói chuyện.

Nhưng Nhiều Tông Nghĩa lấy oán trả ơn dùng cử hành cướp đi lần đầu tiên của hần, hần và Nhiều Tông Nghĩa từ lúc đó ân oán không đơn thuần giống như trước.

Buông Nhiều Tông Nghĩa ra, hần bắt đầu cởi từng khuy áo, quần áo từng chút một được trút bỏ, cơ thể nam nhân dần dần hiện ra trước tầm mắt hần.

Nam nhân này tuyệt đối không phải là cường tráng, nhưng cũng không phải gầy yếu như trong tưởng tượng của hắn, mà là khung xương cân xứng, cơ thể cân đối, xem ra là thường xuyên rèn luyện, ăn uống cũng điều độ, mới có dáng người này.

Hơn nữa Nhiều Tông Nghĩa mặc dù có làn da trắng, cũng không phải trắng bệnh tật.....Nhìn nhìn, Quan Tuấn Dương theo bản năng vươn tay vuốt ve xương quai xanh của Nhiều Tông Nghĩa, cảm giác đầu ngón tay thực dễ chịu.

Nghĩ nghĩ, khoe miệng hắn giương lên một chút, tay thu lại, cúi đầu xuống vị trí xương quai xanh Nhiều Tông Nghĩa không nặng không nhẹ cắn một ngụm. Nhưng ngoài suy nghĩ của hắn đối phương làn da thần kỳ miễn cảm, bị cắn một cái lập tức đã để lại hồng ngân, hiện rõ trên màu da, nhìn càng thêm mê mẩn.

Nhìn chằm chằm kiệt tác của mình trong chốc lát, hắn mỉm cười lộ ra vẻ vừa lòng, cúi đầu cắn một cái, sau đó lại tiếp một cái.....

Liên tiếp cắn bốn năm lần, hồng ấn toàn bộ trải quanh xương quai xanh Nhiều Tông Nghĩa, nhiều điểm loang lổ, thoát nhìn rất có phong vị *** mỹ a.

Liếm liếm môi, Quan Tuấn Dương chỉ cảm thấy người này làn da như thế nào lại mềm như vậy?

Vừa rồi lúc cắn cũng cảm thấy cũng rất được, nghĩ nghĩ, hắn lại cúi đầu, chậm rãi liếm lại nơi mình vừa cắn, sau đó phát hiện, so với cắn, liếm hôn thân thể này càng có mỹ vị hơn.

Một bên liếm, lần này, hắn lại dùng miệng hôn thêm vài cái hồng ngân, hình dạng to to nhỏ nhỏ, màu sắc đậm nhạt không đồng nhất, như là những đóa hoa.

Thực hấp dẫn vị giác, thường thường là bắt đầu rất nhiều sự tình.

Quan Tuấn Dương không biết chính mình khi nào dừng lại, chờ hắn lấy lại tinh thần, dấu hôn cơ hồ che kín nửa ngực Nhiều Tông Nghĩa.

“Ngô ——” Người trên giường mê man rên rỉ vài tiếng, cau mày xoa xoa trước ngực mình, hắn là cảm thấy ngứa.

Mà động tác này lại nhắc nhở Nhiều Tông Nghĩa, có một chỗ, hắn chưa có chạm qua.

Dù sao cũng đã đến nước này —— hắn nhanh chóng hướng đến hai điểm nổi lên trước ngực người phía dưới

Trước tiên hắn liếm hai bên một cái, sau đó đưa nụ hoa vào miệng hút lấy, chỉ nghe thấy Nhiều Tông Nghĩa buồn buồn hừ một tiếng, không rõ là thống khổ hay thoải mái, hữu khí vô lực đẩy hắn một cái.

Thời điểm này, loại động tác này, quả thực giống như là hoan nghênh.

Nhiều Tông Nghĩa trong lúc ngủ mơ hoàn toàn không biết xảy ra chuyện gì, chỉ là đơn thuần muốn cho chính mình thoải mái một ít, vì thế tay chậm rãi vươn lên, khoác trên lưng hần, giật giật ngón tay, theo bản năng nhẹ nhàng vỗ về.

Ánh mắt Quan Tuấn Dương dần dần biến đổi.

Sự tình bắt đầu trở nên không giống trong dự đoán, từ đầu hần cũng không muốn làm đến nước này, chỉ định lột trơn đối phương, tạo ra một chút ảo giác, lưu lại chứng cứ, ngày hôm sau hảo hảo dọa y một trận, xem như là trừng phạt. Nhưng là hiện tại, hần lại phát hiện chính mình căn bản không dừng lại được.

Loại hành động khiến người mê mẩn này, so với trước kia càng làm thêm hưng phấn, quả thực làm hần thêm.

Tính hần phong lưu mọi người đều biết, cơ hồ mỗi bộ phim đều cùng nữ diễn viên phát sinh quan hệ. Ngoại trừ nữ nhân, hần cũng có thể cùng nam nhân, điều đó trong giới cũng không phải bí mật. Với hần mà nói, ***, nam nhân cùng nữ nhân nhưng cũng không có gì khác biệt, mục đích cuối cùng đều là đạt được đến khoái cảm, chỉ cần có thể cao trào, cùng ai làm thì có gì khác nhau?.

“Anh còn sờ nữa, phát sinh chuyện gì cũng không nên trách tôi ——” cảm giác được bàn tay ở trên lưng mình chuyển động, Quan Tuấn Dương nhìn người dưới thân nói.

Nhiều Tông Nghĩa đương nhiên không thể trả lời.

Vì thế, Quan Tuấn Dương lại tự nói với chính mình, dù sao đã đến nước này —— sau đó hần cúi đầu, lần này là hôn, mà nơi hôn xuống chính là môi của Nhiều Tông Nghĩa.

Nụ hôn tràn ngập vị rượu, hương vị ngoài ý muốn.

Không biết qua bao lâu, nụ hôn vừa chấm dứt, Quan Tuấn Dương có vài phần say mê, biểu tình Nhiều Tông Nghĩa lại rất thống khổ, nhẹ giọng thở hổn hển, môi cũng hơi hơi sưng đỏ

Liếm liếm môi, Quan Tuấn Dương nhúu mày nhìn nam nhân, nhịn không được lại ở trên mặt hần hôn một cái.

Mặc kệ các mặt khác ra sao, ở trên giường, hần vẫn là người phong nhã.

Kế tiếp, hần chuyển điểm chú ý xuống nửa thân dưới của Nhiều Tông Nghĩa. Chính là khi hần cưỡi đai lưng của đối phương, mới phát hiện nam nhân này mặc quần thể thao màu đen, có dây buộc lên lưng.

Thượng đế! Người này có bao nhiêu quần áo lỗi thời a?!

Không khí trong nháy mắt bị phá hủy hơn phân nửa, vì không muốn tiếp tục phá hư thêm nữa, Quan Tuấn Dương một phen kéo cái quần thể thao chường mắt kia xuống, kết quả, trước mắt càng làm hấn mất vui là một cái khổ hình tứ giác màu xám trắng...

Quả thật là —— không hổ danh với biệt hiệu tên ngốc!.

Dùng hết sức tự chủ, Quan Tuấn Dương mới giữ được chính mình không xé rách cái quần kia

Hắn nói với chính mình, như vậy cũng tốt, loại bạn giường “chất phác” này, hấn vẫn là lần đầu tiên gặp.

“Bác sĩ, anh đúng là khiến tôi kinh hi...”.

Có phải hay không nên làm vài động tác tiền diễn vân vân trước, Quan Tuấn Dương vươn hai ngón tay, nhẹ nhàng kéo cái khổ hình tứ giác sang bên cạnh, bộ vị nam tính mơ hồ có thể thấy rõ, mà Nhiều Tông Nghĩa không biết có phải cảm giác được gì đó hay không, đột nhiên trở mình, chuyển động này, ngược lại làm tư thế trở lên càng thêm thuận tiện cho Quan Tuấn Dương cởi sạch đồ trên người không còn gì trói buộc.

Đương nhiên, Quan Tuấn Dương không khách khí, động tác lưu loát cởi cái khổ tứ giác cổ lỗ sĩ kia, lộ ra cái mông mượt mà của Nhiều Tông Nghĩa.

Rõ ràng là bác sĩ, mỗi ngày đều ngồi lâu như vậy, hình dạng cái mông lại —— không nghĩ tiếp nữa, lúc này hành động vẫn hơn.

Nhiều Tông Nghĩa nằm nghiêng, Quan Tuấn Dương nhẹ nhàng đẩy anh trở lại, giúp anh nằm ngửa, nhìn bộ vị kia một chút, sau đó không do dự mà cầm lấy. Màu sắc nhàn nhạt, ở trong tay hấn lạnh run, xem ra nó và chủ nhân giống nhau – đều rất mềm.

“Bác sĩ, không phải anh là xử nam đi?”. Xúc cảm thật sự rất tốt, cảm giác hấn là bình thường cả tự an ủi anh cũng không làm, cảm giác của Quan Tuấn Dương giống như phát hiện được tân đại lục. Người này nhìn thế nào cũng đã hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, phương diện này lại không có kinh nghiệm, thật sự có thể xem như động vật quý hiếm.

Phản ứng kế tiếp của người kia, càng chứng minh hơn cho phán đoán của hấn.

Khi hấn bắt đầu nhẹ nhàng vuốt ve, nơi nào đó rất nhanh có phản ứng, dần dần cứng hấn lên. Nhìn lỗ nhỏ trên đỉnh không ngừng tiết ra dịch trong suốt, hấn nhin không được mà bật cười.

Thật sự rất mãn cảm! Hơn nữa không có kinh nghiệm gì.

“Ân...” Trong mê mên Nhiều Tông Nghĩa cau mày, nhẹ giọng rên rỉ thở dốc.

Ở phương diện ***, Nhiều Tông Nghĩa đích xác không có kinh nghiệm, trước mặt tay già đời Quan Tuấn Dương, tất nhiên không phải đối thủ. Chỗ mẫn cảm bị vỗ về chơi đùa, luôn luôn lạnh lùng vô cảm hiện tại trên mặt lại xuất hiện một mảnh xuân sắc, hơn nữa trong người lại có cơn cùng Quan Tuấn Dương thuần thực khiêu khích, anh rất cục nịnh không được phát ra tiếng khoc nứt nẻ, hai chân cũng bắt đầu vận vẹo, nghĩ muốn đem cảm giác khó chịu kia xua tan.

Đương nhiên, là không có khả năng.

Quan Tuấn Dương nhìn anh bị kích thích dần dần ngẩng cao, tự nhiên lại có cảm giác tự hào. Khiến đối phương trước mặt chính mình biến thành như vậy, có thể nói so với trong tưởng tượng của hắn kích thích hơn rất nhiều, hơn nữa, hắn cũng có cảm giác —

Tựa hồ là chịu không nổi, Nhiều Tông Nghĩa lật người, cả người úp vào mặt giường, với anh mà nói, cuối cùng cũng thoát khỏi cảm giác kì quái ở hạ thân, nhưng đối với Quan Tuấn Dương mà nói, tư thế này không khác ám chỉ cái lớn hơn là mấy.

Nhìn cái mông trơn bóng trước mặt, cùng khe hở mơ hồ kia, hắn mím môi — chỉ cần là người có hứng thú với nam nhân, đều không thể nhìn được ý nghĩ kì quái.

Vươn ngón tay, chậm rãi trên lưng Nhiều Tông Nghĩa trượt xuống dưới, mãi cho đến thắt lưng gầy nhỏ kia mới dừng lại một chút, cảm thụ làn da mịn màng trong lòng bàn tay, sau đó, dần dần thâm nhập cảm địa.

“Chính là anh bày ra tư thế này, đừng có trách tôi tận dụng mọi thứ ”.

Với hắn mà nói, đẹp là cần phải khai quật, đương nhiên phải đánh giá và thưởng thức, mà hiện tại Nhiều Tông Nghĩa như thế này.

Cơ thể anh thực phù hợp với tiêu chuẩn của hắn, điểm ấy không thể nghi ngờ, diện mạo so với những người hắn đã gặp qua chỉ có thể tính vào lớp trung bình, nhưng mị lực cùng diện mạo không có liên quan.

Thời điểm này tên gốc bốn mắt nhiều tông nghĩa xem như là người có mị lực, anh hiện tại, đang bị Quan Tuấn Dương chậm rãi khai quật.

Khi ngón tay đi vào cơ thể Nhiều Tông Nghĩa, Quan Tuấn Dương phát hiện từng tế bào trong cơ thể mình đều thực hưng phấn. Dục vọng cũng là một nguyên nhân, nhưng chủ yếu vẫn là bởi vì cơ thể Nhiều Tông Nghĩa.

Bình thường đối với Quan Tuấn Dương, lên giường là để phát tiết, hiện tại, so với phát tiết, loại cảm giác thăm dò này cũng không kém. Cảm giác được nơi kia khô khốc mà nóng rực, bị ngón tay chậm rãi khai phá, đầu ngón tay có thể cảm giác được bên trong, nhan sắc diễm lệ cũng theo động tác của hắn mà thả

lỏng một chút.

Liếm liếm môi, Quan Tuấn Dương bởi vì hình ảnh trước mắt mà miệng lưỡi khô khốc.

“Àn... Không —đừng lỏng...”. Ngủ mơ, cảm giác của Nhiêu Tông Nghĩa trở nên trì độn, không biết cái gì khiến anh khó chịu như vậy, chỉ có thể nhăn nhó mặt mày mà lẩm bẩm.

Quan Tuấn Dương nhìn say mê thích thú, đương nhiên động tác trên tay cũng không dừng lại, thậm chí trên lưng đối phương hôn thêm vài cái, thẳng đến khi người kia đột nhiên quay đầu, mở mắt mông lung nhìn hắn, vẻ mặt mờ mịt.

Nhìn dáng vẻ của hắn, Quan Tuấn Dương biết hắn không có tỉnh táo, cho nên, yên tâm thoải mái tiếp tục, ngón tay gia tăng lực đạo, lại thêm một ngón, tiểu huynh đệ của hắn đã muốn dựng thẳng đứng trong quần.

“Bác sĩ, thoải mái sao?”. Cúi đầu trên gương mặt Nhiêu Tông Nghĩa, một tay Quan Tuấn Dương kéo khóa quần chính mình, bộ vị cứng rắn kia chứng tỏ hắn hiện tại đã sẵn sàng chuẩn bị vào cuộc.

Cho dù là say, phản ứng của Nhiêu Tông Nghĩa so với khi thanh tỉnh cũng không khác là mấy, không sảo không nháo, điểm ấy khiến Quan Tuấn Dương phi thường hài lòng, dù sao đề một tên say khướt ra làm việc này, như thế nào cũng đều cảm giác cường bạo, tuy rằng hiện tại cũng không tốt hơn bao nhiêu.

Nhưng là Quan Tuấn Dương rất rõ ràng, hắn hiện tại muốn người nam nhân này!.

Rút ngón tay ra, khuếch trương đã lâu huyết khẩu tạm thời không thể đóng lại, hạ thân Quan Tuấn Dương đang ở cái mông của Nhiêu Tông Nghĩa mà ma sát, muốn anh cảm giác được dục vọng của chính mình, một bàn tay vươn đến đầu anh.

“Làm gì...” Nhiêu Tông Nghĩa thanh âm mang theo một tia tức giận, tựa hồ cảm giác được gì đó.

Làm anh —— trả lời như vậy có điểm thô tục. Quan Tuấn Dương ghé vào lỗ tai anh lẩm bẩm, “Làm chuyện chúng ta đều cảm thấy thoải mái”. Nói xong vươn ngón tay cho vào miệng người kia dò xét, nhẹ nhàng quấy ——

“Ngô!” Bị cắn đau Quan Tuấn Dương vội vàng rút ngón tay ra, dấu răng trên ngón tay rõ ràng có thể thấy được, cắn thêm một cái thì thấy máu.

Nhưng Nhiêu Tông Nghĩa cắn người lại không thấy chút tội lỗi nào, vẻ mặt ngây thơ, vươn đầu lưỡi liếm môi vài cái, động tác mị hoặc khó gặp này khiến Quan Tuấn Dương nhất thời quên mất ngón tay đang bị đau kia, môi tên ngốc kia có điểm ướt át, đột nhiên nghĩ đến nếu người này dùng miệng giúp hắn — nhìn ngón tay của mình, hắn rất nhanh đánh bay ý niệm trong đầu kia.

Nhưng là, hần cũng có tính toán khác.

Sờ lên đầu Nhiều Tông Nghĩa, như là đang xoa đầu một tiểu hài tử, hỏi: “Yêu mến nên mới cần tôi sao?”.

Nhiều Tông Nghĩa không trả lời, ghé vào giường từ từ nhắm hai mắt lại, nhú mày, anh bởi vì say rượu mà khó chịu.

“Đến, tiếp tục cần đi!”. Quan Tuấn Dương đưa cánh tay đến miệng Nhiều Tông Nghĩa, “cần ở đây”.

Vài giây sau, Nhiều Tông Nghĩa mở mắt ra, nhìn cánh tay giơ trước mặt mình, không khách khí, mở miệng cần một ngụm xuống.

“Tê” Quan Tuấn Dương đau đến nhú mày. Người này răng nanh không phải nhọn mà là quá sắc nhọn!.

“Đến, còn nơi này nữa”. Liên tiếp để anh cần mấy cái trên cánh tay, Quan Tuấn Dương làm cho Nhiều Tông Nghĩa xoay người lại, sau đó cúi người, đem ngực để sát mặt anh, “Cần nơi này nữa”.

Thoạt nhìn giống như là đang tự ngược, nhưng lại là có thâm ý khác.

Hần cần chặt răng, chịu đựng đau, vừa dỗ vừa lừa khiến Nhiều Tông Nghĩa cấp khắp toàn thân mình, dấu cần trên người hần so với Nhiều Tông Nghĩa đã nhiều hơn hần.

Dùng ngón tay ở vết cần sâu nhất trên ngực đè xuống, thấy chính mình nhiều năm rèn luyện cơ ngực tất cả đều là dấu răng, Quan Tuấn Dương nhoẻn miệng cười.

Bởi vì kế tiếp, đến lượt hần ăn.

Nhiều Tông Nghĩa cần hần một ngụm, phía dưới hần lại hưng phấn muốn chết, quả thực hần tự hoài nghi bản thân mình có phải hay không có khuynh hướng tự ngược.

Đang muốn phát động thể công, đã thấy kẻ vừa cần người kia nhắm mắt lại, hô hấp dần dần đều đều.

Quan Tuấn Dương cũng mặc kệ, nhéo hai cái trên mặt trả thù hần, sau đó duỗi tay ra, dùng sức đem người kia đặt lên đùi, đem chân đối phương vòng qua thắt lưng mình, hai người tạo thành tư thế ngồi đối diện.

Đột nhiên người bị kéo, vốn đã sắp ngủ say Nhiều Tông Nghĩa bất mãn kêu lên, bởi vì dựa đầu trên vai Quan Tuấn Dương, cho nên anh vừa nhắc đầu, liền cần vào cái cổ trước mắt một cái.

“A ” Lần này Quan Tuấn Dương đau đến kêu lên, cũng may Nhiều Tông Nghĩa cần một chút liền buông ra.

Người này còn nghiện cần! Vuốt cổ, Quan Tuấn Dương tức giận đánh vào mông người trước mặt một cái.

“Ba” một tiếng vang lên, nghe thực rõ ràng, mông Nhiều Tông Nghĩa liền hiện lên một mảng màu hồng, anh cũng bắt đầu nức nở.

Tiếng khóc vừa cất Quan Tuấn Dương còn tưởng rằng mình còn nghe lầm, nhưng thanh âm càng lúc càng lớn, rõ ràng là khóc! Hắn một tay ôm thắt lưng Nhiều Tông Nghĩa, tay kia xoay mặt anh lại, vừa nhìn, nước mắt giàn dụa.

Hắn nhất thời trợn mắt há hốc mồm.

“Ô ô ô —— “ Nhiều Tông Nghĩa nức nở, còn không ngừng sụt sịt, không khác tiểu hài tử khóc là mấy, như đã giảm đi mười tuổi.

Thời điểm này, Quan Tuấn Dương thật sự cảm thấy mình như ngược đãi nhi đồng.

“Uy! Đừng khóc ——“ Hắn ra tay thực sự nặng như vậy đi?

“Đều là tôi không tốt! Là tôi không đúng —— Ô Ô ——“ Bỗng nhiên nói ra những lời kì lạ, làm người khác thật sự không hiểu được

Sau đó, Nhiều Tông Nghĩa khóc càng ngày càng lớn, chỉ nghe hắn liên tục nói “Thực xin lỗi, thật có lỗi, đều là tôi không tốt”

Quan Tuấn Dương có điểm ngây người. Hắn biết có người uống say sẽ thành ma hôn, nhưng không nghĩ có người biến thành ma xin lỗi.

Vừa nói, Nhiều Tông Nghĩa ôm cổ hắn, một bên càng không ngừng nức nở.

“Tôi thêm giun vào thuốc của anh là không đúng —— dùng củ hành cấm anh là không đúng ——“ Nói xong liền ngẩng đầu, vẽ mặt thanh tú khóc đến lê hoa đái vũ, vẽ mặt uy khuất nhìn Quan Tuấn Dương.

Bị ánh mắt kia nhìn, Quan Tuấn Dương nửa người dưới thực sắp nổ tung! Hắn cúi đầu thất bại rên rỉ một tiếng, rốt cuộc không áp chế được dụng vọng chính mình.

“Không liên quan, về sau, chúng ta coi nhu hèn nhau!” Đem thắt lưng Nhiều Tông Nghĩa nâng lên một chút, đem đỉnh đặt tại động khẩu, cổ xát vài cái, nhắm hạ huyệt, chậm rãi tiến vào. Nếu với Nhiều Tông Nghĩa là lần đầu, cũng không cần đồ bảo hộ.....

Ngay trước lúc tiến vào thuận lợi không bị cản trở, Quan Tuấn Dương rốt cuộc nhịn không được dùng sức

đẩy một cái đem toàn bộ cảm sâu huyết động kia.

“A!” Nhiều Tông Nghĩa kêu lên, hạ thể bị dị vật tiến vào, vô luận là trên sinh lí hay tâm lí đều không thể chịu đựng được, hơn nữa tư thế này Quan Tuấn Dương có thể tiến vào rất sâu, cho nên Nhiều Tông Nghĩa dù không thanh tỉnh, nhưng chân đá lung tung, bản năng muốn đứng lên.

Quan Tuấn Dương dùng sức giữ chặt vai anh, để anh không lộn xộn, tuy trước đó có khuếch trương tuy rằng có tác dụng một chút, nhưng không có bôi trơn, lồi vào khô khốc vẫn là mỗi lần ma sát là mỗi lần đau rất, đau đến không chịu được.

Nhiều Tông Nghĩa một bên cảm thụ mỹ diệu tính khí quỵện chặt trong cơ thể, Quan Tuấn Dương bên tai an ủi, “Ngoan, đừng lộn xộn, sẽ nhanh tốt thôi!”

Vào loại thời điểm này, trên cơ bản an ủi là không có tác dụng gì, bất quá, có lẽ bởi vì hần ngũ khí làm người ta an tâm, Nhiều Tông Nghĩa cũng không biết là tin, vẫn là đau chết lặng, tóm lại, cũng không có gãy dựa nữa, chính là hai mắt nhắm lẹ, càng không ngừng nức nở, giống như đứa nhỏ, thân thể rồi lại làm cho người ta mất hồn vô cùng, Quan Tuấn Dương không khỏi thở dài.

“Anh dùng cử hành cảm tôi, tôi dùng tiểu huynh đệ của mình cảm anh, chúng ta đều huề nhau.”

Lặng lặng trong cơ thể anh đợi một hồi, Quan Tuấn Dương hôn Nhiều Tông Nghĩa một cái, sau đó bắt đầu chậm rãi nâng đối phương lên, rồi lại buông xuống.

Nghe Nhiều Tông Nghĩa bên tai hắt phát ra âm thanh nức nở làm người ta thương tiếc, nhưng hần cơ hồ còn chưa chuyển động lần đầu tiên đã đạt đến cao trào rồi.

Thể lực tốt khiến hần rất nhanh liền có cảm giác, lại thay đổi tư thế, trong cơ thể Nhiều Tông Nghĩa điên cuồng đâm vào, như là mãi không hết tinh lực, mà người dưới thân rên rỉ thở dốc, sau đó biểu tình lại đứt quãng khốc nức nở, khiến hần lần thứ hai thậm chí còn không kịp rút, liền trực tiếp bắn ở bên trong Nhiều Tông Nghĩa, cuối cùng hần không quan tâm nữa, đem cơ thể người kia biến thành rối tinh rối mù.

Kế tiếp, hần không chịu nổi mà phóng túng suốt một đêm, mãi đến khi Nhiều Tông Nghĩa hôn mê bất tỉnh, mới miễn cưỡng dừng lại. Chỉ thấy nơi kia của Nhiều Tông Nghĩa đều sưng lên, bởi vì khó chịu mà hơi hơi co rút không thể khép lại, thoạt nhìn thì rất đáng thương, nhưng là càng làm cho người ta có ý nghĩ muốn cưỡng bạo.

Nếu không phải thất lạng của hần mỗi, hần nhất định sẽ đùa bỡn người kia một phen, nhưng hần lại không muốn đối phương chết trong tay hần, vì thế liền áp chế dục hỏa, dùng ngón tay đem thứ trắng trắng kia gẩy ra khỏi cơ thể Nhiều Tông Nghĩa, rồi ôm anh nằm ngủ.

5. Chương 4

Trong không khí tràn ngập một cỗ mùi vị đặc thù của rượu, làm cho người ta choáng váng.

Nhiều Tông Nghĩa phát ra một tiếng rên rỉ thống khổ, cảm thấy đầu rất đau. Đã muốn thật lâu không có loại cảm giác này, loại cảm giác này làm hắn cảm thấy được thực xa lạ, nhưng là chính mình trên người nhàn nhạt rượu vẫn là cho hắn biết, chính mình hắn là say rượu.

Đối với thói quen sinh hoạt luôn luôn khỏe mạnh đến mức hà khắc mà nói, đây thực là đáng sợ

Xương cốt rất mỏi, giống như là đã làm một vận động gì đó rất kịch liệt, trên người thực nặng, như là bị cái gì đè lên, mắt cũng rất đau, như là sưng lên, giống như đã khóc ——

Đủ loại cảm giác, làm Nhiều Tông Nghĩa mê hoặc, chậm rãi mở mắt ra, vài giây sau mới nhìn rõ trước mắt cái gì.

Nhúu nhúu mày, hắn chớp mắt, nhìn người ngủ ở bên cạnh mình.

Tiếp theo, sợ hãi cảm giác nhanh chóng nảy lên, hắn vội vàng lại dùng sức chớp mắt, thậm chí tiến đến trước mặt người kia nhìn cẩn thận, khả thấy thế nào đều là ——

“Ngô?” Nam nhân ánh mắt hơi hé mở, nhìn thấy cúi sát nhìn hắn Nhiều Tông Nghĩa, lập tức giơ lên một cái mỉm cười.

“Sớm a.”

“Người...” Nhiều Tông Nghĩa giật mình, lần đầu tiên lộ ra biểu tình khó có thể tin, giống như hiện tại nhìn đến không phải nhân loại.

“Là ta, không nhớ rõ?” Quan Tuấn Dương mỉm cười, thân thủ nâng lên cằm hắn, ở hắn trên môi hôn một cái.”Nhớ ra chưa?”

Bởi vì khiếp sợ quá lớn, Nhiều Tông Nghĩa cứ như vậy ngơ ngác bị sàm sờ, sửng sốt một lúc lâu mới đẩy ra Quan Tuấn Dương, theo trên giường ngồi xuống.

Tay chân hắn đau nhức, nơi đó độn đau lại làm thân là bác sĩ hắn có thể biết đã xảy ra chuyện, càng miễn bàn hắn hiện tại căn bản là trần như nhộng.

Vỗ cái trán, hắn không nói được một lời. Nếu nói say rượu là đáng sợ, đêm qua tình một đêm —— chẳng phải là thiên lý bất dung?!

Ở hần phía sau, Quan Tuấn Dương vẫn ung dung nhìn lưng hần. Người này phản ứng so với hần trong dự đoán bình tĩnh rất nhiều, làm hần nói không nên lời là thất vọng hay là an tâm, nhưng là trong lòng cái loại này cảm giác về sự ưu việt là không thể bỏ qua, hơn nữa theo Nhiều Tông Nghĩa nhất cử nhất động mà càng thêm mãnh liệt hơn.

“Uy, người sẽ không lại muốn khóc đi?” Cười xấu xa một chút, hần ngồi dậy tiến đến Nhiều Tông Nghĩa sau lưng, ghé vào lỗ tai hần hỏi.

Khóc, khóc?! Nhiều Tông Nghĩa thân thể càng cứng lại, quay đầu lại nhìn hần, môi mím thật chặt.

Nhưng ngay lúc Quan Tuấn Dương nghĩ đến hần muốn nói gì đó thời điểm, hần lại quay đầu đi.

Nhiều Tông Nghĩa không phải là người dễ dàng kích động, tuy rằng hần hiện tại xác thực khiếp sợ, nhưng là so với cái này, cảm giác thất bại càng có nhiều hơn.

Hần cảm giác được chính mình thật chán ghét, chẳng lẽ muốn hần dùng này bộ dáng cùng này nam nhân lý luận chuyện đêm qua? Còn có hần trên người hôn ngân...

“Làm sao vậy? Dọa choáng váng?” Quan Tuấn Dương lại hỏi, trong thanh âm ý cười che dấu rất khá.”Đêm qua người khả không phải như thế a!”

Nhiều Tông Nghĩa vẫn là không nói lời nào, nhưng đã lặng lẽ vĩnh tai.

“Người ngày hôm qua đẩy ngã ta liền thượng, ngay cả một chút chuẩn bị thời gian cũng không cho! Tuy rằng ta cũng say, bất quá cũng là người có điều,so sánh chủ động, chẳng lẽ người đều đã quên?”

Lúc này Nhiều Tông Nghĩa rốt cục có phản ứng, xoay người nhướn mi, thanh âm có điểm khô khốc hỏi: “Người nói, ta đẩy ngã người ——” nói còn chưa nói hoàn, đã bị trước mắt cảnh tượng dọa sợ tới mức nuốt trở lại đi.

Giờ phút này Quan Tuấn Dương đã muốn nằm trên giường, nửa người trên tựa vào đầu giường, chân chỉ có một góc giấu trụ trọng điểm bộ vị, lộ ra toàn bộ trên thân cùng một đôi chân dài.

Nhưng làm Nhiều Tông Nghĩa mất tự nhiên, sợ tới mức thiếu chút nữa theo trên giường ngã xuống, không phải hần trần trụi, mà là đối phương một thân dầu rắn.

Ngực, bả vai, cánh tay, đều là xanh tím một mảnh, quả thực vô cùng thê thảm...

Kia thật là hần làm? Kia hần là chó cắn đi?

“Loại này dẫu, không có khả năng là ta chính mình cần đúng ko?” Quan Tuấn Dương chỉ chỉ chính mình trên cổ cái kia sâu nhất dẫu rằng, “nơi này người cảm thấy được ta cần đến sao? Cũng là người nghĩ đến so sánh một chút dẫu rằng?”

Nhiều Tông Nghĩa nói không ra lời, chỉ cảm thấy lung lay sắp đổ.

Hắn quy củ sống hai mươi mấy năm, lại ở đêm qua hoàn toàn náo loạn, không chỉ có cùng nam nhân lên giường, hơn nữa —— hắn lần đầu tiên bắt đầu hoài nghi chính mình bản tính.

Thấy hắn vẻ mặt chịu đả kích lớn, Quan Tuấn Dương biết, hắn tin. Không tin cũng không có biện pháp, trên người mình một thân tổn thương thật là hắn cần.

“Bác sĩ, người đêm qua thật sự rất nhiệt tình a, cùng bình thường hoàn toàn như hai người.” Cái này hắn cũng không nói dối, sự thật là như thế.

Nhiều Tông Nghĩa sắc mặt trắng bệch, hướng Quan Tuấn Dương giơ tay lên, ý bảo hắn im miệng.

“Đừng nói —— cho ta năm phút đồng hồ.” Gặp đối phương một bộ “Xin cứ tự nhiên” bộ dáng, hắn quay đầu, không nói được một lời bắt đầu cẩn thận nhớ lại ngày hôm qua chuyện phát sinh. Đáng tiếc, trừ bỏ bọn họ uống rượu hình ảnh, mặt khác cái gì cũng không có.

Rượu sau loạn tính, cũng không phải cái gì cực kỳ hiếm thấy hành vi, nhưng lần này là phát sinh ở chính mình trên người, làm Nhiều Tông Nghĩa cảm giác được chưa bao giờ từng có cảm giác thất bại.

Chính là tất cả mọi người là người trưởng thành, hắn cũng không có gì để nói.

Chỉ có thể nói, rượu, thật sự không phải cái thứ tốt.

Quan Tuấn Dương nhìn người trước mắt lâm vào trầm tư suy nghĩ, giơ lên khước miệng, cũng không vội mà thúc giục. Dù sao, hắn muốn kết quả đã muốn đạt tới, hiện tại, hắn tò mò chính là người này sẽ làm như thế nào.

Sau một lúc lâu, phỏng đoán năm phút đồng hồ tới rồi, Quan Tuấn Dương cũng thương thức đủ rồi, mới ngồi vào Nhiều Tông Nghĩa bên cạnh.

“Bác sĩ, nhớ ra sao?”

Cái gì cũng chưa nhớ ra đến, nhưng là nghĩ thông suốt. Làm đều làm, nói cái gì nữa đều là vô nghĩa! Nhiều Tông Nghĩa trong lòng trung trả lời.

“Ta đem qua chính là chịu khổ người chà đạp một đêm a!” Quan Tuấn Dương cố ý thân thủ xoa xoa gáy, gáy cũng có Nhiều Tông Nghĩa dấu răng.

Nhiều Tông Nghĩa vốn đầu liền đau, hiện tại lại đau đầu dục nứt ra, hít sâu một hơi, hắn cũng không ngẩng đầu lên hỏi: “Vậy người muốn thế nào?” Tuy rằng bị thương cái kia là hắn, nhưng là cùng Quan Tuấn Dương một thân tổn thương so sánh, hắn chính là tay chân đau nhức, hạ thân vô lực hắn là tốt hơn.

Quan Tuấn Dương nhìn hắn, kia trong nháy mắt cũng không biết nghĩ như thế nào, đột nhiên liền tiếp một câu, “Chúng ta kết giao đi.”

Lời vừa ra khỏi miệng, hai người đồng thời sửng sốt một chút.

Nhiều Tông Nghĩa có điểm hoài nghi chính mình có phải hay không nghe lầm, mà Quan Tuấn Dương cũng không rất dám tin tưởng chính mình nói gì đó, dù sao này cùng hắn nguyên lai kế hoạch khác nhiều lắm.

Chính là hắn so với Nhiều Tông Nghĩa phản ứng nhanh hơn, sau đó như là quyết định giống nhau, vươn cánh tay ôm vai hắn.

“Ta nói, chúng ta thử kết giao đi.”

Nhiều Tông Nghĩa ngây ngốc ngẩng đầu.”A?”

Quan Tuấn Dương đời này cũng chưa nói quá vài lần kết giao, khó được một lần đối phương lại là loại vẻ mặt này, trong lòng không khỏi cảm thấy khó chịu.

“Người đối với ta phụ trách a!”

Như thế nào nghe đều cảm thấy được kỳ quặc, làm Nhiều Tông Nghĩa ngay cả phản bác đều vô lực.

Này tính cái gì?

Hôm trước là địch nhân, ngày hôm qua biến thành bằng hữu, hôm nay lại thành người yêu?!

“... Người trước buông.” Không thể thói quen da thịt thân cận, trên người không thuộc loại chính mình độ ẩm, làm Nhiều Tông Nghĩa có điểm vô thức.

Khả Quan Tuấn Dương đương nhiên sẽ không như vậy nghe lời.

“Muốn ta buông ra cũng được, nhưng là, người trước đáp ứng.”

Ngay cả đáp án đều không cần, trực tiếp muốn hấn đáp ứng... Nhiều Tông Nghĩa hoàn toàn không biết như thế nào mở miệng. Lần đầu tiên, hấn tại cái nam nhân trước mặt nghẹn lời.

Mà trăm mặc lâu, có đôi khi cũng mang một loại ý tứ khác.

Quan Tuấn Dương biết, có một số việc không cần chính miệng nói ra, hấn cùng Nhiều Tông Nghĩa, đều hiểu được.

Ở Quan Tuấn Dương trong phòng tắm, Nhiều Tông Nghĩa ở vôi hoa sen tiếp một lần lại một lần cạo rửa thân thể, trong lòng càng ngày càng không có biện pháp bình tĩnh, rõ ràng tẩy chính là nước ấm, hấn lại hơi hơi phát run.

Đây là loại cảm giác không thể tả, sợ hãi, hưng phấn, hồi hận, ảo não, khổ sở —— tựa hồ đều không cách nào hình dung.

Chưa từng có quá gì đó, một khi ở không hề chuẩn bị lại xảy ra, cái loại này thỉnh linh xảy ra tâm tình, làm cho hấn cảm thấy xa lạ.

Hấn không rõ Quan Tuấn Dương suy nghĩ cái gì, có lẽ chính là cái vui đùa, càng có thể là nhất thời hứng khởi. Bởi vì đã xảy ra quan hệ mà kết giao, là hai nam nhân trong lúc đó lý do thật không phù hợp, quả thực là chê cười.

Vừa rồi, Quan Tuấn Dương ghé vào lỗ tai hấn nói một câu, “Ta sẽ đối với ngươi tốt lắm.”

Này có thể chính là một câu hợp với tình hình lời ngon tiếng ngọt, mang theo người phong lưu quen dùng ngữ khí, cho nên hấn không có đi lo lắng những lời này tính chân thật, cũng bởi vì không cần.

Bọn họ trong lúc đó bắt đầu như vậy, đã muốn là đủ rồi.

Đưa ra kết giao, Quan Tuấn Dương thật là nhất thời hứng khởi, chính là dĩ vãng ở trên giường nói này lời ngon tiếng ngọt, hấn cảm thấy cũng không thích hợp Nhiều Tông Nghĩa. Hấn muốn nhìn nam nhân này chân tay luống cuống, cho nên, mới đưa ra kết giao.

Nhìn thấy đối phương lộ ra khó hiểu cùng mờ mịt kinh ngạc, biết chính mình nắm giữ đối phương tình tự, Quan Tuấn Dương rất có cảm giác thành tựu.

Nhiều Tông Nghĩa đùa giỡn hấn một lần, cho nên hấn có thể dùng đồng dạng, thậm chí vài lần phương pháp đòi lại đến.

Đó là một cái ác liệt vui đùa, nhưng là hấn thân mình chính là cái ác liệt nam nhân, điểm này, tin tưởng Nhiều Tông Nghĩa một ngày nào đó sẽ minh bạch.

Đưa ra kết giao là Quan Tuấn Dương, mà người quen cũng là hắn. Bởi vì có kế hoạch quảng cáo quay chụp tìm tới cửa, thương gia thành tâm mời hắn đảm đương đạo diễn, hơn nữa chế tác thành viên tổ chức cũng rất tốt, quảng cáo thiết kế đến quay chụp đều thực nổi danh, làm hắn quyết định tiếp nhận.

Chụp điện ảnh, TV, ngẫu nhiên thay đổi một chút chụp cái quảng cáo cảm giác cũng không sai, hơn nữa vài ngày quay chụp là có thể có một khoản ketch xù vào túi, nói như vậy là không ai hội cự tuyệt

Lần này quảng cáo quay chụp địa điểm là ôn tuyền ở trên núi gần thành thị, tuy rằng địa điểm hẻo lánh, cũng là cái rất có danh về nghỉ phép, muốn thả lỏng, phao ôn tuyền luôn luôn là cái lựa chọn không tồi

Ăn uống no đủ lúc sau, Quan Tuấn Dương tâm tình tốt lắm, vì thế đơn giản thu thập hành lý liền cùng tổ kịch cùng nhau đi vào quay chụp địa điểm.

Ôn tuyền vị trí là tòa tiểu thành thị, mặt khác sản nghiệp cũng không phát đạt, duy độc ngọn núi này có ôn tuyền tương đối được hoan nghênh, mang lại kinh tế hiệu quả và lợi ích cũng tương đương khả quan. Hàng năm đến phao ôn tuyền du khách nối liền không dứt, cũng may hiện tại không phải mùa du lịch, du khách tới không nhiều lắm, vừa lúc có thể cho Quan Tuấn Dương an tâm quay chụp.

Tuyển trên núi lớn nhất một gian ôn tuyền khách sạn, Quan Tuấn Dương cùng tất cả nhân viên công tác cùng nhau vào ở.

Ôn tuyền khách sạn có điểm thiên hòa thức, kiến trúc phong cách cùng bên trong trang hoàng làm cho người ta có loại cảm giác cổ kính, trừ bỏ có nhiệm vụ quay chụp có điểm mất hứng ở ngoài, Quan Tuấn Dương thực yêu mến nơi này. Không chỉ hoàn cảnh thoải mái, không khí cũng tốt, phong cảnh lại không tồi, hơn nữa ôn tuyền, là thiên đường để nghỉ ngơi

Ngoài cái đó ra, ở phân phối phòng thời điểm, lần này quảng cáo nam nữ diễn viên đều lựa chọn hắn phòng hai bên trái phải, điều này làm cho hắn cũng có dự bị cuồng hoan cảm giác.

Hắn ham mê, trong giới cơ hồ không ai không biết. Bất quá, hay không sẽ có điểm ngộ hắn tạm thời không nghĩ đến, vào phòng mình, hắn buông hành lý chuyện thứ nhất chính là mở ra cửa sổ.

Hiện tại đúng là chạng vạng, ở vào lầu ba vừa lúc có thể nhìn đến trời chiều, mặt trời màu quất chín ở cuối rừng cây chậm rãi hạ xuống, đem bốn phía đều nhuộm thành nhàn nhạt màu đỏ, đẹp không sao tả xiết.

Ngọn núi không khí tươi mát, bị cây cối vây quanh cảm giác giống như là theo thiên nhiên dung hợp, ngẫu nhiên vang lên tiếng chim hót lại dễ nghe. Đứng ở cửa sổ hít sâu, Quan Tuấn Dương cảm thấy toàn thân thư sướng, rất thích ý.

Này mới là chân chính cuộc sống!

Ngay tại hắn vừa định chiêm thuố, phía sau đột nhiên vang lên tiếng đập cửa cắt ngang hắn. Xoay người,

hắn nói thanh “Tiến vào”.

Đứng ở cửa chính là lần này quảng cáo nam diễn viên. Nghe nói là cái người mới, hai mươi xuất đầu, diện mạo có điểm hơi trung tính, có chút tuần mỹ, dáng người hơi gầy, nhưng là như vậy thân thể, thật sự là mềm mại.

“Quan đạo diễn, mọi người bảo ta tới hỏi người muốn hay không cùng nhau ăn cơm?”

Đối phương muốn nói lại thôi, trên mặt hơi ngượng ngùng, có phải hay không giả vờ không thể biết rõ, nhưng là hắn trong ánh mắt kia một chút hấp dẫn, Quan Tuấn Dương lại nhìn xem nhất thanh nhị sở.

Giơ lên khoe miệng lộ ra mỉm cười, hắn gật đầu một cái.

“Có thể a.” Không tính là thân thiện cũng không tính lạnh lùng trả lời, nhưng thật ra kia tươi cười như là ám chỉ cái gì.

Không cần nói, hết thấy đã muốn đều ở không nói. Đối phương mỉm cười, trước khi đi giúp hắn đóng cửa lại.

Quan Tuấn Dương thân thể về phía sau tựa vào bên cửa sổ, lấy ra bao thuốc châm một cây, không quá nhiều lâu, bốn phía dần dần sương khói tràn ngập, lại rất nhanh bị gió thổi đi.

Lẳng lẳng đứng trong chốc lát, hưởng thụ khó được yên tĩnh hơi thở, hắn tùy ý hướng dưới lầu xem, vừa lúc thấy vài cái mặc khách sạn cung cấp dục bào du khách theo dưới lầu hành lang trải qua, xem ra hắn là muốn đi phao ôn tuyến.

Vốn này thực bình thường, hắn căn bản không nghĩ nhiều, chính là vừa muốn nhìn đi chỗ khác thời điểm, đi ở cuối cùng một người làm hắn đột nhiên dừng lại.

Nhiều Tông Nghĩa?!

Ngơ ngác một chút lúc sau, Quan Tuấn Dương giơ lên hai tay vung mạnh, đem bốn phía khói tản ra, sau đó ghé vào cửa sổ muốn nhìn rõ ràng hơn một chút, bất quá dưới lầu hành lang chỉ còn vài cái khách sạn phục vụ nhân viên, người vừa rồi đã muốn không thấy.

Chẳng lẽ là hắn bị ảo giác?

Đúng vậy, nghĩ như thế nào hắn đều cảm thấy được người kia không sẽ xuất hiện ở trong này, cho nên không cần quá để ý.

Ăn cơm chiều thời điểm, hấn cùng nhân viên công tác đi muộn một ít, vì tránh đi mặt khác lữ khách. Đợi những người khác đi được không sai biệt lắm, quay chụp lần này quảng cáo toàn thể nhân viên liền cùng nhau tụ tập ở nhà ăn. Bởi vì nhân số nhiều, cho nên không có lựa chọn vào phòng riêng, mà là mấy chục người cùng nhau ngồi ở đại sảnh.

Quan Tuấn Dương bên tay trái là vừa mới đến gọi hấn nam diễn viên, bên tay phải là nữ diễn viên, cơ hồ đã muốn là điều động nội bộ vị trí, làm mặt khác nữ tính nghĩ tới gần hấn đều không được. Bất quá nếu là muốn hợp tác chụp quảng cáo, nam nữ diễn viên trong lúc đó cũng không có rất rõ ràng đối chọi gay gắt, Quan Tuấn Dương giáp ở bên trong, cũng không cảm thấy xấu hổ.

Mấy bàn người một bên chờ đồ ăn lên, vừa nói giỡn cười, ở giữa Quan Tuấn Dương thực im lặng, vẫn mặt mang mỉm cười nghe những người khác nói chuyện, ngẫu nhiên nói vài câu làm nóng không khí.

Đồ ăn lên đến một nửa khi, nữ diễn viên bị mọi người kêu lên đài ca hát, bởi vì nàng gần nhất vừa mới phát liễu tân đĩa nhạc.

Tựa hồ là vì ở Quan Tuấn Dương trước mặt mở ra giọng hát, nữ diễn viên nhìn hấn một cái, vui vẻ đứng dậy đi vào khách sạn chuẩn bị karaoke lên hát.

Tuy rằng nàng bộ dạng rất tốt, chỉ xem bề ngoài tuyệt đối là làm cho người ta nhãn tình sáng lên mỹ nữ, nhưng là Quan Tuấn Dương rất rõ ràng không thể đem một người diện mạo cùng thanh âm liên tưởng cùng một chỗ, đối kia tiếng ca thật sự hứng thú thiếu thiếu, vì thế hấn cúi đầu dùng bữa.

“Đạo diễn, phải ăn cái này sao?”

Ở vào độ tuổi không còn là thiếu niên cũng chưa phải là nam nhân, hơn nữa một cái mặt xinh đẹp, xem ra, lần này vẫn là nam diễn viên hơi chút phù hợp chính mình ăn uống một chút.

“Tốt!” Khẽ cười cười, hấn nhìn thoáng qua đối phương đồ ăn trên chiếc đĩa.

Nam diễn viên trên mặt lập tức lộ ra vui sướng, đang muốn đem thực vật phóng tới Quan Tuấn Dương trong bát, đột nhiên có người theo phía sau đụng phải hấn một chút, chiếc đĩa gấp gài đó cũng bởi vì này dạng mà rớt tiếp nữa, vừa lúc rơi đến trên quần của Quan Tuấn Dương.

“A —— thực xin lỗi.”

Nghe thấy tràn ngập xin lỗi giọng điệu cùng có điểm chất phác thanh âm, Quan Tuấn Dương bất chấp xem chính mình quần, mạnh ngẩng đầu, liền cùng người kia tầm mắt giao nhau.

Trên người mặc áo phông in tên khách sạn, trên cổ quàng khăn mặt, tóc còn có điểm ướt, đội một bộ gọng đen mắt kính to nam nhân, không phải người khác, đúng là Nhiều Tông Nghĩa.

Nhiều Tông Nghĩa kỳ thật so với Quan Tuấn Dương còn đến chỗ này sớm một ngày, hắn là một đại biểu của trung y viện, tới nơi này tham gia chữa bệnh từ thiện. Ngày kỳ thật là bị sai sự, sáng sớm phải ngồi ở trờ chữa bệnh từ thiện nằm ven đường, hơn nữa buổi sáng có gió lạnh thổi, giữa trưa có thái dương phơi nắng, lại phải ngồi cả ngày.

Ngẫu nhiên tới mọi người là chút đại thúc đại thẩm, không ai tới thời điểm một đám bác sĩ chỉ có thể đối diện nhìn nhau, hay nhìn người qua đường ngẩn người. Mà loại này hoạt động, Nhiều Tông Nghĩa hàng năm đều phải tham gia, ai kêu hắn tới nhàn, độc thân, trong nhà lại không ai cần hắn chiếu cố, dần dần, hắn nghiễm nhiên đã muốn trở thành điều động nội bộ danh sách.

Bởi vì chữa bệnh từ thiện chấm dứt sớm hơn so với dự tính, cho nên lần này chủ sự giả liền chiêu đãi bọn hắn ở trong này trụ hai ngày, xem như cảm tạ. Bởi vì nghe nói qua nơi này ôn tuyền, thật vất vả đến một lần, những người khác đều hưng trí bừng bừng, mà Nhiều Tông Nghĩa thuộc loại cái gì đều không sao cả, tự nhiên cũng đi theo những người khác.

Trước khi ăn cơm mới vừa cùng đồng sự ngâm ôn tuyền, tâm tình của hắn coi như là tốt, thẳng đến vừa rồi mới thôi, hắn cũng không biết Quan Tuấn Dương cũng ở trong này, cho nên hiện tại nhìn người trước mắt, hắn có điểm giật mình.

Hai người nhất thời không nói gì, nhìn đối phương, như là hoàn toàn không biết phải nói cái gì đó.

“Làm sao vậy? Các người nhận thức?” Thẳng đến Quan Tuấn Dương bên người lôi kéo cánh tay hắn, Quan Tuấn Dương mới phản ứng lại đây, phát hiện nam nhân tựa vào chính mình trên người tư thế, trong lúc nhất thời, thế nhưng có điểm bị bất gian cảm giác.

Theo lý thuyết, bọn họ đang ở kết giao mới đúng.

Chính là Nhiều Tông Nghĩa không có gì biểu tình, đã không có vui sướng khi gặp lại người quen, cũng không có bởi vì nhìn thấy Quan Tuấn Dương mà có đặc biệt tình tự.

“Người làm cái gì? Đi đường như vậy không cẩn thận a!”

“Thực xin lỗi.” Hắn nhìn thoáng qua Quan Tuấn Dương quần, lại thật có lỗi gật đầu một cái. Vừa rồi có cái đồng sự cùng hắn đùa giỡn, đẩy hắn một chút, cho nên mới không cẩn thận va vào, đối Quan Tuấn Dương nói xong thật có lỗi, hắn lại hướng một bên nam diễn viên nói thanh thực xin lỗi.

Bởi vì hắn ngũ khí thực thành khẩn, hơn nữa kia phó ôn tuyền bộ dáng, thật sự muốn cho người sinh khí cũng không dễ dàng, cho nên nam diễn viên tuy rằng vẻ mặt bất mãn, cũng không nói cái gì nữa, chính là nhanh kè vào Quan Tuấn Dương bên người.

Nhiều Tông Nghĩa nhìn bọn họ liếc mắt một cái, hơi hơi gật đầu một chút, xoay người ly khai.

Nhìn hần bóng dáng, Quan Tuấn Dương lại có chút suy nghĩ, trở lại phòng thay đổi quần lúc sau, cũng không có tái trở về ăn cơm, an vị ở sô pha thượng hút thuốc.

Nhiều Tông Nghĩa vừa rồi giải thích bộ dáng đột nhiên đích hiện lên trước mắt, kia biểu tình, giống như là bị người khác bắt nạt giống nhau. Quan Tuấn Dương nhú nhú mày, mím miệng một chút.

“Mặc kia quần áo —— càng choáng váng!”

Người nọ màu trắng áo phong thêm mắt kính to cách ăn mặc, làm cho người ta cảm giác rất giống sinh viên những năm tám mươi, theo nhà bảo tàng lý chạy đến hiện vật.

Nói đến hai người kết giao, hần là không có một chút tự giác, nếu không phải hôm nay gặp được hần, hần nghĩ chính mình trong khoảng thời gian ngắn là nhớ không nổi đối phương

Chính là nghĩ đến vừa rồi đối phương hồ hững, giống như bọn họ trong lúc đó cái gì cũng chưa phát sinh giống nhau, hần lại không vui vẻ lắm nhú nhú mày.

Hần cũng không thích loại cảm giác này, nhưng là cũng giới hạn như thế.

Lúc này tiếng đập cửa đột nhiên vang lên. Thu hồi suy nghĩ, hần nhìn về phía cửa, vài giây lúc sau giờ lên khóa miệng lộ ra một chút thực có nắm chắc mỉm cười, ngậm điều thuốc, đứng dậy đi mở cửa.

Cửa vừa mở ra, nam diễn viên đứng ở ngoài cửa nhìn hần. Quan Tuấn Dương hơi tựa vào trên cửa, mỉm cười hỏi: “Có việc sao?”

“Ta... Nghĩ đến cùng đạo diễn nghiên cứu một chút kịch bản.” Nói xong giờ lên tay quơ quơ trên tay gì đó.

Có thể sử dụng này lý do, thuyết minh hần cũng không phải cái gì cũng đều không hiểu người mới. Quan Tuấn Dương trong lòng không có bao nhiêu kinh hỉ, lại hơn vài phần may mắn. Cùng người hiểu quy củ ngoạn, có thể bớt đi rất nhiều phiền toái không cần thiết.

Người ngoài cửa chăm chú nhìn Quan Tuấn Dương, chỉ cảm thấy hần ngậm thuốc lá bộ dáng dị thường gọi cảm, có loại kiệt ngạo tuấn tú, cho dù hần không phải đạo diễn, có thể cùng như vậy nam nhân tại cùng nhau cũng là chuyện hưởng thụ.

Xem ra, trước mắt người này thực hiểu chuyện, như vậy hần cũng không cần khách khí. Không chút nào lảng tránh hần ánh mắt, Quan Tuấn Dương chớp mắt, giờ giờ lên cầm.”Vào đi!”

Có trong nháy mắt, hần nhớ tới Nhiều Tông Nghĩa, hơn nữa người sau hiện tại liền ở trong này, nhưng là hần rất nhanh liền cảm thấy được kia không có gì quan hệ. Tuy rằng ngày đó buổi tối đích xác rất mất hồn, nhưng là có thể làm hần thỏa mãn cũng không chỉ có người kia.

Nửa đêm đầu, có thể nói là chân chính mất hồn đêm, Quan Tuấn Dương không chút nào ngoài ý muốn phát hiện, này xem ra thanh thuần thiếu niên, ở trên giường biểu hiện dị thường thuần thực cùng nhiệt tình, bất quá hẳn cũng không ngại, hẳn được hầu hạ đắc tốt lắm, lẫn nhau đều đạt tới cao trào, này như vậy đủ rồi.

Tỉnh lại thời điểm, Quan Tuấn Dương cảm giác bốn phía một mảnh sương mờ mịt. Trước khi ngủ đã quên đóng cửa sổ, ngọn núi buổi tối hơi nước cùng sương mù rất nặng, bay vào trong phòng.

Theo trên giường đứng dậy, người bên người còn tại ngủ say, hẳn trần trụi thân thể xuống giường, đứng ở cửa sổ.

Bên ngoài là trong núi đặc biệt có hơi nước, hơi nước khiến cho ngọn đèn đều trở nên mờ lung, hiện tại xem ra cũng là xinh đẹp, hẳn tự nhiên vươn tay làm cái lấy cảnh thủ thế.

Nhìn trong chốc lát, trên người có chút lạnh, vừa rồi cũng không tắm rửa, trên người dính mồ hôi có chút nhớp nhúa, hẳn đi đến bên giường, người trên giường còn đang ngủ, chăn phủ ở trên lưng, lưỡng điều chân dài theo dưới chăn lộ ra đến, trong bóng đêm còn có thể mơ hồ nhìn đến hình dạng rất tròn cái mông.

Quan Tuấn Dương tay với vào chăn lý sờ soạng một phen, cảm giác được nơi nào ướt át, khẽ cười một tiếng, rút ra tay vỗ vỗ đối phương mặt.

“Ừ, muốn hay không đi tắm rửa?”

“Àn?” người dưới chăn khẽ hanh một tiếng, ánh mắt hơi hé mở, như là ngủ mơ hồ, cũng không nói nói, liền vươn tay đi sờ Quan Tuấn Dương hạ thân.

Này động tác khiến Quan Tuấn Dương nhú nhú mảy, nguyên bản kia một chút thỏa mãn cảm giác giống như bị phá hư hầu như không còn. Đẩy ra đối phương tay, hẳn đi đến một bên mặc vào dục bào, lại cầm khăn mặt, không chút nào lưu luyến ra khỏi phòng, hướng lộ thiên ôn tuyền đi đến.

Tuy rằng khách sạn lý có bên trong ôn tuyền trì, nhưng là tối bị người nhóm hoan nghênh vẫn đang là lộ thiên ôn tuyền. Cứ việc tới rồi buổi tối sẽ có điểm lạnh, nhưng là phao ôn tuyền là càng lạnh càng có hương vị, nếu có thể hạ tuyết lại thể nghiệm không tồi

Trước tiên tắm sạch sẽ thân thể, Quan Tuấn Dương hạ thân vây quanh khăn tắm, một bên sát tóc một bên hướng ôn tuyền bên kia đi. Ôn tuyền bốn phía chỉ dùng để tắm ván gỗ vây lên, lối vào dùng một khối gỗ liềm chống đỡ, nhìn như đơn sơ lại phong tình mười phần.

Vén rèm lên đi vào ôn tuyền, vàng nhạt ngọn đèn, làm hơi hơi ao lý càng thêm sương mù đứng lên.

Đứng ở bên cạnh ao dùng chân thử một chút nước, Quan Tuấn Dương chậm rãi xuống nước.

“Là ai?” Đột nhiên, trong ao, thanh âm lạnh tanh vang lên.

Quan Tuấn Dương động tác dừng lại, hướng sương mù trông thấy.

6. Chương 5

Trời tối không bao lâu, Nhiêu Tông Nghĩa phòng đã muốn sớm tắt đèn. Ngày mai chính là ngày hắn rời khỏi đây, nhưng ban ngày hắn nghe điện thoại, là cái nam nhân đánh tới, vừa nghe liền kích động muốn hắn gọi điện thoại về nhà xem đại ca hắn có ở nhà hay không, nhớ lúc trước đại ca từng nói cho hắn là hắn ở nhà của một người phụ nhân trẻ chiều cổ tiểu hài tử, hắn tự hiểu là sự tình không chỉ đơn giản như vậy, hai người chỉ sợ là đã xảy ra cái gì không thoả mái, liền tính toán muộn một ngày trở về, cho bọn hắn một chút không gian

Sau đó hắn cùng đại ca gọi điện thoại, người sau quả nhiên đã muốn về nhà, hơn nữa tâm tình tựa hồ không tốt, nhưng ngay cả như vậy, hắn vẫn là có cảm giác đại ca sẽ không ở nhà lâu.

Nằm ở trên giường hơi hơi cuộn tròn thân thể, sườn ngủ gấn sát bên tường, hắn rất nhanh đi vào giấc ngủ, cũng không biết quá bao lâu, quen thuộc cảnh trong mơ lại lần nữa tìm tới hắn.

Bất an nhẹ nhàng vụn vụn thân thể vài cái, hắn nhíu nhíu mày, mạnh mẽ mở mắt ra. Trước mắt một mảnh tối đen, trên hành lang mỏng manh ngọn đèn theo cửa sổ tiến vào, tầm mắt cũng dần dần rõ ràng.

Một lát sau, hắn theo trên giường chậm rãi ngồi dậy, không nói một lời cúi đầu nhìn sàng đan, cứ như vậy lặng lẽ ngồi vài phút, cuối cùng, hắn thở dài, lau mồ hôi trên trán.

Hắn rất ít nằm mơ, có đôi khi mặc dù là có, hắn cũng sẽ không nhớ rõ, lại càng không hội phí sức mà suy nghĩ.

Bất quá, vừa rồi nằm mơ —— Nhiêu Tông Nghĩa nhắm mắt lại, đối hắn mà nói, kia có lẽ không thể xem như là ác mộng, thậm chí có thể nói là —— mộng xuân, nhưng so với ác mộng làm hắn càng thêm khó có thể nhận.

Hắn mơ thấy Quan Tuấn Dương.

Không chỉ có như thế, có lẽ là vì bù lại ngày đó buổi tối hắn cái gì cũng không nhớ rõ, lúc sau đều mơ thấy hắn cùng cái nam nhân tại trên giường dựa dựa hình ảnh. Hai thân thể trần trụi giống hai con xà giống nhau quấn cùng một chỗ, hắn phóng dăng, mở rộng hai chân ở nam nhân dưới thân rên rỉ thở dốc, *** dăng toàn bộ không giống như là hắn... Mỗi lần mộng đến nơi đây, hắn đều tỉnh lại, lần này cũng không ngoại lệ.

Tỉnh lại lúc sau, đó là vô tận hối hận cùng sám hối, không phải bởi vì cùng Quan Tuấn Dương ván đã đóng thuyền, mà là vốn tưởng rằng kia sự kiện đối hắn không có gì ảnh hưởng, nhưng hắn phát hiện hắn vẫn là sai lầm rồi.

Không nghĩ tới lại ở chỗ này đụng tới cái kia nam nhân, xấu hổ hay là nhục nhã đã muốn phân không rõ ràng lắm, nếu bọn họ quan hệ vẫn đang là bác sĩ cùng người bệnh, hắn là tuyệt đối sẽ không có cảm giác này.

Lấy lại tinh thần, phát hiện chính mình ra một thân mồ hôi, làm hắn nhú nhú mảy, không thích loại cảm giác này đi vào giấc ngủ, hắn cầm lấy kính mắt trên đầu giường, nghĩ nghĩ, lại thả lại chỗ cũ, sau đó cầm khăn mặt ra phòng.

Buổi tối phao ôn tuyền, có một phen phong vị khác, toàn bộ lộ thiên ôn tuyền liền chỉ có hắn một người, to như vậy cái ao ngay cả bơi lội cũng không có vấn đề gì.

Bất quá Nhiều Tông Nghĩa cũng không có hứng thú, nguyên bản hắn chính là nghĩ tắm rửa, nhưng bởi vì hắn là người một khi tỉnh sẽ rất khó ngủ lại, vì thế liền đơn giản xuống nước phao cái ôn tuyền thư hoãn một chút.

Cái ao nóng hôi hổi, hơn nữa trong núi buổi tối sương mù, làm bốn phía càng thêm mờ mịt, giống như tiên cảnh giống nhau. Tựa vào bên cạnh cái ao, hắn trên đầu che khăn mặt, hơi hơi cúi đầu, theo xa xa xem hình như là đang ngủ, lộ ở trên mặt nước nửa người trên, bởi vì thủy ôn mà phiếm trừ một tầng thần nhiên phần hồng.

Ngay tại hắn im lặng hưởng thụ thời gian yên lặng, đột nhiên vang lên tiếng nước.

Hắn không mang kính mắt, hơn nữa ôn tuyền cũng là một mảnh mờ mịt, hắn hiện tại ngay cả trong vòng một mét đều thấy không rõ lắm. Mới vừa mới nghe được giống như có người xuống nước, liền theo bản năng hỏi một câu nghĩ xác nhận một chút, nhưng là hỏi xong lúc sau lại cảm thấy được không ổn, ôn tuyền là công cộng, có những người khác đến phao thực bình thường.

Nhưng là đối phương thực mau trở về đáp.”Là ta —— “

Chính một tiếng, hắn liền nghe ra là Quan Tuấn Dương thanh âm.

Tiếng nước vang lên, dần dần tới gần. Nhiều Tông Nghĩa neho lại mắt, nhìn một cái bóng đen theo màu trắng nhiệt khí trung đi ra, thật là Quan Tuấn Dương.

Nam nhân toàn thân cao thấp liền vây quanh một cái khăn, tuy là phao ôn tuyền bình thường cách ăn mặc, nhưng đối Nhiều Tông Nghĩa mà nói, còn là có chút không thói quen.

Bọn họ vài ngày không thấy, cứ việc buổi tối ở nhà ăn gặp qua một lần, cũng không phải cái gì tốt đẹp

chính là gặp gỡ bất ngờ.

Không nói cái gì, cũng không biết có thể nói cái gì, Nhiều Tông Nghĩa mặc không lên tiếng cúi đầu.

Quan Tuấn Dương nhìn vẻ mặt của hắn cùng động tác, trong lòng không thể nói rõ cái gì tư vị, nhưng là hắn gặp lại người này, hắn đối hắn hứng thú lại nổi lên.

Nhiều Tông Nghĩa ngồi ở trong ao, tựa vào bờ, ngực dưới đều ở trong nước, loáng thoáng có thể nhìn đến dưới nước duỗi thẳng chân. Không mang mắt kính, thoát nhìn nhu hòa không ít, này khuôn mặt coi như không tồi, không có làm cho người ta nghĩ quay đầu bước đi xúc động.

“Đã trễ thế này, còn chưa ngủ?” Một bên hỏi, Quan Tuấn Dương thực tự nhiên đi đến hắn bên người ngồi xuống, điều chỉnh cái thoải mái tư thế tựa vào bên cạnh cái ao, nhàn nhã quan sát đến người trong nước

Nhiều Tông Nghĩa chính là “Ân” một tiếng. Loại này hàn huyền, hắn cũng không am hiểu, nếu biết lại ở chỗ này đụng tới Quan Tuấn Dương, hắn không bằng trở về ngủ.

Quan Tuấn Dương nghiêng đầu nhìn hắn, giơ lên khoe miệng, “Có phải hay không biết ta sẽ tới nơi này, cho nên đến chờ ta?”

Ác liệt cá tính lại bắt đầu hiện ra, Nhiều Tông Nghĩa rút cục ngẩng đầu nhìn hắn một cái, sau đó làm bộ đứng lên phải đi, khả mới vừa đứng lên, cánh tay đã bị kéo lại.

“Bác sĩ, không cần như vậy thẹn thùng đi?” Quan Tuấn Dương cười nói, trên tay lực đạo chút không buông lỏng, “Chúng ta không phải đang kết giao sao?”

Nhiều Tông Nghĩa quay đầu nhìn hắn, hơi hơi chau mày, “Kia, thì thế nào?”

Hai nam nhân, một người trên người một cái khăn mặt, lúc này đến nói thực bình thường cộng dục, bởi vì kết giao hai chữ mà trở nên tối đứng lên.

Tuy rằng hạ thân vây quanh khăn mặt, nhưng Nhiều Tông Nghĩa mới vừa lên thời điểm, ướt đầm vải dẹt thiếp ở trên người, vẫn là đem hắn thân thể đường cong đều hiện đi ra. Quan Tuấn Dương tầm mắt rất nhanh ở hắn trên người xem một lần, tầm mắt theo đối phương ướt sũng tóc chậm rãi xuống phía dưới, mãi cho đến vừa rồi tầm ở trong nước bộ phận, kia phần hồng thân thể, ngay cả đầu nhũ đều là tiên điểm màu hồng!

Vô luận diện mạo như thế nào, hiện tại hình ảnh không thể nghi ngờ là mê người. Nhìn người trước mắt lại có hứng thú, Quan Tuấn Dương trong nháy mắt có ý niệm bắt nạt hắn trong đầu, hơn nữa cũng quyết định biến thành hành động.

“Chúng ta đây phải làm chút người yêu trong lúc đó phải làm chuyện ——” nói xong trên tay dùng một chút lực, đem Nhiêu Tông Nghĩa hướng chính mình phương hướng kéo.

Nhiêu Tông Nghĩa một mỗi không kịp phòng, một cái lão đảo ngã vào trong nước, vừa lúc nhào vào hắn trên người, khởi một mảnh bọt nước, trên mặt đều là nước, tầm mắt cũng mơ hồ không rõ, chỉ cảm thấy đến nam nhân trần trụi trong ngực, cơ thể rắn chắc căng cứng, làm cho thân thể hắn cũng trở nên căng thẳng.

“Làm gì ——” hắn giãy dụa suy nghĩ đứng dậy, lại phát hiện chính mình khóa ngồi ở Quan Tuấn Dương trên người, người sau chính ôm hắn thắt lưng.

“Đừng lộn xộn.” Quan Tuấn Dương thanh âm nhưng thật ra thực ôn nhu, còn thân thủ giúp hắn lau một chút nước trên mặt.

Cảm giác đối phương động tác có điểm thô lỗ, Nhiêu Tông Nghĩa không khỏi nhíu mày, mới vừa có thể thấy rõ ràng đồ vật này nọ, trước mắt lại lại đột nhiên tối sầm.

“Ngô?” Môi bị ngăn chặn, tự hỏi cùng động tác cũng đồng thời ngừng vài giây.

Nam nhân bị hơi nước huân đặc hồng nhuận, môi xúc cảm tốt đẹp, ướm át lại mềm mại, cùng Nhiêu Tông Nghĩa hôn môi số lần không nhiều lắm, lại mỗi một lần đều có thể làm Quan Tuấn Dương trí nhớ khắc sâu, dư vị thật lâu sau.

Hắn dùng lực nhéo một chút Nhiêu Tông Nghĩa cằm, bởi vì đau đớn, người sau theo bản năng hé miệng, Quan Tuấn Dương nhân cơ hội đem đầu lưỡi trượt đi vào, lập tức cảm giác được đối phương thân thể đích cứng ngắc, rõ ràng không thói quen loại này hôn sâu. Hắn ở trong lòng cười cười, càng thêm dùng sức dây dưa trứ Nhiêu Tông Nghĩa lưỡi.

Lần trước người này uống rượu, tuy rằng phản ứng đủ nhiệt tình, nhưng là so sánh với bây giờ, vẫn là trức trặc Nhiêu Tông Nghĩa càng hợp ý hắn.

Bàn tay theo đối phương thắt lưng chậm rãi xuống phía dưới vuốt nhẹ, cảm giác được hắn thân thể run nhẹ, vừa lòng hắn phản ứng, Quan Tuấn Dương đột nhiên lại sửa lại phương hướng, hướng đùi sờ soạng tiếp nữa, sau đó ở Nhiêu Tông Nghĩa hoảng sợ dưới ánh mắt, theo hắn đùi hướng về phía trước với vào khấn mặt.

Sợ run một chút, Nhiêu Tông Nghĩa rốt cục phản ứng lại đây, dùng sức đẩy ra hắn, quay đầu đi hít sâu một hơi, đồng thời đem cái tay đã muốn đụng đến chính mình cái mông trong nước xả đi ra.

Tuy rằng bọn họ đã muốn đã làm, nhưng là lần trước say hắn hoàn toàn không nhớ rõ quá trình, như bây giờ, thật giống như là lần đầu tiên giống nhau.

Này tốc độ quá nhanh, rất xa lạ, trái tim hẳn thừa nhận năng lực rất hạn chế.

Bởi vì khăn trương cùng bốn phía nhiệt khí, làm hẳn mặt nổi lên một tầng đỏ ửng, môi cũng bởi vì vừa rồi mới hôn mà hơi hơi sưng đỏ, tóc ướt rũ trên trán, phao đặc đỏ lên làn da ở ngọn đèn chiếu rọi hạ, cả người cơ hồ có thể dùng “Kiều diễm ướt át” đến hình dung.

Quan Tuấn Dương nhìn hẳn, cảm thấy được thân thể bắt đầu nóng lên, nhưng này tuyệt đối không chỉ có là bởi vì vi ôn tuyền quan hệ.

“Làm sao vậy?” Thân thủ nâng lên Nhiêu Tông Nghĩa cầm, ngón cái ở môi hẳn vuốt ve. Đây là hẳn thường dùng tán tỉnh động tác, lúc này cũng là hẳn nhận không được muốn làm.

Không nói lời nào, Nhiêu Tông Nghĩa mím môi.

“Chúng ta đnag kết giao, hôn môi không phải thực bình thường sao?”

Bọn họ kết giao chuyện này, bản thân cũng đã không bình thường đi?! Nhiêu Tông Nghĩa không thể lí giải nhú nhú mày, khó được nói đối nói một câu, “Ta ngày mai phải đi về.” Ý tứ là hẳn không có thời gian ở trong này bởi hẳn.

Bởi vì đã không có vướng bận kính mắt, vẻ mặt của hẳn Quan Tuấn Dương nhìn xem nhất thanh nhị sở.”Sách! Người khăn trương cái gì?” Giơ lên khoe miệng cười cười, Quan Tuấn Dương phát ra một tiếng cảm thán, theo dõi hẳn bên cạnh.

Hơi hơi tách ra môi, cho dù nơi nào bình thường sẽ nói ra lời ác độc, hiện tại cũng thực gợi cảm. Hẳn hiện tại đối người trước mắt có dự vọng, vừa rồi ở người khác phát tiết quá thân thể lại lần nữa bắt đầu hưng phấn, có thể chính là bởi người này một ánh mắt, này thật sự thực kỳ diệu.

“Không cần khăn trương ——” thân thủ lại đem người lạp gần chính mình, hai người đều nóng lên thân thể, phân không rõ là ai độ ẩm cao hơn.

Muốn đứng lên, nhưng không có thành công, Nhiêu Tông Nghĩa bắt đặc dĩ nhắm mắt, biểu tình lãnh đạm liền nói: “Ta không có khăn trương.”

Giống như đã từng nghe qua câu nói này.

Quan Tuấn Dương cúi đầu hơi hơi tới gần hẳn, dùng không cố ý đè thấp thanh âm ghé vào lỗ tai hẳn nói, “Người tìm đập nhanh hơn.”

“Ta còn hô hấp dồn dập.” Nhiêu Tông Nghĩa chút không có gì ngượng ngùng phản ứng, “Này đó là phao ôn tuyền sau bình thường phản ứng.”

Bác sĩ vốn là cái làm cho người ta cảm giác không giống người thường chức nghiệp, trung y lại dẫn theo một tia thần bí hơi thở, tuy rằng Nhiều Tông Nghĩa thái độ cùng bình thường không có gì khác biệt, đồng dạng hờ hững đến lạnh lùng, cho dù là quang trứ thân mình cũng là một bộ thần thánh không thể xâm phạm, nhưng Quan Tuấn Dương chính là nhện không được muốn cười, một trận tiếng cười cũng thật sự theo hắn đi ra.

Nhiều Tông Nghĩa thấy, không nguyên có cảm thấy phiền muộn, vì chính mình lúc này không được chín chắn biểu hiện. Nhưng là hắn đối loại tình huống này không có kinh nghiệm, tự nhiên không có khả năng là đối thủ của Quan Tuấn Dương.

Có lẽ hắn hẳn là biểu hiện phóng đảng một chút, có lẽ Quan Tuấn Dương sẽ không hội lấy giấu cột hắn làm vui...

Thân thể thực nóng, hắn phao lâu lắm, hơn nữa vừa rồi dồn dập hô hấp, cảm thấy được đầu đều có điểm choáng váng. Nhưng là có chút sự, hắn cảm thấy được vẫn là có cần phải nói rõ ràng.

“Người nói kết giao, là nói giỡn đi?”

Quan Tuấn Dương nhướng lên mi, “Ai nói ta là nói giỡn?”

Nhiều Tông Nghĩa không nói chuyện. Hắn kỳ thật vẫn nghĩ đến, đối phương câu kia kết giao là vui đùa.

“Người tức giận?”

Nhiều Tông Nghĩa khó hiểu ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy Quan Tuấn Dương theo dõi hắn, cười đến rất khoái nhạc, như là phát hiện cái gì.

” tức giận cái gì?”

“Hôm nay ở nhà ăn thời điểm —— “

Hiểu được hắn chỉ là cái gì, Nhiều Tông Nghĩa hờ hững chớp một chút mắt.”Người suy nghĩ nhiều quá.” Thật là hắn suy nghĩ nhiều quá, quan hệ của hai người còn không đến mức đó.

Quan Tuấn Dương hơi hơi nhíu mày một chút, lại rất nhanh buông ra, hai tay càng dùng sức ôm sát người trong ngực, tiến đến hắn bên tai nói: “Đúng. So với nghĩ —— ta càng thích dùng hành động!”

Hoàn toàn không có trải qua cái gọi là ”Tán tỉnh“, Nhiều Tông Nghĩa ngay cả muốn phản bác đều không nói được. Ở bệnh viện, Quan Tuấn Dương hoàn toàn không phải đối thủ của hắn, nhưng là ra bệnh viện, hắn không phải bác sĩ, chính là một cái nam nhân cổ hủ, có người hội đối hắn này nam nhân nhảm chán cảm thấy hứng thú, đã đủ muốn làm cho hắn bất ngờ.

Tay đối phương lại không quy củ động lên, Nhiêu Tông Nghĩa hai cái đùi nửa quỳ ở trong ao, đầu gối bị mài thật sự đau, rồi lại không động dậy, chỉ cảm thấy quẫn bách, cũng có chút bất an, nhưng là hắn vẫn đang bảo trì bình tĩnh, nhìn Quan Tuấn Dương.

“Người thật là —— nghiêm túc?”

Quan Tuấn Dương ngừng một giây, sau đó gơ lên khóe miệng, “Đương nhiên.”

Trầm mặc một hồi, Nhiêu Tông Nghĩa nói: “Nhưng là, ta không nghĩ —— “

“Người không nghĩ cũng không được, người đối với ta phụ trách.”

Như vậy vô lý cũng chỉ có người này mới nói! Nhiêu Tông Nghĩa nhú mày, ở hắn xem ra, đối phương hoàn toàn là đang cố tình gây sự, nhưng là Quan Tuấn Dương không cho hắn cự tuyệt cùng thời gian tự hỏi, một nụ hôn nồng cháy lại tới, kịch liệt giống như muốn đem hồn của hắn cũng rút ra.

“Bác sĩ, người đối ta cũng có dự vọng, tin tưởng ta, này chính là một loại hấp dẫn cùng khát vọng, thuận theo chính mình không tốt sao?”

Lời dụ dỗ ở bên tai vang lên, Nhiêu Tông Nghĩa trong nháy mắt cũng mê hoặc.

Hắn vẫn nghĩ đến chính mình trừ bỏ thuốc Đông y liền không có gì mặt khác dự vọng, nhưng là hiện tại, thân thể cảm giác lại không lừa được bất luận kẻ nào.

Chưa cho hắn cơ hội cự tuyệt, thậm chí không hề cho hắn nói chuyện, Quan Tuấn Dương lại hôn trụ Nhiêu Tông Nghĩa, đồng thời tách ra chân của hắn hoàn toàn ở chính mình thắt lưng, giữa hai chân dự vọng vận sức chờ phát động.

Cách khăn, cảm giác được nam nhân cứng rắn đỉnh ở bụng của chính mình, Nhiêu Tông Nghĩa trong lúc nhất thời không biết như thế nào.

Kêu to? Hay là trấn định? Ít nhất hắn cảm thấy được chính mình hắn là biểu hiện thành thực một chút.

Hắn hiện tại mới chính thức bắt đầu hối hận vì cái gì không nhớ rõ ngày đó buổi tối phát sinh chuyện, chỉ tiết nhỏ bé cũng được, ít nhất nhớ rõ lúc ấy chính mình phản ứng cũng tốt.

“Không được —— “

“Vì cái gì không được?”

Dục vọng ở cuộn cuộn, trên người mỗi một tế bào đều ở kêu gào phải giải phóng, Quan Tuấn Dương đứng ở hân giữa hai chân, chậm rãi dùng sức ma sát, trên mặt nước nổi lên từng trận gợn sóng, đập vào hai cổ thân thể, ngay cả rất nhỏ tiếng nước đều lộ ra ***

“Hội dơ nước——” hân thật đúng là tìm không ra lý do gì, cuối cùng một chút giấy dựa ở nói ra sau lại là như thế này buồn cười.

Quan Tuấn Dương không biết có phải hay không hân là cười hân ngốc, nhưng là cũng hiểu được thực có ý tứ. Bất quá loại này thời điểm sẵn sóc, hân vẫn cần phải có.

Thân thủ ôm lấy Nhiều Tông Nghĩa thắt lưng, đem hân ôm đi ra khỏi ao, tảng đá lớn trên bờ tuy rằng mặt ngoài không tính bóng loáng, nhưng cũng không tính rất lạnh, hơn nữa lúc này cũng quả không được nhiều như vậy. Quan Tuấn Dương đem người đặt xuống, chính mình theo sau cũng đè ép đi lên.

Mới từ trong nước đi ra, nhiệt độ ban đêm hơi lạnh làm lỗ chân lông nháy mắt co rút lại, rồi lại lập tức ôm ấp càng thêm ấm áp. Nhiều Tông Nghĩa đối loại cảm giác này thực xa lạ, nhưng là cũng không có bài xích. Có lẽ không có lãnh mạc như trong tưởng tượng, thậm chí là có chút *** loạn ——

Lửa nóng nam tính tượng trưng lướt qua thám thính một chút, sau đó lại rời khỏi, vài lần qua lại, làm cho Nhiều Tông Nghĩa cơ hồ phải rên rỉ ra tiếng, hân hai tay theo bản năng nắm chặt cánh tay người trên, vô ý thức dùng sức.

Ở trên chọc hân đồng thời, Quan Tuấn Dương chính mình nhẫn nại, đối phương trúc trắc phản ứng cùng ngày đó hoàn toàn bất đồng, có một chút hân phải thừa nhận, hiện tại hân đối trước mặt người này có dục vọng, so với vừa rồi phải lớn.

Tiến vào thời điểm, hân sẵn sóc đem tốc độ thả chậm, giống như muốn cho hân tinh tế cảm thụ mỗi một lần tiến vào, hân đang cầm móng Nhiều Tông Nghĩa, theo hân tiến vào chậm rãi vuốt ve, muốn khơi mào nam nhân càng nhiều ***.

Nhiều Tông Nghĩa cảm thấy được chính mình giống đang bị chậm rãi đâm thủng, từng đợt cảm giác nôn khan ở sâu trong yết hầu bồi hồi, nhưng là lại chỉ có thể phát ra một tiếng thống khổ rên rỉ. Nếu ngày đó buổi tối cũng là hiện tại loại cảm giác này, hân không khỏi phải bội phục chính mình.

“Tất cả đều đi vào.” Sau một lúc lâu, người trên thở dài một tiếng, nhẹ nhàng thở ra.

Nhiều Tông Nghĩa nói không ra lời, trong đầu thực loạn, trước mắt cũng một mảnh mơ hồ.

Quan Tuấn Dương dừng lại bất động, cúi đầu nhìn hân, tà khí cười cười, “Muốn hay không sờ sờ xem? Toàn bộ nuốt đi vào.” Nói xong thân thủ cầm tay hân phóng tới hai người chỗ kết hợp

“Ngô!” Như là điện giật thu hồi bàn tay, Nhiều Tông Nghĩa mắt hồng hồng trừng hân.

Loại vẻ mặt này, thật sự là khó gặp!

Quan Tuấn Dương đột nhiên cảm thấy được này nam nhân cũng có chỗ đáng yêu, nhịn không được chậm rãi bắt đầu trừu khởi thắt lưng, một chút một chút đỉnh lưng trứ nam nhân thân thể chỗ sâu nhất.

Rất nhanh, nơi nào bắt đầu trở nên lửa nóng, thân thể cũng tự động nhớ lại ngày đó buổi tối.

Bên trong bao vây lấy nam tính dục vọng, tự động co rút đứng lên, loại này chủ động là vô ý thức, lại càng làm cho người cảm thấy thẹn. Nhiều Tông Nghĩa ngẩng đầu lên nhắm chặt hai mắt, thân thể theo va chạm mà chớp lên, sau lưng làn da rất nhanh bị mài đến phát đau, hần mặt nhăn nhú chặt mi, kêu lên một tiếng đau đớn, tiếp theo thân thể đã bị ôm lên.

Quan Tuấn Dương phát hiện hần không khỏe, ôm hần thay đổi cái tư thế, ngồi dậy, làm Nhiều Tông Nghĩa ngồi ở hần trên người, hai người tương liên bộ vị không có tách ra, bởi vì vị trí biến hóa mà vào càng sâu.

Nhiều Tông Nghĩa khó nhịn cắn môi, ghé vào Quan Tuấn Dương trên người, thân thể nhuỷ giống như là không có xương cốt.

“Như vậy sẽ không làm đau ngươi ——” Quan Tuấn Dương ôm hần đắc ý cười, “Bắt quá ngươi phải chính mình động.”

Hạ thân bị lấp đầy, muốn động cũng không thể động, khớp hàm Nhiều Tông Nghĩa đều run lên, hai tay không thể không bám chặt Quan Tuấn Dương bả vai mới ngồi được thẳng. Nghe được hần nói như vậy, hần mềm to thở dốc vài lần mới ức chế rên rỉ dục vọng, cúi đầu nhìn Quan Tuấn Dương liếc mắt một cái, liền bắt đầu chậm rãi động lên.

Điều này làm cho Quan Tuấn Dương rất là khiếp sợ. Nguyên bản hần nói như vậy cũng chỉ là muốn nhìn bộ dáng khốn quẫn của Nhiều Tông Nghĩa, không nghĩ tới hần thể nhưng thật sự nghe lời, đây là ngoài ý muốn, cũng là kinh hỉ.

“Ngô ——” mím chặt môi, Nhiều Tông Nghĩa gian nan trên mặt đất hoạt động thân thể, nói là ra vào, càng như là ở cọ xát, như vậy tuy rằng cảm giác không quá mãnh liệt, nhưng là cũng rất rõ ràng.

Khoái cảm giống kim đâm giống nhau, tinh tế mật mật che kín toàn thân.

Quan Tuấn Dương ngẩng đầu lên, hưởng thụ bị cắn quá chặt chẽ mất hồn tư vị, một bên ôm Nhiều Tông Nghĩa cái hông, giúp hần cao thấp di động, một bên mạnh mẽ nhu tay xoa xoa cảm giác tốt đẹp chính là hông cánh hoa, trợ giúp hần thả lỏng, càng thêm thuận lợi ra vào.

“Không nghĩ tới, ngươi thật đúng là —— a!” Hần nhe răng cười, hết thấy đều ở không nói mà nói.

Cảm giác thân thể đã muốn dần dần thích ứng, Nhiều Tông Nghĩa cúi đầu nhìn hắn một cái, thản nhiên trở về một câu, “chính là loại sự tình này sao —— “

Bất quá chính là loại sự tình này? Một lần cũng là như thế này, hai lần cũng là như thế này —— Quan Tuấn Dương nheo lại mắt nhìn người trên, cho dù thời điểm này, đối phương vẫn như cũ không thay đổi cổ hủ không tốt bản tính, bất quá như vậy nhưng thật ra so với bình thường càng có ý tứ.

“Nhanh lên... Sẽ có người đến.” Khi hấn ngăn người nhìn người trước mắt, chợt nghe Nhiều Tông Nghĩa thấp giọng nói một câu.

Cười cười, hấn ý xấu dùng sức đánh một chút mông của hấn, đau đắc Nhiều Tông Nghĩa hướng về phía trước nhảy một chút, mày cũng nhú đi lên.

“Muốn nhanh lên liền chính mình đến!”

“Người ——” phần nộ chưa kịp nói ra khẩu, Quan Tuấn Dương lập tức khiến cho hấn rốt cuộc nói không ra lời.

Hơi nước mù mịt bên cạnh cái ao, tiếng thở dốc dần dần dung hợp thấp nhiệt hơi nước, thật lâu không thể bình ổn...

Phát tiết qua đi, khí lực dần dần khôi phục, Nhiều Tông Nghĩa mở mắt ra đẩy thoi nam nhân đặt ở trên người mình. Quan Tuấn Dương thân thể còn ở giữa hai chân của hấn, làm hấn không có biện pháp khép lại hai chân, này tư thế khiến cho hấn dị thường không có cảm giác an toàn.

“Đứng lên.”

Ngẩng đầu, một tay khởi động trên thân, Quan Tuấn Dương liếm liếm môi.”Lại đến một lần đi!” Biểu tình giống con mèo ăn uống no đủ lúc sau còn lại phải thêm cơm.

Nhiều Tông Nghĩa liếc mắt nhìn hấn, “Miệt mài thương thân, ngươi lại muốn uống được?” Một câu, đem Quan Tuấn Dương dục hỏa thành công dập tắt hơn phân nửa.

“Người thật đúng là hội làm mất vui ——” thu hồi tay vừa muốn chạm đến hấn giữa hai chân, Quan Tuấn Dương bất đắc dĩ ngồi dậy.

Nhiều Tông Nghĩa cắn cắn môi, hai tay chống đỡ ở sau người, có điểm khó khăn nâng dậy thân thể, khép lại hai chân lúc sau, sờ sờ đầu gối bị mài dắc phá da, không nói được một lời.

Một bên, Quan Tuấn Dương lẳng lẳng nhìn hấn nhất cử nhất động. Rõ ràng là bị ủy khuất, lại cái gì cũng không nói, loại này thời điểm nếu như đối hấn không nhẽ đòi cái gì, hấn tuyệt đối hội đáp ứng hấn cái

đó Bất quá xem Nhiều Tông Nghĩa bộ dáng, chỉ sợ cũng không phải là người biết làm nũng.

Vừa rồi một hồi tình ái có thể nói dị thường mất hồn, dục vọng chiếm được thỏa mãn, Quan Tuấn Dương tâm tình thật sự hảo, vì thế hắn đứng lên, nhặt lên ném ở một bên khăn vẩy quanh nửa người dưới, lại loan hạ thất lưng vươn tay, đột nhiên lấy phương thức ôm công chúa ôm lấy Nhiều Tông Nghĩa.

“Làm gì?” Hắn sửng sốt một chút, theo bản năng đưa tay ôm vai hắn.

“Phòng của người ở nơi nào?”

Nhiều Tông Nghĩa nhìn hắn một cái, ánh mắt coi như đang hỏi “Người hoàn muốn làm gì? Còn có này tư thế” ——

Quan Tuấn Dương ha ha nở nụ cười. Dục vọng được đến thỏa mãn, tâm tình của hắn không phải như bình thường thật là tốt.

“Ta chỉ là muốn đưa người trở về phòng mà thôi, hay là nói người yêu mến ta ôm?” Nói xong dùng chóp mũi cọ cọ mặt hắn, “Yên tâm, ta hôm nay sẽ không tái làm, còn nhiều thời gian.”

Hắn nghĩ, chính mình có lẽ có thể đối này nam nhân hảo một chút.

Chính là này một câu còn nhiều thời gian, làm Nhiều Tông Nghĩa càng mờ mịt. Hiện tại, bọn họ xem như thật sự bắt đầu kết giao sao?

7. Chương 6

Chỉ mới vài ngày mà thôi, Quan Tuấn Dương cùng Nhiều Tông Nghĩa kết giao, cũng trong một hồi thì quan hệ lại tiến triển hơn.

Tựa như bọn họ trước kia cho dù thường xuyên gặp nhau, cũng chưa từng có chú ý đối phương, trải qua vô số lần gặp thoáng qua, hiện tại rốt cục quay đầu lại.

“Kết giao” đến cùng là cái gì, Nhiều Tông Nghĩa cũng không hiểu rõ ràng, nhưng là hắn biết, có một số việc chính là thuận theo tự nhiên, nam nhân cùng nữ nhân cũng không có nhiều lắm khác nhau.

Tỷ như hắn tan tầm lúc sau sẽ cùng Quan Tuấn Dương cùng nhau ăn cơm. Đại bộ phận phân thời gian bọn họ đều nhà ở Quan Tuấn Dương, đồ ăn vẫn như cũ kêu khách sạn đưa lại, Quan Tuấn Dương có cái người có khả năng kinh tế, hắn cũng không nói thêm cái gì. Có đôi khi bọn họ cũng sẽ đi nhà hàng, nhưng là rất ít.

Nhiều Tông Nghĩa biết, bộ dáng của hắn, cũng không thích hợp tiến này nhà hàng cao cấp, nhưng là Quan Tuấn Dương không quan tâm, sau đó, hắn cũng không quan tâm.

Cơm nước xong, hắn phần lớn đều về nhà, bởi vì sáng mai muốn đi làm, nhưng có đôi khi cũng sẽ lưu lại.

Chính là nếu nói trước kia mọi việc trong kết giao là Nhiều Tông Nghĩa có thể coi như thói quen, hoặc là không sao cả, nhưng chỉ có “sự kiện Kia”, hắn vẫn không có biện pháp nhận.

Cũng không phải là nam nhân lại không được, hắn thân mình đối tính sự không có gì khát khao, nhưng là cũng không bài xích, càng không có nhất định phải là nữ nhân, hơn nữa Quan Tuấn Dương kỹ thuật tốt lắm, điểm ấy chính là đồng dạng là nam nhân, hắn cũng có thể cảm giác được, thân thể thói quen lúc sau, ngay cả đau đớn cơ hồ đều không có, nhưng ngay cả như vậy, hắn tựa hồ không hưởng thụ đến, việc này không phải thân thể, mà là tinh thần.

Mỗi khi Quan Tuấn Dương ở hắn trong thân thể bất tỉnh, bên tai nghe được hơi thở của hắn, hắn tổng cảm thấy được hết thấy thực xa lạ.

Tuy rằng Quan Tuấn Dương sẽ nghĩ đến cảm thụ của hắn, trong quá trình thỉnh thoảng sẽ vỗ về chơi đùa hắn tính khí, thậm chí dùng miệng giúp hắn, cuối cùng hắn cũng sẽ bắn ra đến, nhưng là lúc sau, kia vô tận hư không so với khoái cảm liên tục càng lâu. Cái loại này gần như bắt buộc bất tỉnh, giống như cùng cao trào không quan hệ, mà hắn không biết đến tận cùng là làm sai cái gì.

Trong bệnh viện trung y, Nhiều Tông Nghĩa ngồi ở trong phòng, lúc có lúc không dùng ngón tay gõ mặt bàn, đây là hắn gần nhất thường làm động tác.

Cùng Quan Tuấn Dương, hắn không cùng bất luận kẻ nào nói. Chột dạ, không thể nói không có, lại đến chính là nếu nói, có thể không chỉ hắn một người hội không được an bình.

Tuy rằng đã sớm đến tuổi tự chịu trách nhiệm với hành động của mình, nhưng hắn vẫn cảm thấy được, chính mình giống như là ở cùng một cái tiểu hải tử chơi đùa, hành vi của Quan Tuấn Dương giống như tùy hứng cùng cố tình gây sự, làm hắn căn bản không biết như thế nào cự tuyệt. Nhiều như vậy năm, hắn vẫn là lần đầu tiên đụng tới người như vậy, đa số người đều làm cho hắn nhàm chán, cổ hủ, trừ bỏ có việc cầu tới hắn, còn không cũng sẽ không nghĩ đến tìm hắn, không ai giống Quan Tuấn Dương như vậy đánh hắn.

Di động đột nhiên rung lên, đem hắn theo trong suy nghĩ tỉnh lại. cầm lấy di động, mặt trên biểu hiện tên là một cái Quan tự, mở ra tin nhắn, chỉ có một câu: hôm nay buổi tối lại đây.

Quan Tuấn Dương ra ngoại quốc chụp ngoại cảnh, đã muốn đi một tuần. Trong khoảng thời gian này, hắn nghĩ đem bọn họ trong lúc đó chuyện nói rõ ràng, chính là còn không có tìm ra rõ ràng, hắn đã trở lại.

Vén vén mấy chữ, so với mệnh lệnh, càng nhiều cảm giác là bá đạo, đối phương loại này duy ngã độc tôn tính tình, hắn đã sớm đã lĩnh giáo rồi.

Đóng di động, hần khinh khinh thở dài một hơi.

Hạ ban, Nhiêu Tông Nghĩa chậm rãi hướng nhà Quan Tuấn Dương đi. Gần nhất trong nhà trừ bỏ hần ở ngoài cũng không có ai, có trở về hay không đều không sao cả.

Đi ngang qua một nhà cho thuê phim nhựa, hần đột nhiên ngừng lại, nhìn nhìn tấm áp-phích trên cửa sổ, đạo diễn Quan Tuấn Dương mấy chữ rõ ràng xuất hiện ở vị trí bắt mắt.

Quan Tuấn Dương là đạo diễn thân phận hần tuy rằng biết, lại không biết... Có lẽ hần hần là nên hiểu biết hơn một chút về người kia.

Nghĩ nghĩ, hần thân thủ đẩy một chút kính mắt, đi vào nơi cơ hồ mỗi ngày đều đi ngang qua, nhưng lại chưa từng có tiến vào.

Một giờ sau, tới nhà Quan Tuấn Dương, vừa vào cửa, liền thấy nam nhân nằm trên sô pha, đối phương cũng không có giống mọi khi giống nhau đang nhìn TV, mà là cả người nằm ngang ở sô pha thượng.

“Người đã đến rồi?” Quan Tuấn Dương nghiêng đầu nhìn hần, trên mặt là thản nhiên mỉm cười, đã có điểm miễn cưỡng.

“Làm sao vậy?” Mấy ngày không thấy, Nhiêu Tông Nghĩa lại nhìn đến người này, cảm giác có một tia vi diệu.

“Cổ rất đau ——” nhúu mày, Quan Tuấn Dương ghé vào sô pha thượng vẫn không nhúc nhích. Xuất ngoại vài ngày, cơ hồ có một nửa thời gian cổ đều đau đến như là muốn gãy, lại bởi vì không thời gian nhìn bác sĩ, chích uống thuốc giảm đau, nhưng hiệu quả tạm được. Bất quá hần không thể nói chính yếu nguyên nhân, là bởi vì cùng nam diễn viên ở công tác nghỉ ngơi vụng trộm thân thiết, thiếu chút nữa bị phát hiện mà không cẩn thận bị sái

Không nói cái gì, Nhiêu Tông Nghĩa buông trong tay gì đó, chậm rãi đi đến bên cạnh sô pha, cúi xuống thân thủ ở Quan Tuấn Dương sau gáy thượng nhéo nhéo.

“Ngô!” Quan Tuấn Dương rên lên một tiếng, nghĩ quay đầu nhìn hần.

“Đừng nhúc nhích.” Nhẹ nhàng nói một câu, Nhiêu Tông Nghĩa bắt đầu ở gáy hần cùng trên vai chậm rãi ấn.

Thon dài mà hữu lực ngón tay, một chút một chút, khi trọng khi khinh mát xa mỗi một chỗ căng thẳng cơ thể, thủ pháp thuần thực, hơn nữa lực đạo vừa phải.

Cảm giác cơ thể chậm rãi trầm tĩnh lại, Quan Tuấn Dương thoải mái mà hanh một tiếng, rất nhanh cả

người đều thả lỏng, nhắm mắt lại hưởng thụ phục vụ.

Lại một lát sau nữa, Quan Tuấn Dương cơ hồ thoải mái đến phải ngủ khi, Nhiều Tông Nghĩa tay chậm rãi thân đến cầm hân, sau đó hai tay dùng một chút lực, “Khách” một tiếng, xương cốt bị ban động thanh âm dị thường rõ ràng.

“A!” Quan Tuấn Dương hoảng sợ, có loại bị người bẻ gãy cổ ảo giác.”Làm gì a?!”

Nhiều Tông Nghĩa thu hồi tay, dùng ngón giữa đẩy một chút kính mắt, “Trị liệu của người cổ.”

Quan Tuấn Dương ngồi xuống sờ sờ sau gáy, phát hiện quả nhiên thư thái không ít, vốn cứng rắn đến cơ hồ không thể động cũng lỏng xuống dưới.

Vui vẻ cười cười, hân thân thủ khoát lên Nhiều Tông Nghĩa trên vai, đây là hân ngẫu nhiên sẽ có động tác thân mật, bất tri bất giác, hai người đều đã muốn thói quen.

“Không nghĩ tới người còn có kỹ thuật này.”

“Trung y xoa bóp mà thôi.” Nhiều Tông Nghĩa nói được khiêm tốn.

Quan Tuấn Dương để sát vào hân bên tai nhỏ giọng nói: “Theo ý ta đến, đã muốn rất lợi hại ——” hân đang muốn tiếp tục tiếp nữa, khóe mắt dư quang đột nhiên nhìn đến trên bàn gói to, mặt trên ẩn trú tên tiệm thuê phim.

“Kia là cái gì?”

Nhiều Tông Nghĩa cũng nhìn thoáng qua, “Của người —— phim.”

“Của ta?” Điều này làm cho hân có điểm ngoài ý muốn.

Gật gật đầu, Nhiều Tông Nghĩa hơi hơi dương một chút khóe miệng, “Ta muốn nhìn một chút.” Nói chuyện thời điểm, bình thường lạnh lùng biểu tình cũng trở nên thoáng ôn nhu.

Trong lúc nhất thời, Quan Tuấn Dương có loại cảm giác nói không nên lời. Trầm mặc vài giây, hân cười cười.

“Tốt.”

Hai người cùng nhau xem phim của Quan Tuấn Dương, vẫn là lần đầu tiên. Nhiều Tông Nghĩa ngay cả

TV đều rất ít xem, càng miễn bàn điện ảnh, rạp chiếu phim cũng đã muốn rất nhiều năm không có đi vào, nhưng là hắn không thể không thừa nhận, Quan Tuấn Dương làm phim tốt lắm, các loại đề tài cùng loại hình đều có đề cập, tình sắc cũng tốt, huyết tinh cũng tốt, cũng không hội ảnh hưởng tới nội dung phim.

Hắn thuê chính là một bộ phim tình cảm đơn thuần, xem như là đề tài Quan Tuấn Dương rất ít làm, bắt đầu bộ phim là ở một nơi hoang dã, liền hấp dẫn hắn.

Hắn lẳng lặng, hết sức chăm chú nhìn màn hình, trong lúc Quan Tuấn Dương vụng trộm nghiêng đầu nhìn hắn một cái, lại rất nhanh dời ánh mắt, tự xem tự uống bia.

Không bao lâu, nam nữ diễn viên tình cảm bùng nổ, một hồi lửa nóng yêu đương diễn ở sò cút quay chung quanh hạ triển khai, chừng mực xem như hơi lớn, nhưng là nam nữ diễn viên triển miên hình ảnh quay chụp phi thường duy mỹ, lại đủ sắc dục hơi thở.

Nhiều Tông Nghĩa theo tinh khiết thưởng thức góc độ đến xem, cũng không có *** loạn cảm giác, bất quá nam nữ diễn viên hành động thật đúng là —— bất đồng

“Trận này diễn, ta kỳ thật cũng không hài lòng.” Đột nhiên, Quan Tuấn Dương nhìn hình ảnh nhú mày.

“Vì cái gì?” Nhiều Tông Nghĩa quay đầu hỏi. Tuy rằng hắn không phải chuyên nghiệp, nhưng cảm thấy được đã muốn rất tốt.

“Không phải ta muốn cảm giác.” Lắc lắc đầu, Quan Tuấn Dương nheo lại mắt nhìn chằm chằm hình ảnh dây dưa cùng một chỗ nam nữ, “Tuy rằng quay thời điểm này đã muốn là bọn hắn tốt nhất biểu hiện, lúc ấy cũng hiểu được không sai biệt lắm, bất quá phim đi ra lúc sau, phát hiện vẫn là thiếu điểm cảm giác.”

Cảm giác? Nhiều Tông Nghĩa lại nhìn thoáng qua TV, hình ảnh thượng một nam một nữ quần áo đều cởi hết, màn ảnh tuy rằng lập thật sự xa, nhưng là vẫn đang có thể nhìn đến trần trụi thân thể, hắn theo bản năng mà đem ánh mắt dời.

Quan Tuấn Dương khóe miệng gợn lên một chút cười xấu xa, buông bia để sát vào hắn, “Nếu không —— chúng ta cùng nhau lại đến diễn một lần đi?”

Vì cái gì nghệ thuật cũng có thể xả đến phương diện này? Nhiều Tông Nghĩa nhướng mày, trừng mắt nhìn hắn liếc mắt một cái.

Quan Tuấn Dương nở nụ cười một tiếng, thân thủ ôm vai hắn.

“Người biết không? Trong phim, nam nữ diễn viên kỳ thật là thật sủng thật đạn ra trận.”

“A?” Nhiều Tông Nghĩa ngây ngẩn cả người. Hắn biết chuyên nghiệp diễn viên có khối người, nhưng là thật

sự ở màn ảnh trước mặt làm liền ——

Nhìn hấn mở lớn miệng kinh ngạc, Quan Tuấn Dương lớn tiếng bật cười, ôm hấn cùng nhau lăn xuống sàn nhà.

“Lừa gạt người!”

Nhiều Tông Nghĩa lại là ngẩn ngơ, không biết nói cái gì cho phải.

“Ta quay cũng không phải A phiến, như thế nào có thể bọn họ làm thật sự?”

“Người —— ngô!” Tức giận nói chưa kịp nói ra miệng, nụ hôn nóng bỏng đã muốn đi lên. Quan Tuấn Dương tựa hồ đã muốn phát hiện chỉ cần như vậy hấn liền không thể làm gì chống cự, lời nói ác độc cũng phát huy không được.

Sàn nhà có chút lạnh, làm cho lấy bảo trì thanh tĩnh Nhiều Tông Nghĩa hờ hững tùy ý nam nhân hôn hấn.

Quan Tuấn Dương cũng không vội mà đạt tới cao trào, mà là sử xuất cả người thể võ, ôn nhu giống như là muốn chảy ra nước đến, ở thân thể hấn vuốt ve hôn môi các bộ vị

Như là chợt dạ lúc sau phải bù lại giống nhau, hấn hàm trụ Nhiều Tông Nghĩa tính khí, dùng sức an ủi, thẳng đến người sau cả người hơi hơi phát run, biết hấn có cảm giác, mới chậm rãi sáp nhập, từ từ đi tới, một chút cũng không làm đau hấn.

Lần này, thật sự rất có cảm giác, Nhiều Tông Nghĩa thở hổn hển nghĩ. Cúi hạ mắt, nhìn chính mình tính khí theo thân thể chộp lên, một chút một chút đánh vào Quan Tuấn Dương bụng, ngực nóng đến như là phải bốc cháy, mỗi một hơi thở đều đã đau.

Rốt cục, tiếng rên rỉ vẫn là nhịn không được bật ra, hấn đỏ mặt, hai tay bắt trên vai Quan Tuấn Dương

“Người thật đáng yêu.” Quan Tuấn Dương hạ thân động tác dùng sức một ít. Hấn nói chính là lời nói thật, hiện tại Nhiều Tông Nghĩa so với lúc ban đầu bộ dáng lão trung y, thật sự là đáng yêu đến muốn chết!

Ôm hấn, đối phương trên người truyền đến nhàn nhạt được vị, làm hấn dị thường an tâm. Đây nam nhân thân mình giống như là một thang thuốc Đông y, tựa hồ đang ở chậm rãi chữa khỏi hấn, rõ ràng không có độc tính, nhưng cũng có thể làm cho người ta nghiện.

Rõ ràng cùng Nhiều Tông Nghĩa cũng không phải thiệt tình kết giao, bởi vì hấn cảm thấy cũng không có cái gì gọi là thiệt tình, chính là, không thấy mặt thời điểm có lẽ miễn cưỡng còn có thể nói không để ý, nhưng chỉ cần gặp mặt, liền không có biện pháp không để ý, thậm chí còn cơ hồ phai nhạt mục đích ban đầu.

Sau khi chấm dứt, Nhiêu Tông Nghĩa đã muốn hỗn loạn ngủ, Quan Tuấn Dương đem hân ôm đến trên giường, chính mình cũng nằm xuống, lại như thế nào cũng ngủ không được.

Sách! Hân cảm thấy được hiện tại như là gây ông đập lưng ông.

Nhìn bên người nam nhân liếc mắt một cái, hân hoảng hốt nghĩ, không biết hiện tại dứt ra, liệu còn kịp hay không...

Hôm sau, Quan Tuấn Dương ngủ thẳng đến mười giờ mới tỉnh. Trên giường lớn có thể để cho một người cao một trăm chín mươi cm giãn ra tay chân, chân trắng phía dưới trần trụi thân hình, trải qua trường kỳ rèn luyện cùng bảo dưỡng cơ thể cơ bắp rõ nét lại không chút nào khoa trương, tay chân thon dài theo dưới chân vươn ra, hai chân thẳng tắp ở trong chăn cọ sát vài cái.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua thật lớn cửa sổ tiến vào, hân chưa mở mắt, nâng lên một cánh tay che ở trên mắt.

Ngủ no lúc sau thì lưỡi biếng, hân còn muốn nhiều hưởng thụ một chút.

Nhờ Nhiêu Tông Nghĩa, trên người mỗi một chỗ đều được mát xa quá, lâu dài tích lũy một nhọc giống như ở một buổi tối đã bị chữa khỏi, cùng loại thay đổi gân cốt cảm giác thật sự quá tốt.

Quan Tuấn Dương trở mình, phát hiện bên người trống rỗng, nghĩ đến Nhiêu Tông Nghĩa hân là đã muốn ly khai, bất quá hân cũng không biết hân là khi nào thì đi. Cái kia nam nhân thời gian luôn giống đồng hồ giống nhau chuẩn, nên làm cái gì thời điểm liền nhất định hội đúng hạn hoàn thành, chưa từng có kéo dài.

Nghĩ đến Nhiêu Tông Nghĩa, Quan Tuấn Dương lưu lại một chút buồn ngủ cũng dần dần biến mất.

Cùng người kia cùng một chỗ trong khoảng thời gian này, cảm giác tuyệt đối là không có điểm nào không tốt, chính là bởi vì tốt lắm, cho nên hân mới rối rắm.

Nguyên bản, chính là nghĩ đùa một chút Nhiêu Tông Nghĩa, kết quả cũng là chính mình có hãm sâu trong đó, trái lại Nhiêu Tông Nghĩa, mặc kệ là bình thường hay là ở trên giường, trừ bỏ tình cảm mãnh liệt thì mới cùng phản ứng dĩ vãng bất đồng, thái độ đều bình tĩnh đến cùng trước kia không có gì bất đồng...

Cứ việc đã muốn không chỉ một lần cảm thấy được như vậy tiếp nữa rất nguy hiểm, cũng không biết như thế nào muốn làm, hân chính là không nghĩ chấm dứt này hết thấy.

Đại khái là bởi vì vì Nhiêu Tông Nghĩa trừ bỏ ở trên giường, còn có mặt khác chỗ tốt dùng đi, hân như vậy thuyết phục chính mình.

Buổi tối bảy giờ, ban đêm phồn hoa ngã tư đường, dưới ánh đèn nê ông, màu vàng Lamborghini chạy như

bay mà qua, đợi cho lộ khẩu đèn xanh đèn đỏ tiền mới chậm rãi ngừng lại.

Trên xe ngồi một nam một nữ, ngoài bên ghế phụ là một nữ nhân tuổi trẻ diễm lệ, trên người mặc lễ phục màu đen thấp ngực lộ vai, sườn bên xẻ ra váy đuôi cá lộ ra một đôi chân thon dài trắng nõn, buông xuống vải dệt trong bóng đêm cũng có thể lóe ra màu sắc đẹp đến mê mẩn.

Cái này giá trị xa xỉ lễ phục là trước đó không lâu mới phát hành kiểu dáng, quốc nội căn bản tìm không thấy, chân chính là có tiền cũng mua không được, giúp đỡ nàng có được bộ này trang phục, chính là nam nhân ngồi ở nàng bên cạnh .

Nghiêng đầu, nữ nhân trong ánh mắt si mê không hề cố ý che dấu.

“Làm sao vậy?” Quan Tuấn Dương hơi hơi nghiêng đầu xem nàng.

Nữ nhân đỏ mặt môi hồng nhạt, có điểm bất an hỏi: “Ta mặc như vậy thật sự không thành vấn đề sao? Có thể hay không bị truyền thông phê bình a?” Nàng là điện ảnh nữ diễn viên, tuyệt đối không thể có một chút “Tỳ vết nào”.

Quan Tuấn Dương cười cười.

“Tin tưởng ta, đêm nay ngươi sẽ là hội thượng đẹp nhất nữ nhân. Hay là nói ——” vươn tay, hần nhẹ nhàng xoa nữ nhân cằm, hơi chút cúi đầu để sát vào, “Ngươi không tin của ta ánh mắt?”

Nữ nhân ánh mắt càng thêm ngẩn ngơ, dần dần, hai người thân chậm rãi tới gần, thẳng đến tiếp theo giây chỉ muốn chạm vào cùng một chỗ khi, phía sau đột nhiên vang lên mặt khác xe thúc giục loa thanh.

Đã muốn đèn xanh. Quan Tuấn Dương cười, không chút nào lưu luyến buông ra tay, xoay người một lần nữa giẫm hạ chân ga. Nhưng thật ra nữ nhân trên mặt một trận không cam lòng. Bất quá nàng đã sớm hạ quyết tâm, hôm nay buổi tối nhất định phải giữ chặt bên người này phóng đảng không kềm chế được nam nhân.

Đêm nay là Quan Tuấn Dương bộ phim mới phát biểu hội, tuy rằng ngày nghỉ hoàn chưa kết thúc, nhưng là bởi vì hần tâm tình hảo, cho nên thực sáng khoái đáp ứng tham dự. Loại này có thể muốn làm gì thì làm cảm giác thật sự là không tồi.

Chỉ chốc lát nữa là tới phát biểu hội hiện trường, bản thị cao cấp nhất khách sạn một trong. Dọc theo đường đi, bọn họ cơ hồ thông suốt không bị ngăn trở, Quan Tuấn Dương từ đầu đến cuối đều hơi hơi giơ lên khoe miệng thuyết minh hần hiện tại tâm tình tuyệt hảo.

Chính là không quá nhiều lâu, đường cái trung gian tốp năm tốp ba tụ cùng một chỗ đám người, làm hần không thể không thả chậm tốc độ.

Tiền phương như là ra tai nạn xe cộ, nhưng là không khí giống như lại không như vậy khẩn trương, có mấy người nhìn qua rồi bước đi, người còn lại cũng không có nhìn đến huyết tinh hình ảnh cảm giác.

Đại khái chính là tai nạn xe cộ nhỏ. Quan Tuấn Dương bóp còi vài cái giục phía trước nhường đường, sau đó chậm rãi theo đám người bên cạnh đi qua, chính là ngay tại phải xuyên qua đám người thời điểm, hần lơ đãng hướng ngoài cửa sổ nhìn thoáng qua, không xem hoàn hảo, này vừa thấy dọa hần nhảy dựng!

Có cái nam nhân cả người là máu ngồi dưới đất, ở trước mặt hần nằm một con chó to, trên người cũng là vết máu loang lổ, máu đến cùng là của chó hay là của người hần phân không rõ ràng lắm, đúng lúc này, nam nhân đột nhiên ôm lấy con chó, vội vội vàng vàng hướng đám người nhìn quanh.

Quan Tuấn Dương sợ run một chút, cái kia nam nhân —— là Nhiều Tông Nghĩa!

Nhiều Tông Nghĩa chính mắt thấy một chiếc xe đi quá tốc độ dừng ngã đứng ở ven đường con chó. Nhất kích tính cách dụ ngoạn Mục Dương khuyến tựa hồ đang ở đợi nó chủ nhân, thực im lặng, nghe lời đứng ở ven đường, trên cổ dây xích một đầu cột ở một bên song sắt can thượng, bởi vì như thế, nó không có biện pháp né tránh xe chạy như bay, một tiếng rên rỉ lúc sau, liền nằm trên mặt đất không động đậy.

Hần trước tiên chạy vội tới bên cạnh con chó cả người là máu, bụng trên tay gói to, bên trong là hần mới vừa mua cơm chiều nguyên liệu nấu ăn, hần mới từ phụ cận siêu thị đi ra không đến năm phút đồng hồ.

Mục Dương khuyến khoe miệng đầy máu, một chân không bình thường vịn vịn, nằm trong vũng máu phát ra một tiếng thanh rất nhỏ rên rỉ. Nhiều Tông Nghĩa sờ sờ Mục Dương khuyến chân kia là đã muốn gãy, nhẹ nhàng đẩy ra bộ lông, chỉ thấy màu trắng xương cốt theo cơ thể trung trực ra ngắn ngủn một đoạn, miệng vết thương không ngừng chảy máu, dữ tợn dị thường.

Mây nhúu chặt, hần ngẩng đầu hướng bốn phía đám người hô một tiếng, “Ai là nó chủ nhân?”

Liên tiếp hỏi vài tiếng, đều không có ai trả lời hần. Hần rất nhanh hiểu được, cho dù chủ nhân của con chó ở đám người bên trong, cũng sẽ không đứng ra. Chó đã muốn bị thương thành cái dạng này, cho dù có thể sống sót cũng khẳng định sẽ có tàn tật, không có bao nhiêu người nguyện ý dưỡng một con chó bị tàn tật.

Mục Dương khuyến hơi thở càng ngày càng mỏng manh, tối đen trong ánh mắt không ngừng mà trào ra nước mắt. Nhiều Tông Nghĩa cũng không tiếp tục hỏi tiếp nữa, quay đầu lại nhanh chóng đem áo của chính mình cởi ra buộc trên người con chó, tuy rằng bị thương rất nặng, nhưng là còn có thể cứu, chỉ cần nắm chắc thời gian.

Cởi áo trong nháy mắt, ban đêm gió lạnh làm chỉ mặc ô vuông áo sơmi hần theo bản năng co rúm lại một chút, nhưng hần lại không thêm để ý đem con chó ôm đến trong ngực, máu nháy mắt nhiễm hồng một thân hần.

Mục Dương khuyến như vậy đại hình khuyến thể trọng cũng không nhẹ, nếu nghĩ bế nó đến bệnh viện, thời gian căn bản không kịp.

Nhiều Tông Nghĩa theo bản năng hướng đổ ở gần nhất một chiếc xe chạy tới, đi đến cửa kính xe bên cạnh cúi người, vừa nhìn thấy người trên xe, hấn liền ngắc ngứ cả người.

Quan Tuấn Dương như là xem choáng váng, mắt thấy trừ Nhiều Tông Nghĩa ôm con chó hướng hấn chạy tới, lại một chút phản ứng cũng không có. Hấn biết Nhiều Tông Nghĩa cũng không biết đây là hấn xe, nhưng là tình huống hiện tại, vẫn làm cho hấn không biết làm sao.

Đứng ở cửa kính xe bên cạnh, Nhiều Tông Nghĩa thoáng kinh ngạc một chút, theo sau liền mặt không chút thay đổi nhìn trong xe một nam một nữ, tầm mắt cùng Quan Tuấn Dương giao nhau.

“Nha, thật đáng sợ!” Nữ diễn viên không thể gặp như thế huyết tinh hình ảnh, bị Nhiều Tông Nghĩa cùng hấn trong ngực con chó sợ tới mức hoa dung thất sắc.

Nghe nàng kêu như vậy, Quan Tuấn Dương mới phản ứng lại đây.

“Người đừng hiểu lầm, nàng chính là ——” giải thích theo bản năng liền nói ra, nhưng còn chưa nói hết đã bị cắt lời.

Nhiều Tông Nghĩa ôm con chó, rất bình tĩnh đích nói: “Có thể đưa chúng ta đi bệnh viện sao? Không được ta chính mình kêu xe.” Không có sinh khí, cũng không có nghe hấn tiếp tục giải thích tiếp nữa, giống như cùng hấn không quan hệ, hấn hiện tại chính là nghĩ cứu trong ngực Mục Dương khuyến mà thôi.

“có, chúng ta cần phải đi! Thời gian nhanh đến!” Trong xe, nữ nhân không rõ vì cái gì Quan Tuấn Dương lại nhìn đối phương nhìn đến xuất thần, bất quá là nhất chích con chó bị đụng vào thôi.

Nghe được nàng nói như vậy, Nhiều Tông Nghĩa ôm con chó xoay người bước đi, không chút do dự bóng dáng làm Quan Tuấn Dương choáng váng một chút.

Có đôi khi, này nam nhân thật sự tiêu sái đến gần như lạnh lùng.

Ánh mắt nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ nam nhân bóng dáng, hấn không chút nghĩ ngợi đối bên người nữ nhân nói: “Người đi trước, chính mình kêu tắc xi đi khách sạn.”

“A? Người nói cái gì?!” Nữ nhân trừng mắt to, không thể tin được hấn thế nhưng lại bảo nàng xuống xe. Trên người nàng còn mặc lễ phục! Càng miễn bàn kia gần bốn tắc giày cao gót gót nhỏ, muốn nàng đi tắc xi đi phát biểu hội, bị phóng viên chụp đến, nàng biết giấu mặt đi đâu!

“Được rồi! Mau xuống xe.” Quan Tuấn Dương thanh âm biến lạnh, chậm rãi quay đầu nhìn nàng.”Đừng để ta phải nói lần thứ ba.”

Lạnh như băng ánh mắt làm nữ nhân ngẩn ra, cắn cắn môi, cuối cùng vẫn là cầm lấy túi xách xuống xe.

Trước sau năm phút đồng hồ không đến, “Đêm nay xinh đẹp nhất nữ nhân” liền bị Quan Tuấn Dương vút bỏ ở ven đường, hoàn hảo không có truyền thông nhìn đến, bằng không ngày mai giải trí tạp chí cùng báo chí lại sẽ có tin tức.

“Uy! Nhiều Tông Nghĩa, lên xe!” Quan Tuấn Dương cúi đầu vươn ngoài xe, đối trên đường cái Nhiều Tông Nghĩa gọi, “Ta đưa người đi bệnh viện.”

Cước bộ ngừng lại, do dự vài giây, Nhiều Tông Nghĩa mới ôm con chó xoay người trở lại xe Quan Tuấn Dương. Hắn trước đem con chó nhẹ nhàng bỏ vào trong xe, tận lực cẩn thận không làm dơ xe, chính mình cũng ngồi xuống.

Nhìn hắn thật cẩn thận động tác, Quan Tuấn Dương trong lòng không hiểu một trận khó chịu.

“Ngồi xong! Đem con chó ôm chặt điểm, bị quăng ra ta cũng mặc kệ!” Hướng người ghế sau hô một câu, hắn bóp còi, sau đó giẫm hạ chân ga chạy như bay mà đi.

Trên xe hai người đều thực im lặng, chỉ có ngẫu nhiên vài tiếng con chó nhĩ thống khổ bị thương kêu.

“Ngoan, rất nhanh sẽ đến.” Nhiều Tông Nghĩa nói khẽ với trong ngực Mục Dương khuyến

Quan Tuấn Dương xuyên thấu qua kính hậu nhìn hắn một cái, giật giật môi, đúng là vẫn còn không nói cái gì.

Tới rồi viện thú y, bác sĩ cùng y tá lập tức đem bị thương Mục Dương khuyến đưa vào phòng giải phẫu. Không biết có phải hay không nghe thấy được mùi máu quan hệ, nhốt ở trong ***g các loại súng vật đều bắt đầu xao động lên.

Nhiều Tông Nghĩa ngồi ở trên ghế, cúi đầu không nhúc nhích, dính máu áo khoác đặt ở đầu gối thượng, ở hỗn độn tóc cùng kính mắt che xuống, căn bản thấy không rõ vẻ mặt của hắn, chỉ có giao nhau cùng một chỗ mười ngón tay thoáng tiết lộ hắn hiện tại tình tự.

Lúc này Quan Tuấn Dương theo ngoài cửa tiến vào, một thân chính thức màu đen lễ phục hắn mặc rất đẹp, lại cùng chung quanh không hợp nhau, y tá nhìn đến hắn đều lộ ra kinh ngạc biểu tình, kích động tự cùng một chỗ khe khẽ nói nhỏ.

Vừa rồi làm Nhiều Tông Nghĩa xuống xe lúc sau, Quan Tuấn Dương vốn định đi luôn, thứ nhất phát biểu hội hắn là đã muốn bắt đầu rồi, thứ hai —— tựa hồ không có nhất định phải cùng Nhiều Tông Nghĩa nói chuyện tất yếu, hơn nữa Nhiều Tông Nghĩa vừa xuống xe liền ôm con chó vọt vào viện thú y, so với bình thường chậm chạp bộ dáng hoàn toàn bất đồng, cũng nhìn không ra có cần hắn hỗ trợ địa phương.

Nhưng là hắn lại đi không được, đành phải đến bên ngoài hút thuốc.

Mới rồi, hắn nhìn đến Nhiều Tông Nghĩa quỳ trên mặt đất, cởi quần áo bọc lấy con chó thời điểm, cái kia hình ảnh như là in vào mắt hắn.

Thoạt nhìn thực thê thảm nam nhân, có lẽ không thể đả động những người khác, nhưng là lại làm hắn do dự, lại nhìn đến hắn có chút cố hết sức đem con chó ôm lấy đến, chỉ mặc áo sơ mi yếu ớt thân thể hơi hơi phát run, cái kia bộ dáng, thực bất lực.

Bốn phía có rất nhiều người, có người ở xem náo nhiệt, có người ở lắc đầu, có người đi ngang qua nhìn thoáng qua bước đi, không ai tiến lên giúp hắn, so với kia thê thảm con chó, hắn càng đồng tình Nhiều Tông Nghĩa.

Trời biết hắn đến cùng không nên nhiều như vậy đồng tình tâm!

Hút thuốc xong, hắn lại lần nữa đi vào bệnh viện nội, ngay tại ghế trên hành lang nhìn đến Nhiều Tông Nghĩa.

Người sau ngồi ở chỗ kia cũng không nhúc nhích, trên người vẫn đang mặc dính máu áo sơ mi, trong tay có cái khăn mặt, hắn là y tá cho hắn. Hắn đang dùng khăn mặt sát mặt.

Nếu không phải ở bệnh viện thú y, hình ảnh này tuyệt đối làm cho người ta kinh hãi, cũng làm hắn không khỏi nghĩ đến nếu bị thương chính là Nhiều Tông Nghĩa, chính mình hội là cái gì biểu tình...

Lắc lắc đầu, hắn hướng Nhiều Tông Nghĩa đi tới.”Thế nào?”

Nhiều Tông Nghĩa ngẩng đầu nhìn hắn một cái, “Ở phòng phẫu thuật.”

Kỳ thật Quan Tuấn Dương hỏi chính là hắn, cũng không phải con chó kia, nhưng hắn không có hỏi lại một lần.

Lúc này Nhiều Tông Nghĩa đội kính mắt, nói thanh “Cám ơn”.

Hắn lại dùng cám ơn đến đuổi hắn?”Người —— “

Dựng thẳng lên ngón trỏ, Nhiều Tông Nghĩa nhỏ giọng ngăn lại.”Nơi này cần im lặng, có cái gì nói, đi ra ngoài nói sau.”

Không có biện pháp, Quan Tuấn Dương đành phải khép miệng.

Rốt cục, phòng giải phẫu đèn tắt, Nhiều Tông Nghĩa lập tức đứng lên đi đến cửa phòng giải phẫu.

Không quá nhiều lâu, cửa mở, y tá mang vừa rồi Mục Dương khuyến đi ra. Bởi vì thuốc tê còn không có lui, cho nên trên người triền mẫn băng gạc Mục Dương khuyến chính là nhắm mắt lại, cũng không nhúc nhích nằm.

“Mệnh là bảo vệ.” Mặt sau bác sĩ đi ra nói, bắt quá vẻ mặt của hắn cũng không thoải mái. Bởi vì con chó chân phải phía sau toàn bộ đều gãy, còn có bộ phận xương dập nát, phục hồi như cũ hy vọng thực xa vời.

Nhiều Tông Nghĩa nghe xong giải thích, trầm mặc vài giây, sau đó thực bình tĩnh gật đầu một cái.”Cảm ơn bác sĩ.”

“Làm nó ở trong này nằm viện một tháng đi, người hiện tại có thể đi làm thủ tục.”

Bác sĩ đi rồi, Nhiều Tông Nghĩa còn đứng ở tại chỗ nhìn y tá đẩy kia chích Mục Dương khuyến rời đi.

Quan Tuấn Dương đứng ở hắn phía sau, “Người như thế nào không nói rõ ràng? Con chó kia căn bản không phải của người.”

Xoay người, hắn thản nhiên trả lời, “Nếu nói, bọn họ có thể sẽ không trị liệu cho con chó kia.”

“Vậy người kế tiếp phải làm sao bây giờ?”

“... Đợi nó xuất viện rồi nói sau.” Nhiều Tông Nghĩa tựa hồ cũng không lo lắng.

Xong xuôi thủ tục nằm viện, Nhiều Tông Nghĩa cùng Quan Tuấn Dương một trước một sau đi ra viện thú y.

“Cứ như vậy đi.” Nhiều Tông Nghĩa đột nhiên xoay người nhìn hắn, “Phiền toái người, chậm trễ của người thời gian.”

Mặc dù có lẽ, nhưng là ngữ khí lãnh đạm, Quan Tuấn Dương có cảm giác, nếu hắn thuận thế tiếp nữa, hai người khôi phục thành nguyên lai quan hệ tựa hồ không phải không có khả năng. Hiện tại hắn chỉ cần nói một tiếng đừng lo, sau đó rời đi, có lẽ có thể sứt mẻ Nhiều Tông Nghĩa này gánh nặng, nhưng là ——

“Thực xin lỗi.” Phản ứng tới được thời điểm, nói đã muốn nói đi ra ngoài. Quan Tuấn Dương đời này, đối nhân nói xin lỗi số lần ít lại càng ít. Bất quá hắn chính là có điểm kinh ngạc, cũng không phải hối hận.

Nhiều Tông Nghĩa cúi đầu, hồ hững đầy một chút kính mắt, thấu kính phản quang làm cho người ta thấy không rõ hắn ánh mắt.

“Cái gì?”

“Cái kia nữ nhân, chính là diễn viên, hôm nay theo ta cùng đi bộ phim mới phát biểu hội mà thôi.”

“Nếu chính là diễn viên, người giải thích cái gì?” Nhiều Tông Nghĩa nhìn hần một cái, “Không chột dạ, sẽ không cần giải thích.”

Quan Tuấn Dương nghĩ đến hần vĩnh viễn nghe không được Nhiều Tông Nghĩa đối hần nói như vậy, trừ bỏ lúc ban đầu ở bệnh viện gặp mặt nói móc, hai người cùng một chỗ lúc sau, hần cũng rất nghe lời, cơ hồ tới mức cứ gọi là đến nông nổi.

Hơn nữa vừa rồi hần lãnh đạm biểu hiện, hần nguyên tưởng rằng đối phương không quan tâm.

Cho nên như vậy, xem như tức giận?

Quan Tuấn Dương có điểm耿耿 ngơ theo dõi hần, mà Nhiều Tông Nghĩa như là phát hiện chính mình thất thố, xoay người muốn đi, nhưng chân mới vừa nâng lên, đã bị ôm lấy.

“Ta thật sự yêu mến người ——” theo phía sau ôm lấy hần, Quan Tuấn Dương chui, vùi đầu ở hần cần cổ nói, không hiểu cảm thấy vui sướng.

Nhiều Tông Nghĩa cúi đầu không nói, người phía sau nói một câu, hần liền cảm thấy được ngực nóng lên, có điểm đau.

8. Chương 7

Ở siêu thị, Nhiều Tông Nghĩa ở trước một gian hàng chọn thứ gì đó.

Về việc này, hần cùng Quan Tuấn Dương là cùng một sở thích, ngay cả giấy vệ sinh hai người dùng đều là một loại. Quan Tuấn Dương phụ giúp đẩy xe đi theo phía sau hần, nhìn hần tập trung tinh thần xem xét mỗi loại vật phẩm.

Đây là cuộc hẹn gần nhất của bọn họ —— cùng nhau dạo siêu thị.

Hôm nay Nhiều Tông Nghĩa mặc quần áo trên người là Quan Tuấn Dương giúp hần lựa chọn, áo khoác dài xanh đen cùng quần dài màu đậm, mặc dù đối người bình thường xem ra cũng không có gì đặc biệt, nhưng cách ăn mặc bình thường, so với những bộ đồ thể thao mà Nhiều Tông Nghĩa mặc trước kia, quả thực chính là sự thay đổi lớn.

Hơn nữa Quan Tuấn Dương còn đặc biệt giúp hắn thay đổi kính mắt, PRADA gọng kính màu đen, kiểu dáng đơn giản phi thường thích hợp Nhiều Tông Nghĩa, so với kính ban đầu tốt gấp mấy lần.

Khu bán rau dưa, một túi nắm kim châm song song để cùng một chỗ, Quan Tuấn Dương căn bản nhìn không ra có cái gì khác nhau, Nhiều Tông Nghĩa lại xem kỹ nửa ngày, cuối cùng tuyển một túi.

Nam nhân lúc nghiêm túc tựa hồ luôn có lực hấp dẫn đặc biệt. Quan Tuấn Dương dần dần chú ý tới, người vụng trộm đánh giá Nhiều Tông Nghĩa càng ngày càng nhiều, mặc dù ở trên người hắn nhìn càng nhiều hơn, nhưng bởi vì hắn mang kính râm, đại đa số ánh mắt đều là tò mò cùng hoài nghi, nhưng nhìn về phía Nhiều Tông Nghĩa, chính là trắng trợn quý mến.

Cởi bỏ lớp vỏ bọc chậm chạp ra, Nhiều Tông Nghĩa tuyệt đối sẽ làm người liếc mắt một cái liền nhận định là nam nhân tốt, cái loại khí chất này là phát từ trong ra ngoài, trước kia rõ ràng chỉ có hắn nhìn đến mà thôi...

Cuối cùng, đồ dùng được mua một nửa, Nhiều Tông Nghĩa đã bị hắn lấy “Đau bụng” lý do kéo về nhà.

Về đến nhà, không thấy hắn thượng WC, Nhiều Tông Nghĩa đi đến Quan Tuấn Dương bên cạnh, nhìn đang nằm ở sofa thượng xem TV hắn nói: “Người không phải đau bụng sao?”

Cười cười, Quan Tuấn Dương ngồi xuống, kéo hắn đến bên người ngồi xuống, sau đó thân thủ lấy đi kính mắt của hắn.

“Người vẫn là mang cái kính mắt kia đi!” Có điểm chột dạ, hắn làm bộ như không có việc gì nói.

Nhẹ nhàng phát ra một tiếng nghi vấn, Nhiều Tông Nghĩa nhíu nhíu mày, neho lại ánh mắt nhìn hắn.”Nói phải đối là người, hiện tại vừa muốn đổi lại sao —— “

Cùng vô lại giống nhau, Quan Tuấn Dương vươn hai tay ôm hắn, cầm chổng ở trên vai hắn, “Ta còn là cảm thấy được cái kính trước kia thích hợp người.”

Chớp một chút mắt, Nhiều Tông Nghĩa lộ ra một tia biểu tình không biết làm thế nào.

Ba mươi hai tuổi Quan Tuấn Dương, có đôi khi so với nhỏ hơn hắn bốn tuổi còn muốn tính trẻ con, cho nên, cuối cùng thỏa hiệp luôn là hắn.

Không biết hắn nghĩ gì trong lòng, Quan Tuấn Dương chỉ cảm thấy có Nhiều Tông Nghĩa ở, cuộc sống của hắn trở nên không giống với.

Như là hắn bị chiếu cố rất khá.

Nhiều Tông Nghĩa vẫn là mỗi ngày đi làm, có khi tan tầm lúc sau sẽ đến nơi này, hai người cùng nhau ăn cơm, ngay từ đầu vẫn là kêu bên ngoài đưa vào, sau đó Nhiều Tông Nghĩa tới được thời điểm sẽ thuận tiện mua đồ ăn, làm cho hắn ăn, về ngoài tuy rằng không có khách sạn làm tình xảo, hương vị cũng không kém.

Tuy rằng Nhiều Tông Nghĩa đối dinh dưỡng yêu cầu rất cao, cũng không quá mức, tựa như một người yêu mền sạch sẽ, nhưng không phải khiết phích giống nhau. Hắn sẽ nhắc nhở hắn là ăn cái gì, như thế nào ăn, cái gì có thể ăn, thứ gì nên ăn ít mà cũng không phải là không thể ăn, nhìn như nghiêm khắc, cũng là thật sự vì hắn tốt.

Đã muốn thật lâu không ai quan tâm hắn như vậy, cho nên hắn dần dần cảm thấy được, tựa hồ cứ như vậy tiếp cũng không sai, như là một loại thói quen, loại này biến hóa, hai người trong lòng hiểu nhưng không nói ra.

Về phần Nhiều Tông Nghĩa là người mà cùng những người hắn kết giao trước kia khác nhau, sẽ không là người yêu cầu một cái gì đó, điều này, hắn tin tưởng Nhiều Tông Nghĩa cả đời cũng sẽ không hướng hắn muốn.

Nguyên bản chính là một hồi ác ý vui đùa, lại ở bất tri bất giác trung nổi lên biến hóa...

Nghĩ đến đây, Quan Tuấn Dương còn có một tia áy náy, chẳng sợ đây là vĩnh viễn cũng sẽ không bị người biết đến bí mật, lại vẫn là không thể an tâm.

Vì dấu đi từng có vui đùa ý niệm trong đầu, biểu hiện ra chính mình nghiêm túc, hắn nghĩ tới phải Nhiều Tông Nghĩa bàn lại đây cùng hắn cùng nhau ở, hơn nữa thế nhưng cũng thật sự nói ra, ngay tại hắn lái xe đưa Nhiều Tông Nghĩa về nhà thời điểm, nhưng mà đối phương cũng không có đáp ứng.

“Người có của người không gian, ta cũng có của ta, giống như bây giờ —— tốt lắm.” Nói xong những lời này, Nhiều Tông Nghĩa thực bình tĩnh mở cửa xuống xe, đóng cửa xe sau hướng hắn giơ giơ lên tay, chính mình đi vào xã khu.

Đây là Quan Tuấn Dương lần đầu tiên chủ động hướng một người đưa ra ở chung, mà Nhiều Tông Nghĩa có thể cũng là cái thứ nhất cự tuyệt hắn.

Nguyên bản Quan Tuấn Dương còn muốn nói cái gì nữa, cuối cùng vẫn là buông tha.

Đợi cho hắn lái xe rời đi, đi ra mấy mét xa Nhiều Tông Nghĩa mới xoay người, nhìn xe chậm rãi biến mất ở cuối đường, thẳng đến không thấy bóng dáng.

Thở dài, hắn lại xoay người, chậm rãi hướng trong nhà đi.

Vào nhà, phòng khách mở đèn, trên sofa, Nhiều gia lão tam Nhiều Tông Tuấn, đang nằm ở sofa ngoạn trò chơi trên di động, miệng ăn một cây kẹo que.

“Người như thế nào còn không ngủ?” Nhiều Tông Nghĩa hỏi một câu.

Người trên sô pha đóng di động, ngồi xuống hướng hấn nhếch miệng cười, “Nhị ca người còn không phải như vậy trễ mới trở về?”

Nhiều Tông Nghĩa không trả lời, cúi đầu đổi giày.

“Vừa rồi đưa người trở về là ai a? xe kia thực phong cách!”

Mới vừa đổi hảo dép lê, Nhiều Tông Nghĩa ngẩng đầu nhìn hấn.

Nhiều Tông Tuấn rút kẹo que ra, cười đến thực kẻ trộm, “Nhị ca bị người đưa về, thật đúng là hiếm thấy a.”

“Một cái người bệnh mà thôi.” Hấn chậm quá giải thích một câu.

“Nga ——” Nhiều Tông Tuấn cười đến xán lạn, một cái anh tuấn lại hơi hiển phong lưu mặt cũng trở nên thực đáng đánh.

“Người muốn nói cái gì, liền nói thẳng.” Chịu không nổi đệ đệ loại này bộ dáng âm dương quái khí, Nhiều Tông Nghĩa chậm rãi đi đến phòng khách.

Nhiều Tông Tuấn đem kẹo que ngậm lại, mồm miệng không rõ liền nói: “Nam nhân tuấn tú không phải sai, nhưng là cái kia nam nhân —— “

“Người, thấy?”

Giơ lên kẹo que quơ quơ, Nhiều Tông Tuấn nói: “Đây là thiên ý, mua căn kẹo que đều có thể phát hiện sự thật.”

“... Ai.” Nhiều Tông Nghĩa không khỏi thở dài, tháo kính mắt mới ra, xoa xoa hai mắt huyết vị.

“Nhị ca, cái kia nam——” Nhiều Tông Tuấn suy nghĩ một chút từ dùng, “Không là cái gì thứ tốt.”

Nghe thấy này hình dung, Nhiều Tông Nghĩa không biết là hấn là nên khóc hay là cười.

Chỉ nghe Nhiều Tông Tuấn còn nói: “Ta biết hấn, tuy rằng không quen, nhưng hấn này sự —— sách!”

Không nói chuyện, Nhiều Tông Nghĩa một lần nữa mang kính mắt, thấu kính phía dưới ánh mắt đậm mạc,

lại không bình tĩnh.

Quan Tuấn Dương trước kia lạm giao hấn là biết đến, vốn muốn nói kia cùng hấn không có vấn đề gì, đáp ứng kết giao, bất quá là hai người cùng loại ước định ăn ý, dù sao hấn không am hiểu cự tuyệt, Quan Tuấn Dương cũng không am hiểu buông tha cho.

Vốn, hấn thật là thâm nghĩ đem Quan Tuấn Dương trở thành một cái bình thường người bệnh như vậy chiếu cố, này cũng là hấn am hiểu, mà Quan Tuấn Dương cũng dạy hấn rất nhiều, như là theo như nhu cầu, không nói chuyện cảm tình, thực cân bằng.

Nhưng là phía trước đối phương kia một câu yêu mến, theo ngay từ đầu tình thâm ý thiết đến bây giờ là bình thản, càng ngày càng chân thật, làm hấn cũng bị mê hoặc.

“Người như thế nào nhận thức hấn?”

Nhiều Tông Nghĩa thân nhiên nói: “Người bệnh mà thôi.”

Làm vậy, nhị ca xem qua vô số người bệnh, như thế nào cố tình liền cùng này xả cùng một chỗ?! Nhiều Tông Tuấn nhú mày, hỏi: “Nhị ca, người không phải nghiêm túc đi?”

Một lát, Nhiều Tông Nghĩa giờ giờ lên khóe miệng, không nói cái gì.

Bởi vì hấn không biết nên nói cái gì, lừa đệ đệ hay là chính mình, hấn không thể lựa chọn.

Lên lầu thời điểm, hấn nghe được dưới lầu đệ đệ mắng thô tục, hấn chỉ có thể bất đắc dĩ cười.

Quan Tuấn Dương nằm ở sofa xem TV, tại trù phòng, một lần nữa đội mắt kính to Nhiều Tông Nghĩa đang chuẩn bị cơm chiều. Loại này như là cuộc sống vợ chồng, tuy không bao lâu, bọn họ lại giống như đều đã muốn thói quen.

TV có điểm nhàm chán, Quan Tuấn Dương xem lập tức không có hứng thú, vì thế nằm đến sofa thượng cầm lấy một bên tạp chí xem.

Nhiều Tông Nghĩa vừa lúc đi ra lấy đồ, nhìn đến hấn tư thế, bệnh nghề nghiệp lại phát tác.”Loại này tư thế đọc sách, đối xương cổ có hại.”

“Àn?” Ngắc đầu, Quan Tuấn Dương lấy một bộ đương nhiên bộ dáng nói: “Ta vẫn như vậy xem a!”

“Người hiện tại cái dạng này, đã muốn có dấu hiệu bệnh xương cổ, thật sự nếu không trị liệu cũng sửa lại thói quen cuộc sống, không đến sáu mươi tuổi người sẽ là cái lưng công lão đầu.” Nhiều Tông Nghĩa đi trở

về phòng bếp, mặt không chút thay đổi quấy nồi nước, sau đó lại bỏ thêm một câu, “Giống tôm giống nhau.”

“... Vì cái gì người nhìn một bộ thành thật bộ dáng, lại có thể nói ra như vậy lời nói độc mồm?”

Cúi đầu uống một miếng nước, Nhiều Tông Nghĩa lại cho thêm vào nồi chút muối.

“Ta không phải độc miệng, chính là nói sự thật mà thôi, chẳng lẽ bởi vì người bệnh muốn nghe lời dễ nghe, cho nên ta giấu diếm người bệnh bệnh tình?”

Tuy rằng là sự thật, nhưng là có đôi khi, thiện ý nói dối cũng là không thể. Quan Tuấn Dương không biết người này có hay không hiểu biết điểm này, chính là lắc lắc đầu, “Người loại này cá tính, nhất định không có bằng hữu.”

Nghe vậy, Nhiều Tông Nghĩa động tác ngừng một chút, theo sau thanh âm không lớn không nhỏ liền nói: “Từng, người đã nói, phải làm ta bằng hữu.”

Người bên ngoài không hề động tĩnh, sau một lúc lâu, đi đến, theo sau lưng ôm chặt lấy hán.

“So với làm bằng hữu, ta càng yêu mến cùng người hiện tại quan hệ.”

Khẽ hừ một tiếng, Nhiều Tông Nghĩa đối hán lời nói không phát biểu ý kiến.

Quan Tuấn Dương cười cười, nguyên bản coi như thành thật tay bắt đầu không quy củ chuyển động, thuận tay liền cầm đi Nhiều Tông Nghĩa kính mắt.

“Ta muốn nấu cơm —— “

“Đợi một lát nữa làm, hiện tại có là trọng yếu hơn sự phải làm...” Nói xong lại đuổi thân tay tắt đi bếp gas.

Thở dài, Nhiều Tông Nghĩa khẽ nhú mày, “Người gần nhất nhu cầu có phải hay không lớn điểm? Tuy rằng thân thể tốt lắm, nhưng là cũng không có thể —— “

Hơi do dự cùng khó xử biểu tình, ở Quan Tuấn Dương xem ra giống như một loại đồng ý. Hán thực yêu mến xem lúc này Nhiều Tông Nghĩa, tuy rằng là đồng dạng biểu tình, rồi lại không hề chỉ có lạnh lùng. Mỗi khi phía sau, hán đều đã nhìn không được cúi đầu hôn trụ nam nhân này.

Gắn bó tiếp xúc cảm giác rất mỹ diệu, mà cảm tình càng là thâm, loại này tốt đẹp lại càng có thể lĩnh hội.

Nhiều Tông Nghĩa cũng hiểu được chính mình giống như bắt đầu thói quen hai người cuộc sống, cùng làm chuyện hai người, cho dù giống như còn thiếu cái gì đó, tạm thời, cũng không sao cả.

Mấy ngày kế tiếp, Quan Tuấn Dương đều ở nhà, làm sao cũng không có đi, nắm chắc thời gian hưởng thụ này sắp chấm dứt ngày nghỉ. Gần nhất đã muốn có vài kịch bản mới chờ hắn chọn, cho nên trừ bỏ nghỉ ngơi ở ngoài, hắn cũng bắt đầu xem kịch bản, này với hắn mà nói cũng là loại hưởng thụ, có thể nhàn nhã chọn lựa kịch bản hay, bắt nó biến thành điện ảnh, tuyệt đối là kiện rất có cảm giác thành tựu.

Tối rồi buổi tối, Nhiều Tông Nghĩa sẽ đến giúp hắn nấu cơm, biết hắn gần nhất vất vả, còn cố ý bỏ thêm thuốc, đem hắn bổ dưỡng so với khi không công tác còn muốn mặt mày hồng hào.

Hôm nay Quan Tuấn Dương trước tiên làm xong công tác, liền cùng Nhiều Tông Nghĩa ước hảo tan tầm lúc sau trực tiếp ở bên ngoài gặp mặt.

Làm Nhiều Tông Nghĩa đi vào nơi hẹn, đứng ở ven đường, một thân màu đen tây trang thêm kính râm nam nhân đã muốn hấp dẫn vô số người, chói mắt làm hắn liền phát hiện hắn.

Quan Tuấn Dương cũng nhìn đến hắn, đối hắn giơ giơ lên tay.

Nhiều Tông Nghĩa cúi đầu, ở vô số người hơi mang ánh mắt ngạc nhiên chậm rãi đi tới.

“Như thế nào đi ra trễ như vậy?” Quan Tuấn Dương có điểm không kiên nhẫn, nhưng không có sinh khí.

“Có cái người bệnh, hơi chút chậm một chút.”

Quan Tuấn Dương cũng không nói cái gì nữa, “Hôm nay ở bên ngoài ăn cơm đi?”

Nhiều Tông Nghĩa gật gật đầu, loại này chuyện vặt, hắn chưa bao giờ phản đối.

Hai người song song đi cùng một chỗ, câu có câu không nói chuyện, thẳng đến đi ngang qua một nhà *** có cửa gương, đối diện đường cái có một chút loang loáng đèn phản xạ, khiến cho Quan Tuấn Dương chú ý. Kia hắn là đèn flash.

Giống ra-đa giống nhau trực giác làm hắn cảm giác được có người đang theo dõi bọn họ. Mọi nơi nhìn nhìn, bên cạnh chỉ có nhìn như bình thường người qua đường, nhưng cũng vô cùng có khả năng là phóng viên.

“Làm sao vậy?” Nhiều Tông Nghĩa phát hiện vẻ mặt của hắn biến hóa, hỏi.

Cúi đầu đầy kính râm, Quan Tuấn Dương đồng dạng phóng thấp giọng âm nói: “Có thể có người ở chụp chúng ta.”

Nhiều Tông Nghĩa sửng sốt một chút. Chụp ảnh? Loại sự tình này hẳn là mấy trăm năm cũng không sẽ phát sinh ở hẳn trên người, lần này rõ ràng là hướng về phía Quan Tuấn Dương tới. Hẳn là đạo diễn, nhưng cũng đồng dạng hội chịu chuyện xấu, tuy rằng không giống thần tượng ngôi sao như vậy trí mạng, nhưng là cùng nam nhân tại cùng nhau tin tức cũng kinh thế hãi tục.

Hắn không có nhìn xung quanh, chính là giống vừa rồi giống nhau thực bình thường tiếp tục đi tới.”Làm sao bây giờ?”

Nghĩ nghĩ, Quan Tuấn Dương đột nhiên cười khai, “Chạy đi.” Nói xong liền nắm chặt tay hắn.

“Chạy!” Nhiều Tông Nghĩa còn không có phản ứng lại đây, Quan Tuấn Dương đã muốn kéo tay hắn, ra lệnh một tiếng, hai nam nhân bắt đầu ở đầu đường chạy như điên.

Không có trong điện ảnh nam diễn viên lôi kéo nữ diễn viên chạy trốn như vậy lãng mạn cùng đẹp đẽ, loại này tuổi trẻ khinh cuồng hành động, đối hai cái cộng lại nữa trăm tuổi nam nhân đến nói thật ra có điểm điên cuồng.

Tại người đi đường cùng ngã tư đường qua lại xuyên qua, trừ bỏ thời sinh viên từng có kịch liệt vận động kinh nghiệm, Nhiều Tông Nghĩa đã muốn thật lâu không có nhanh như vậy di động hai chân.

Hai người chạy gần mười phút, xác định đã muốn sứt điệu phóng viên mới dừng lại, đứng ở ven đường, Quan Tuấn Dương cùng Nhiều Tông Nghĩa đều thở hồng hộc.

Quan Tuấn Dương đỡ hơn một chút, thở hổn hển vài cái, liền ngẩng đầu xem Nhiều Tông Nghĩa, phát hiện hắn cúi người, sắc mặt có điểm trắng bệch, ngực cao thấp phập phồng.

“Không có việc gì chứ?” Hắn lấy tay vỗ vỗ ở trên lưng hắn .

Lắc lắc đầu, Nhiều Tông Nghĩa lấy tay lau mồ hôi dưới cằm, đứng thẳng người hướng hắn nở nụ cười một chút.

“Thực kích thích.”

Quan Tuấn Dương lẳng lặng nhìn hắn, trên tay động tác cũng ngừng.

Bốn phía lập tức im lặng đứng lên, ngay cả thở dốc đích thanh âm đều trở nên rõ ràng.

Phát hiện hắn không thích hợp, Nhiều Tông Nghĩa hỏi: “Làm sao vậy?” Hơi thở vẫn đang có điểm không xong, dù sao bình thường chậm thói quen.

Quan Tuấn Dương đột nhiên có điểm cảm động, người này liều mạng bộ dáng, cũng không phải giả bộ hoặc là cố ý lấy lòng, hẳn biết Nhiều Tông Nghĩa đã muốn thói quen hẳn, mà chính mình, chẳng lẽ lại không có đồng dạng cảm giác?

Nghĩ đến đây, hẳn xúc động nói: “Người nói, chúng ta rõ ràng cứ như vậy làm cho bọn họ biết chúng ta quan hệ được không?”

Tuy rằng kinh ngạc, nhưng là Nhiều Tông Nghĩa cũng chỉ là sửng sốt vài giây, theo sau liền nở nụ cười.

“Đi thôi.”

Phản ứng trước sau như một là đậm bạc, nhưng so với phía trước, vẫn là hơn chút cái gì.

“Uy, các người có hay không chú ý tới, Nhiều bác sĩ gần đây vẫn thường hay ngăn người?” Trong viện trung y, giờ nghỉ trưa các y tá tập trung cùng một chỗ, nhỏ giọng đàm luận mọi chuyện trong bệnh viện.

“Có nga có nga!” Mọi người ứng thanh.

“Trước kia, trước khi hẳn đi làm đều xem báo chí, hiện tại ngay cả báo chí cũng không nhìn, chính là ngại ngăn người.”

“Còn có, lần trước hẳn cấp người bệnh xem, bắt mạch liền đến mười phút, làm cho người ta nghĩ đến chính mình bị bệnh nặng!”

“Còn có đâu —— “

“Bất quá Nhiều bác sĩ gần nhất trở nên thực ôn nhu nga!”

“Đúng vậy đúng vậy! Ngày đó hẳn còn đối ta cười, tuy rằng chính là âm thầm cười, bất quá đây là lần đầu tiên ta ở trong này công tác nhìn đến hẳn biểu tình như vậy.” Y tá lộ ra vẻ mặt thỏa mãn, “Hắn cười rõ lên kỳ thật đỉnh đáng yêu —— “

“Ai, các người nói, có phải hay không đang yêu?”

Có cái y tá lớn mật đoán, nguyên nhân này nghe qua là không có khả năng nhất, hiện tại nhưng cũng bởi vì đủ tất cả dấu hiệu nên trở thành có khả năng nhất.

Vì thế, mọi người đều nhận định: Nhiều Tông Nghĩa đang yêu!

Trong phòng, Nhiêu Tông Nghĩa cũng không biết chính mình tình cảm đã muốn trở thành câu chuyện của người khác, chính là ngồi ở trước bàn, lúc có lúc không xoay bút máy.

Hôm nay hắn sẽ đi nhà Quan Tuấn Dương, nguyên bản là một tuần đi đến hai lần, sau đó là ba lần, bốn lần —— có đôi khi còn có thể lưu lại qua đêm.

Như là tiến hóa giống nhau, không thể nói là tốt là xấu, nhưng ít ra so với tưởng tượng của hắn tốt một chút.

Tan tầm, hắn thu thập một chút liên chuẩn bị đi nhà Quan Tuấn Dương, đi ngang qua phòng nghỉ bệnh viện, ngẫu nhiên nghe được y tá đang nói chuyện, dĩ nhiên là hắn.

“Các người nhìn đến không có, hôm nay Nhiêu bác sĩ mặc áo khoác là Givenchy đó!”

Dừng lại cước bộ, Nhiêu Tông Nghĩa sửng sốt một chút, theo bản năng nhìn thoáng qua trên người quần áo.

Đây là quần áo cũ của Quan Tuấn Dương, bởi vì lần trước ở nhà Quan Tuấn Dương hắn không cẩn thận làm dơ quần áo, cho nên Quan Tuấn Dương mới vội lấy tới cho hắn thay. Nói là quần áo cũ, nhưng khi hắn lấy ra thì ngay cả nhãn đều chưa lấy đi.

Hắn đối trang phục và vân vân gì đó cũng không tinh thông, cũng chưa từng để ý quá, thẳng đến cùng Quan Tuấn Dương cùng một chỗ sau, hắn mới dạy hắn rất nhiều về chuyện này. Cách nói chuyện, ngẫu nhiên cũng muốn mỉm cười, thưởng thức thời gian rảnh rỗi, thưởng thức quần áo, thậm chí là cái quần lót cũng chú ý về hình dáng cùng màu sắc.

Này đó hắn trước kia chưa từng có để ý qua, hoặc là nói không cần để ý, bởi vì không có ai quan tâm.

Hắn giống như dần dần bị Quan Tuấn Dương thay đổi, nhưng là hắn cũng không nghĩ thay đổi đối phương cái gì. Hiện tại Quan Tuấn Dương đã muốn vĩ đại, hoàn mỹ, hắn cũng không phải cảm thấy tự ti, chính là không biết chính mình có thể làm cái gì.

Dù là đến bây giờ, hắn vẫn là cảm thấy được cùng Quan Tuấn Dương cùng một chỗ như là một giấc mộng.

“A! Nhiêu bác sĩ!” Một gã y tá phát hiện hắn, một tiếng kêu nhỏ lúc sau, phòng nghỉ mọi người quay đầu nhìn hắn.

Nhiêu Tông Nghĩa nhất thời có điểm xấu hổ, khinh khê gật đầu.

Y tá nhóm cũng ngượng ngùng hướng hắn cười cười, bất quá Nhiêu Tông Nghĩa bình thường tuy rằng âm trầm, tính tình cũng rất hảo, cho nên trên cơ bản là không ai sợ hắn

“Bác sĩ, người hôm nay khí sắc thật tốt a!” Trong đó một cái y tá vô cùng hâm mộ nói.

Những người khác cũng đều tỏ vẻ Nhiêu Tông Nghĩa gần nhất sắc mặt càng thêm hồng nhuận, nhìn cả người đều tuổi trẻ anh tuấn không ít.

“Đúng vậy đúng vậy! Thật tốt, có cái gì bí phương sao?”

Trên mặt hắn có một tia quẫn bách. Không thể nói, là bởi vì vi sinh hoạt *** hài hòa đi?

Buổi tối, ở nhà Quan Tuấn Dương, cơm nước xong Nhiêu Tông Nghĩa cố ý muốn về nhà, Quan Tuấn Dương nhưng vẫn quăn quít lấy hắn, muốn hắn lưu lại.

“Ta nói, hôm nay đại ca của ta về nhà.”

“Đại ca người cũng không phải ba tuổi tiểu hài tử, hắn về nhà người còn lo lắng cái gì?”

Đẩy thôi kính mắt, Nhiêu Tông Nghĩa thở dài.

“Chúng ta có một số việc muốn nói.” Trên thực tế, trừ bỏ đệ đệ đoán ra hắn cùng với Quan Tuấn Dương cùng một chỗ, hắn còn không có nói cho người khác, cho nên luôn luôn không ngủ ở ngoài, cũng dù là ngủ ở ngoài hắn ít nhất hôm nay phải về nhà.

Thấy hắn vẻ mặt chấp nhất, Quan Tuấn Dương cũng không nói cái gì nữa, ngẫu nhiên hắn cũng sẽ thỏa hiệp một lần.

“Được rồi, đợi ta một lát lái xe đưa người, ngồi trong chốc lát, uống chén trà lại đi đi. Nha?”

Nhiêu Tông Nghĩa không nói lời nào, xem như đồng ý. Bất quá pha trà vẫn là hắn làm, bởi vì Quan Tuấn Dương phải đi trước tắm rửa, hắn hôm nay quay ngoại cảnh, khiến cho một thân bụi đất.

Bất quá khi lấy ra trà cụ lúc sau, hắn liền phát hiện lá trà đã không có. Biết Quan Tuấn Dương ở trong phòng thay quần áo, hắn đi tới cửa hỏi: “Lá trà không còn sao?”

“Ở bên trái ngăn tủ dưới bếp, theo bên trái đếm lại là cái thứ hai. Hôm nay phao hồng trà đi!”

Hồng trà trà xanh Nhiêu Tông Nghĩa đều không cần, cho nên hắn chậm rãi đi vào phòng bếp, tìm được theo bên trái đếm tới được cái ngăn tủ thứ hai sau, ngồi xổm xuống đi mở cửa ra.

Ngăn tủ bên trong chia làm các tầng cao thấp, mỗi tầng đều bày các bình to nhỏ khác nhau, nhưng giống

như cũng không phải lá trà. Nhiều Tông Nghĩa xuất ra một cái đóng gói trên bì tất cả đều là tiếng Anh, lại cúi đầu hướng bên trong nhìn nhìn, kết quả phát hiện mấy bao dùng giấy vàng bao lại.

Hắn sửng sốt một chút, bởi vì cái loại này chỉ là dùng bao thuốc Đông y mới có. Hắn thân thủ xuất ra một bao nhìn nhìn, theo cách đóng gói đến dây thừng gói , tất cả đều hoàn hảo không tổn hao gì. Nghĩ nghĩ, hắn lại cởi bỏ dây thừng, nhìn nhìn thuốc bên trong, phát hiện loại này phương thuốc hắn đã kê rất nhiều lần.

Nhìn ngay cả chạm vào cũng chưa chạm qua, trên mặt hắn không có gì biểu tình, chính là đếm một chút, vừa đúng số lượng khi Quan Tuấn Dương tìm đến hắn xem cảm mạo.

“Tìm được lá trà sao? Muốn ta giúp ngươi tìm sao?” bên ngoài phòng bếp vang lên lời Quan Tuấn Dương nói.

Im lặng đem gói thuốc thả lại chỗ cũ, đóng cửa sau, hắn giả bộ không phát sinh chuyện gì bình thản biểu tình.

“Làm sao vậy?” Hồn nhiên Quan Tuấn Dương cầm tấm rửa quần áo đi vào hỏi, “Tìm không thấy sao?”

Chậm rãi đứng lên, Nhiều Tông Nghĩa cảm giác đầu hơi hơi vụng huyễn, tâm cũng buồn lên, nhin không được nhắm mắt một chút, “Àn, tìm không thấy.”

“Ta đây tìm đến tốt lắm, ngươi đi ra ngoài chờ xem.”

Không nói chuyện, hắn lại gật gật đầu, xoay người đi ra phòng bếp.

Ngồi ở phòng khách, trên mặt hắn rất bình tĩnh, nhưng mà trong lòng không cách nào bình tĩnh trở lại, như là nhận thấy được có chỗ nào đó sai lầm, rồi lại tìm không thấy manh mối.

Có lẽ vừa rồi hắn hắn là trực tiếp đem thuốc lấy ra, hỏi Quan Tuấn Dương là chuyện gì xảy ra, nhưng là hắn không có, về phần vì cái gì, chính hắn cũng không biết.

Chỉ chốc lát, Quan Tuấn Dương mang trà đi ra, nhìn đến hắn ở sô pha ngăn người, sắc mặt cũng không tốt lắm. Lập tức đi lên hỏi: “Làm sao vậy? Không thoải mái?”

Nhìn hắn trong chốc lát, Nhiều Tông Nghĩa chậm rãi lắc đầu, tiếp nhận hắn trong tay lá trà.

“Ngươi đi tắm rửa đi, ta đến pha trà.”

Nấu nước sôi, Nhiều Tông Nghĩa chính là nhìn chăm chăm lửa ngăn người.

Hắn cũng không phải ngốc tử, hơn nữa, có vài thứ hắn vẫn có thể cảm giác được, chính là hắn làm bộ như không thèm để ý.

Đột nhiên vang lên tiếng chuông đánh gãy suy nghĩ của hắn, hắn sợ run một chút, theo sau đi ra phòng bếp, chỉ thấy Quan Tuấn Dương di động đang ở phòng khách trên bàn trà một bên vang một bên chấn động.

Nhìn kia chi di động, có trong nháy mắt, hắn đột nhiên nghĩ tới cái gì, đi qua đi lấy di động, mặt trên hiện lên là một tin nhắn chưa đọc.

“Là ai nhắn tin cho ta?” Trong phòng tắm Quan Tuấn Dương hỏi. Hắn một người thời điểm tắm rửa đều không đóng cửa, hiện tại Nhiều Tông Nghĩa ở, này thói quen vẫn là không thay đổi.

Cầm di động đi tới cửa, Nhiều Tông Nghĩa đứng ở phía sau cửa nói: “màn hình hiện lên một chữ K.”

“Nga, là của ta người chế tác, hắn viết cái gì, người đọc cho ta nghe đi.”

Nội dung là hỏi Quan Tuấn Dương khi nào thì đến công ty thương lượng công tác quay chụp, trong từ ngữ đầy đủ biểu hiện Quan Tuấn Dương này vài lần đều đối tài trợ nói năng lỗ mãng

Đọc xong lúc sau, Nhiều Tông Nghĩa hỏi muốn hay không hồi phục.

“Không cần, ta tối nay lại gọi điện thoại cho hắn.” Cười cười, Quan Tuấn Dương ngồi ở bồn tắm lớn hưởng thụ, đột nhiên lại lộ hỏi: “Người thật sự không cần tiến vào theo ta cùng nhau tắm? Thực thoải mái!”

Trả lời hắn chính là dùng sức đóng sầm cửa.

Ngoài cửa, Nhiều Tông Nghĩa nghe trong phòng tắm truyền đến tiếng cười, dùng sức mím môi.

Mỗi khi hắn khẩn trương thời điểm, cơ hồ đều đã theo bản năng làm này động tác.

Trong tay màn hình di động còn tại tỏa sáng, chỉ cần nhẹ nhàng đụng vào có thể mở ra bên trong tất cả gì đó...

Nhiều Tông Nghĩa cũng không nhúc nhích nhìn trong chốc lát, sau một lát, thân thủ điểm di động, mở ra file hình ảnh.

Hắn không biết vì cái gì sẽ có này ý niệm trong đầu, như là trực giác giống nhau, chính là nghĩ nhìn một cái. Nếu hắn là sai, kia hắn sẽ hướng Quan Tuấn Dương giải thích, hắn nhất định, hội hướng hắn giải thích.

Chỉ thấy hình ảnh có một tấm hình, rõ ràng là hắn!

Ảnh chụp, hắn từ từ nhắm hai mắt, toàn thân trần trụi nằm ở trên giường, đùi trên bộ vị cùng nơi riêng tư đều quay rõ ràng.

Bộ dáng của hắn, vừa thấy chính là uống rượu, hơn nữa rất là say! Nhìn thoáng qua ảnh chụp phía dưới thời gian, đúng là ngày đó buổi tối chụp!

Trong phút chốc, không uống cảm mạo được, tình hình xảy ra bằng hữu yêu cầu, tiệc rượu... Việc này tất cả đều ở trong đầu mạnh xuất hiện, làm hắn trong đầu trống rỗng, tay nắm di động cũng bắt đầu phát run. Nhẹ buông tay, di động theo trong tay rơi xuống, đập vào đá cẩm thạch trên mặt đất, phát ra không nhỏ tiếng vang.

Giờ khắc này, hắn rốt cục hiểu được hắn cùng Quan Tuấn Dương trong lúc này là thiếu cái gì.

Nguyên lai, thiếu là thật tâm, bởi vì Quan Tuấn Dương chỉ có giả ý.

“Làm sao vậy? Cái gì vậy rồi?” Đợi Quan Tuấn Dương hạ thân bọc khăn tắm theo trong phòng tắm đi ra, đã muốn không thấy Nhiều Tông Nghĩa bóng người.

Hắn lại gọi một tiếng, vẫn là không ai trả lời, nghi hoặc nhìn nhìn bốn phía, thấy điện thoại của hắn êm đẹp ở trên bàn trà, mà tại trừ phòng nấu nước đang sôi, lại tìm không thấy Nhiều Tông Nghĩa, tới cửa vừa thấy, không thấy giày của hắn.

Phát hiện người nọ đi về trước, hắn tuy rằng không có quá mức để ý, nhưng trong lòng vẫn là có điểm không thoải mái, bởi vì này là đối phương lần đầu tiên như vậy không chào mà đi, hơn nữa theo mới vừa rồi bắt đầu, hắn còn có điểm là lạ.

Thay quần áo, Quan Tuấn Dương ngồi vào sofa thượng, hiện tại hắn một người, mới phát giác bốn phía quá mức im lặng, trước kia hoàn toàn không có loại cảm giác này. Tuy rằng Nhiều Tông Nghĩa ở cũng không nói chuyện, nhưng là hắn chính là thói quen có hắn.

Cái kia từng làm hắn chướng mắt, thậm chí bị hắn giễu cợt nam nhân, hiện tại thế nhưng đã muốn ở bất tri bất giác góp một phần trong cuộc sống của hắn

So với cái gọi là nhất kiến chung tình, hiểu biết toàn bộ một người lúc sau yêu mến, người trước có thể chính là một loại xúc động, người sau mới là chân chính cảm tình, tựa như hiện tại bọn họ như vậy.

Đêm đó, sắp sửa điện thoại cho Nhiều Tông Nghĩa, bất quá đối phương tắt điện thoại, cho nên hắn nhắn tin, hẹn đối phương buổi tối cuối tuần ở hai người thường đi nhà ăn gặp mặt.

Ngày hôm sau, hấn thu được Nhiều Tông Nghĩa trả lời: có thể.

9. Chương 8

Cuối tuần, đúng là dịp để hẹn hò. Nhiều Tông Nghĩa tới nơi, Quan Tuấn Dương còn chưa tới, nhưng bởi vì Quan Tuấn Dương là bằng hữu của chủ iệm này, cho nên chẳng sợ đông khách, khi bọn họ tới luôn có chỗ ngồi.

Phục vụ sinh đưa tới nước cùng thực đơn, hấn trước nói tạm thời không gọi món ăn, đợi phục vụ sinh đi rồi lúc sau, liền nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ.

Không bao lâu, Quan Tuấn Dương đến, bộ dáng phong trần mệt mỏi, đứng ở ngoài cửa sổ, hướng hấn vẫy vẫy tay.

“Thật có lỗi thật có lỗi, có chút việc đến trễ! Hôm nay cầu vượt tắc xe tắc.” Tiến vào sau, hấn cười ngồi vào Nhiều Tông Nghĩa đối diện, thoát nhìn tâm tình rất vui.

Nhiều Tông Nghĩa không nói cái gì, so với hấn hưng phấn, tất cả hết thấy tựa hồ đều cùng hấn không quan hệ.

“Trước gọi món ăn đi!” Quan Tuấn Dương lấy thực đơn, một bên mở ra một bên kêu phục vụ sinh lại đây, Nhiều Tông Nghĩa lại đột nhiên toát ra một câu.

“Chúng ta chia tay đi.”

Quan Tuấn Dương tay nhất thời đứng ở giữa không trung, kinh ngạc nhìn người đối diện, không phải thực khẳng định chính mình mới vừa mới nghe được cái gì.

Nhiều Tông Nghĩa biểu tình bình tĩnh, giống như đang nói chuyện bình thường

“Chúng ta dừng ở đây đi.”

Cái này làm cho Quan Tuấn Dương thật sự ngây ngẩn cả người.

“Người làm sao vậy?” Sau một lúc lâu hấn mới lấy lại tinh thần hỏi. Hấn không rõ vì cái gì người này đột nhiên như vậy, rõ ràng đêm qua bọn họ còn rất tốt, trừ bỏ đối phương không chào mà đi, có chút kỳ quái...

“Ta thực bình thường, chính là đang nói cho người lời nói bình thường.” Nhiều Tông Nghĩa nhìn hấn, gần

từng tiếng liền nói: “Quan Tuấn Dương, chúng ta dừng ở đây.”

Lần này, hẳn ngay cả “Chia tay” hai chữ đều không muốn dùng.

Rốt cục hiểu được hẳn không phải đang nói giỡn, Quan Tuấn Dương biểu tình cũng trở nên nghiêm túc.

“Người là có ý tứ gì?” Hẳn cần lý do.

Nhiều Tông Nghĩa cũng không nghĩ nói cái gì nữa.

“Bởi vì ta là nam nhân?” Quan Tuấn Dương lại hỏi.

“Là nam nhân hay nữ nhân không quan hệ.” Đây lý do thực buồn cười.

“Đó là vì cái gì?” Hẳn không biết đến cùng là không đúng chỗ nào, chỉ qua một buổi tối đã có biến hóa lớn như vậy, đây là một trò chơi mới hay là chiêu thức hấp dẫn hẳn chú ý?

“Không thích chính là không thích, không có vì cái gì.” Quay đầu đi, hẳn nhìn về phía người đến người đi ở ngã tư đường, không bao giờ... nữa nguyện ý nhìn trước mắt người trước mặt.”Hoặc là nói, người hẳn là so với ta rõ ràng.”

Nhấn lại mi, Quan Tuấn Dương ngón tay dùng sức đặt tại mặt bàn thượng.

Nhiều Tông Nghĩa quay đầu lại liếc hẳn một cái, chằm chọc cười.”Vui đùa hay là trò chơi và vân vân, không sai biệt lắm có thể đã xong, dù sao người đã muốn chơi đủ, ta cũng ngán —— “

“Người nghĩ chuyện của chúng ta vẫn là cái trò đùa?” Đây tính cái gì? Tiểu hài tử cùng một chỗ ngoạn gia gia say, không nghĩ đùa thời điểm nói nghĩ liền nghĩ?!

“Bằng không sao?” Nhiều Tông Nghĩa hỏi lại: “Đối với người mà nói, còn có ý nghĩa khác? Hay là coi như phát tiết? Đối mặt với ta, người thật sự sẽ có dự vọng?”

Quan Tuấn Dương kinh ngạc nhìn người trước.

Nhiều Tông Nghĩa lại là tự giấu cười, “Ta đã cho ta chính là không thói quen nam nhân thân thể, nhưng là ta sai lầm rồi, ta không thói quen, căn bản là người.”

“Người ——” bị những lời này oanh đặc trong lòng quặn đau, Quan Tuấn Dương vươn tay muốn bắt trụ hẳn.

Nhưng Nhiêu Tông Nghĩa lại đột nhiên thân thủ đến trước mặt hắn, “Của người di động cho ta một chút.”

Tuy rằng không rõ hắn dụng ý, nhưng Quan Tuấn Dương vẫn là ngoan ngoãn lấy ra di động, đưa tới trên tay hắn.

Tiếp nhận sau, Nhiêu Tông Nghĩa tìm được kia trương ảnh chụp, cho hắn nhìn thoáng qua, liền ở trước mắt hắn đưa điện thoại di động bẻ thành hai nửa.

Quan Tuấn Dương nhất thời trừng lớn mắt, hiểu được chính mình từng có ý niệm ác liệt trong đầu bị phát hiện! Hắn nhìn đến ảnh chụp, hắn biết đêm đó say rượu không phải ngẫu nhiên!

“Chúng ta không thiếu nợ nhau.”

Cầm mảnh vỡ di động phóng tới trên bàn, Nhiêu Tông Nghĩa đứng dậy đi, Quan Tuấn Dương lập tức bắt lấy tay hắn.

“Chờ một chút!”

Nhiêu Tông Nghĩa bỏ ra hắn.

“Đủ rồi! Không cần làm cho ta cảm thấy được ghê tởm, đã muốn, đủ rồi.” Đây là lâu như vậy tới nay, hắn đối hắn nói qua nghiêm trọng nhất một câu.

Bất ngờ tới, Quan Tuấn Dương nghĩ giải thích, nhưng nhìn đến hắn lạnh lùng biểu tình, lại một chữ cũng nói không nên lời.

Rõ ràng là hắn từng nói qua nói dối bị vạch trần, hắn lại có cảm giác ủy khuất, rõ ràng là tự làm tự chịu, hắn cũng không nghĩ cứ như vậy chấm dứt.

Nhiêu Tông Nghĩa nhân cơ hội xoay người đi ra nhà ăn, cũng không quay đầu lại.

Bên ngoài trời u ám, gió cũng rất lớn, xem ra buổi tối hôm nay không phải là thời gian tốt để hẹn hò, nhưng thích hợp để chia tay.

Hắn đi vài bước, người bị ném lại tựa hồ là phản ứng, vội vàng vội vội đuổi tới.

“Chờ một chút! Người trước hết nghe ta giải thích! Không phải người nghĩ như vậy —— “

Đối phía sau thanh âm mất điếc tai ngơ, Nhiêu Tông Nghĩa bước nhanh hơn, không nghĩ lại cùng nam

nhân có liên quan gì, lại càng không nghĩ ở trên đường cái diễn xuất nam nhân cùng nam nhân dây dưa không rõ.

Nhưng mà khi hắn vừa định ngoắc xe, Quan Tuấn Dương lại xông lên trước một tay kéo hắn lại, sau đó căn bản không để cho hắn có cơ hội giẫy dụa, đã đem hắn túm đến một bên đặt tại trên kính, nghiêng rằng nghiêng lợi hỏi: “Người thà rằng như vậy đi rồi, cũng không muốn hỏi ta một câu vì cái gì?!”

“Không có vì cái gì.” Đẩy một chút nghiêng kính mắt, Nhiều Tông Nghĩa thở sâu trả lời, “Đến nước này, căn bản đều không trọng yếu.”

Nghe vậy, Quan Tuấn Dương ấn trứ hắn bả vai tay nhịn không được dùng sức, “Vì cái gì cho dù tới thời điểm này, ngươi vẫn là không tức giận? Chẳng lẽ, ngươi liền thật sự không để ý?”

Tuy rằng nói dối chính là hắn, nhưng là bị yêu cũng tốt, bị lừa cũng thế, Nhiều Tông Nghĩa bộ dáng “Hết thấy đều cùng ta không quan hệ”, làm hắn cảm giác chưa từng có để ý qua kỳ thật là người này

Bị Quan Tuấn Dương gắt gao nhìn chăm chăm, Nhiều Tông Nghĩa đột nhiên cảm thấy buồn cười. Kết quả là, nguyên lai đều là hắn không đúng sao?

“Người đều không có để ý qua, ta cần gì phải để ý cái gì.” Ngẩng đầu nhìn hắn, Nhiều Tông Nghĩa khinh miêu đạm tả nhẹ nhàng băng quơ ngữ khí cùng biểu tình, làm Quan Tuấn Dương nghĩ mở miệng lại nói không nên lời.

Hắn tiếp cận Nhiều Tông Nghĩa, ngay từ đầu thật là động cơ không tinh khiết, như là nho nhỏ trả thù, hoặc là trừng phạt, sau khi chụp ảnh, đã muốn khác với kế hoạch ban đầu của rất nhiều, nhưng là hắn vẫn là không có thu tay lại, thậm chí đưa ra kết giao yêu cầu, nhìn như là biết thời biết thế phải thực hành càng chung cực báo thù đại kế, kỳ thật kia cũng chỉ là hắn lừa gạt chính mình, dù sao hắn cho tới bây giờ cũng không hội miễn cưỡng chính mình cùng không thích người cùng một chỗ.

Nhìn hắn rồi rầm biểu tình, Nhiều Tông Nghĩa nhẹ nhàng nở nụ cười một chút, quay đầu đi không hề nhìn hắn, muốn tránh thoát, lại đột nhiên bị thô bạo kéo quá..., còn không có phản ứng lại đi, Quan Tuấn Dương đã muốn dùng sức hôn trụ hắn.

Quen thuộc hơi thở cùng độ ẩm môi, làm Nhiều Tông Nghĩa hoàn toàn giật mình

Quan Tuấn Dương thế nhưng ở trên đường cái người đến người đi hôn hắn!

Bên tai vang lên tiếng kính hô của người qua đường, Nhiều Tông Nghĩa trong đầu “Oanh” một tiếng, kính mắt cũng bị đụng rớt, rớt cuộc không có biện pháp giả bộ bình tĩnh, thật vất vả dùng sức giãy khai ra, liền cho Quan Tuấn Dương một cái tát

Nhìn như cánh tay yếu, lúc này lại có thể bộc phát ra sức mạnh không tầm thường, chỉ thấy Quan Tuấn

Dương nửa mặt bên lập tức đỏ một mảnh, năm dấu tay dần dần hiện lên.

Nhiều Tông Nghĩa thật mạnh thở hổn hển, lộn tóc dán trên trán, hung ác trừng mắt nhìn hấn liếc mắt một cái lúc sau, mới xoay người cúi đầu rời đi.

Ở lại tại chỗ Quan Tuấn Dương còn lại là cũng không nhúc nhích đứng một hồi lâu, cũng không quản trên gương mặt kia một mảnh hỏa lạt lạt, chính là thẳng ngoắc ngoắc nhìn nam nhân đã muốn đi xa, sau đó về phía trước đi rồi vài bước, cũng không thèm để ý bốn phía nghị luận, xoay người nhặt lên trên mặt đất kính mắt.

Thật to mắt kính đã muốn nứt, vắt ngang phía trên vết rách, nghĩ sửa cũng sửa không được, tựa hồ ở tuyên cáo cái gì.

Mấy ngày nay, Nhiều gia hai huynh đệ đều cảm giác được Nhiều Tông Nghĩa khác thường. Tuy rằng bình thường Nhiều Tông Nghĩa đủ loại hành động ở người khác xem ra đã muốn xem như khác thường, nhưng là làm vì huynh đệ, bọn họ rất rõ ràng hấn cùng trước kia không giống với.

Mặt khác không nói, trước hết nói đánh Thái Cực quyền.

“Uy! Người ——” Nhiều gia lão đại Nhiều Tông Lễ nhìn đại đệ hai tay giơ lên định ở tại chỗ tư thế, thanh thanh cổ họng, “Người duy trì cái kia tư thế đều nhanh nửa giờ, đây là chiêu thức mới sao?”

Bị như vậy vừa hỏi, Nhiều Tông Nghĩa mới lấy lại tinh thần, cũng mới phát hiện chính mình xác thực vẫn duy trì cùng cái tư thế, đã quên động.

Lúc này, Nhiều Tông Tuấn đã đi tới, thân thủ vỗ vỗ vai hấn, “Nhị ca, người là mấy ngày này người bệnh nhiều lắm sao, thăm trứ người bệnh, lại mệt chết chính mình?”

“A ——” đờ đẫn lên tiếng, Nhiều Tông Nghĩa không yên lòng cúi đầu.

Chỉ sợ là. Chỉ lo chiếu cố người khác lại không tự mình biết mình, ngốc đến mức nghĩ rằng sẽ có người thật sự đối hấn này đầu gối cảm thấy hứng thú...

Hiện tại, cũng nên thanh tĩnh.

Nhiều Tông Lễ cùng Nhiều Tông Tuấn xem liếc mắt một cái, người sau thở dài, không thể nề hà liền nói: “Nhị ca, vốn ta cũng không nghĩ kích thích người, nhưng là sự cho tới bây giờ, vẫn là cảm thấy được cho người có cái chuẩn bị tâm lý có điều, so sánh hảo.” Nói xong, hấn đem bàn tay giấu ở sau người đi ra, bên trên là một phần báo chí.

Mấy ngày nay, nhị ca xem báo thói quen cũng không thấy, có đôi khi rõ ràng là ở xem báo bộ dáng, báo

chí cũng là xem ngược.

Nghi hoặc nhận lấy, Nhiêu Tông Nghĩa mở ra vừa thấy, là hần chưa bao giờ xem mục giải trí, nhưng là lúc này mặt trên tin tức với hần mà nói, cũng đã không chỉ có là giải trí.

Nổi danh tân duệ đạo diễn Quan Tuấn Dương, công nhiên cùng nam tính ở đầu đường kích hôn!

Đỏ thắm sắc dấu chấm than đâm vào Nhiêu Tông Nghĩa trước mắt biến thành màu đen. Chỉ thấy ảnh chụp quay chụp góc độ tốt lắm, hình ảnh hần cùng Quan Tuấn Dương hôn môi bị chụp đặc nhất thanh nhị sở, tuy rằng lớn nhất kia tương ảnh chụp, ánh mắt hần bị bôi đen, nhưng là còn có mấy cái mặt khác góc độ tiểu ảnh chụp, hần không mang kính mắt mặt mơ hồ có thể thấy được.

“Nhị ca, ngươi thật lợi hại! Chúng ta tam huynh đệ bên trong ngươi là cái thứ nhất đăng báo!” Cũng có thể là duy nhất một cái.

Nhiêu Tông Tuấn cùng Nhiêu Tông Lễ đã sớm xem qua kia phân báo chí, lúc ấy Nhiêu Tông Tuấn thiếu chút nữa đem sữa phun ra.

“Ngươi không sao chứ?” Nhiêu Tông Lễ thấy đại đệ vẻ mặt âm trầm, lo lắng hỏi. Ba người bên trong tối trầm mặc ít lời Tiểu Nghĩa thể nhưng hội đựng tới loại sự tình này, thật sự làm người không thể tưởng tượng.

Nhìn đến nhị ca sắc mặt càng ngày càng không tốt, Nhiêu Tông Tuấn lòng đầy căm phẫn chỉ vào báo chí hỏi: “Có phải hay không này họ Quan bắt buộc ngươi? Ngươi nói cho ta biết lời nói thật, lão tử hiện tại phải đi phế đi —— “

Nhắc tay ý bảo hần không cần nói thêm gì đi nữa, Nhiêu Tông Nghĩa ngẩng đầu hướng hai người mỉm cười, “Ta không sao, này, ta chính mình giải quyết, các ngươi yên tâm đi.”

Mà hần giải quyết phương thức chính là cầm tờ báo vo thành một cục, sau đó cầm cục giấy lên lầu, lưu lại hai cái huynh đệ ở tại chỗ.

Ban đêm, trong phòng tối đen, duy nhất ánh sáng mỏng manh là từ một cái bàn học lớn chất đầy sách phát ra.

Ước chừng to gấp hai bàn học bình thường trên bàn chất đầy các loại sách, từ bìa sách tinh xảo đến bìa sách cổ, từng chồng cao thấp chất đồng cùng một chỗ, đem ánh sáng của đèn bàn chắn đi hơn phân nửa, bên cạnh còn có mấy quyển sổ tay mở ra, trên mặt trang ghi đầy số liệu.

Cách đó không xa, trong góc là một cái bàn thí nghiệm, mặt trên để đầy các loại bình cùng vài cái hòm gỗ, có một ít thực vật khô gì đó, còn có một chút đèn cồn, cốc chịu nhiệt, bình thủy tinh và các thiết bị linh tinh, cùng với một cái cân nhỏ để cân liều thuốc thuốc Đông y.

Trong điện ảnh có khi có thể nhìn đến hình ảnh này, thường thường sinh hoạt bên trong hoàn cảnh này, đều là bị bầu thành “Quái nhân” hoặc là “Cuồng nhân”

Nam nhân ngồi ở trước bàn, vùi đầu vào đóng sách, đang ở trên vở viết nhanh cái gì, cánh tay trái phải di động, trong ánh sáng mờ nhạt, đường cong trên mặt nam nhân dị thường nhu hòa, trên trán hỗn độn sợi tóc mơ hồ có thể thấy được lông mi thật dài.

Thẳng đến khuỷu tay đụng phải hai quyển sách, bộ sách rất nặng rơi xuống đất đánh vỡ sự yên lặng trong phòng, hần mới dừng lại.

Vùi đầu vào sách y cùng bút ký Nhiều Tông Nghĩa một khi bắt đầu sẽ rất khó dừng lại, chẳng những buổi sáng trôi qua rất nhanh, cơm trưa cũng trở nên không có khái niệm, lúc đói tùy tiện ăn mấy khối bánh bích quy cho xong việc, bút trên tay cơ hồ không có dừng lại.

Người ở bên ngoài xem ra gần như là hành động điên cuồng, đối Nhiều Tông Nghĩa mà nói là lại là rất bình thường, bởi vì, hần trừ bỏ này đó, vốn không có khác ưu điểm.

Ngừng bút, cúi đầu nhìn thoáng qua sách rơi trên mặt đất, vài giây sau hần ngẩng đầu, thật to thấu kính một mảnh bạch quang. Hần buông bút nhu nhu bả vai, chậm rãi đứng dậy quay đầu, nhìn thoáng qua trên tường đồng hồ.

Thời gian không tính quá muộn, nhưng là cũng cho hần biết đã muộn ở bàn học ngồi vài tiếng đồng hồ.

Lấy xuống kính mắt, nhắm mắt lại nhu nhu mấy chỗ huyết vị để thân thể thả lỏng, Nhiều Tông Nghĩa hơi hơi mở mắt ra nhìn trên bàn gì đó, vài giây, như là nghĩ tới cái gì, thu hồi suy nghĩ, hần một lần nữa đeo kính mắt.

Đèn bàn tuy rằng đủ sáng, nhưng là bởi vì từ nhỏ liền thích ở trong bóng đêm để đọc sách, tạo cho thị lực của Nhiều Tông Nghĩa khá kém, cùng Nhiều Tông Lễ hai trăm độ không đến rất nhỏ cận thị cùng hoàn toàn không có cận thị Nhiều Tông Tuấn so sánh với, là một trong ba huynh đệ kém cỏi nhất.

Không có tiếp tục viết, Nhiều Tông Nghĩa rời đi trước bàn, thông thả làm vài cái động tác giãn ra gân cốt, cầm một cái chén trà trắng đi xuống lầu.

Hần trên người mặc áo ngủ màu xám, không mới không cũ, hình thức cũng chỉ có thể nói là bình thường, là hần bình thường phong cách. Dưới lầu so với trong phòng càng tối một ít, bởi vì che rèm cửa, bên ngoài đèn đường căn bản không chiếu vào được.

Nhiều Tông Nghĩa cũng không đi bật đèn, trực tiếp đi vào trước mặt ấm điện, rót nước ấm lúc sau, một cốc nồng đậm được vọt phát ra, đó là thảo dược trà chính hần làm

Đợi hương vị trà hoàn toàn ra lúc sau, hần cúi đầu uống một ngụm, sau đó hơi hơi nhắm lại mi.

Thật đáng.

Như thế nào mà đáng như vậy?

Bưng chén trà đứng ở tại chỗ, không biết bao lâu, hần chậm rãi phát ra một tiếng thở dài, này một tiếng, tựa hồ đem hết thảy đều suy nghĩ cẩn thận.

Nguyên bản, Nhiều Tông Nghĩa nghĩ đến hiện tại đã xong, nhưng là hần thật không ngờ, hoặc là nói hần hoàn toàn xem nhẹ uy lực của truyền thông, cùng sự nổi tiếng của Quan Tuấn Dương.

Liên tiếp vài ngày, mọi tin tức liên quan đến Quan Tuấn Dương bay đầy trời, cũng không phải hần không cố ý chú ý, mà là mỗi thời mỗi khắc, tổng có thể nhìn đến nhiều tin tức.

Báo chí, tạp chí, TV, radio... Cơ hồ đều là nói về người kia, nghĩ không nghe đều không được. Hơn nữa thân phận người nam nhân cùng Quan Tuấn Dương hôn môi cũng sẽ khiến cho mọi người phỏng đoán một trận, cái gì diễn viên mới, người mẫu quảng cáo, thiếu gia nhà giàu, thậm chí nói là thanh mai trúc mã của Quan Tuấn Dương.

Chê cười! Quan Tuấn Dương so với hần lớn bốn tuổi, hần vào trung học thời điểm Quan Tuấn Dương đều tốt nghiệp trung học!

Nhưng bất luận nhìn đến cái gì, nghe được cái gì, hần vẫn lựa chọn không nhìn. Dù sao hiện tại, chuyện của người kia đã muốn cùng với hần không quan hệ. Chỉ cần mang kính mắt, mặc quần áo trước kia, hướng trong đám người đứng, cho dù hần nói trong ảnh chụp là chính mình, có thể cũng sẽ không có người tin tưởng.

Hần hiểu được, mọi cái mới mẻ, đều sẽ trôi qua rất nhanh, rất nhanh sẽ có tin tức mới xuất hiện, sau đó bức ảnh kia sẽ bị mọi người quên đi.

Chính là không nghĩ tới ở mọi người còn không có quên đi, Quan Tuấn Dương liền tạo ra một cái tin tức lớn hơn nữa.

Ở trong lúc tin tức, toàn bộ phóng viên đều phỏng vấn Quan Tuấn Dương sự kiện hôn môi kia. Làm Quan Tuấn Dương theo trong nhà đi ra, các phóng viên chờ đợi lâu ngày lập tức ủa lên, cơ hồ đem cửa vây quanh thật chặt. Nhưng là vô luận phát sinh chuyện gì, đối mặt màn ảnh, Quan Tuấn Dương vẫn như cũ thông dong cùng tiêu sái, không có mặt xám mày tro tránh né, giống như hần đã muốn thói quen màn ảnh, hơn nữa hần là chúa tể của màn ảnh

“Quan đạo diễn, người đối lần này sự kiện có cái gì giải thích không?”

“Cái kia nam nhân là cái gì của người?”

“Các người có quan hệ gì?”

“Người thật là đồng tính luyến ái sao? Cái kia nam nhân là người yêu của người sao?”

Các phóng viên nắm chắc thời gian, vừa lên liền trực tiếp nhập chính đề.

Quan Tuấn Dương giơ giơ lên khoe miệng, lấy ra kính râm đối với mọi người cười.

“Ta yêu mến nam nhân đối với các người mà nói sớm không phải bí mật đi? Nhất định phải ta tự mình thừa nhận sao?”

“Cho nên cái kia nam nhân chính là của người tình nhân rồi?”

“Hắn không phải ——” Quan Tuấn Dương lắc lắc đầu, mọi người ở đây đều nghĩ đến sẽ nhận phải lời châm chọc, Quan Tuấn Dương đột nhiên ngẩng đầu nhìn màn ảnh nói: “Hắn là người yêu của ta.”

“Phốc!”

Nhiều Tông Tuấn ăn đến một nửa cơm còn chưa kịp nuốt xuống liền toàn bộ phun ra. khi ăn cơm xem TV là ham mê của hắn, không nghĩ tới, hôm nay có thể nhìn đến như vậy ——tin tức giật gân.

Nhiều Tông Lễ nhìn thoáng qua chiếc đĩa đứng ở giữa không trung, khi TV phát lúc sau liền vẫn không ngẩng đầu, chỉ có đang nghe đến cuối cùng câu nói kia thời điểm rõ ràng sửng sốt.

“Ta từng ở một sự tình lừa gạt hắn, chỉ có lần này, ta không có lừa hắn —— “

Đột nhiên buông chiếc đĩa, Nhiều Tông Nghĩa đứng lên, không nói một tiếng chạy lên lầu, giống như vừa rồi cái gì cũng chưa nghe thấy.

“Nhị ca, người không nhìn sao? Hắn còn chưa nói xong đâu ——” Nhiều Tông Tuấn cắn chiếc đĩa nhìn thoáng qua nam nhân ở trên TV, vừa rồi hắn lên tiếng tựa hồ sinh ra không nhỏ rung động, ngày mai tin tức có thể sẽ có tựa đề là đạo diễn lạm giao rốt cục thành nam nhân chung tình.

“Được rồi, người đừng tái kích thích hắn.” Nhiều Tông Lễ nói là nói như vậy, nhưng cũng nhìn chăm chăm nam nhân trên TV.

“Nhị ca như vậy đầu gối, không kích thích hắn một chút sao được?”

10. Chương 9

“Nhiều bác sĩ, người kia lại tới nữa.” Y tá đứng ở cửa, có điểm khó xử liền nói.

Nhiều Tông Nghĩa ngẩng đầu nhìn nàng một cái, nghĩ nghĩ một lúc nói: “Đã biết, người ấy trình tự kêu tên là tốt rồi.” Sau đó tiếp tục cúi đầu xem lịch bệnh trong tay.

Y tá trong miệng người kia, chính là Quan Tuấn Dương. Thân là nhân vật của công chúng, hắn đã muốn liên tiếp mỗi ngày một tuần đến bệnh viện báo danh, loại này tần suất sẽ làm mọi người nghĩ đến vị này thiên tài đạo diễn có bệnh khó chữa.

“Bác sĩ.” Quan Tuấn Dương áo mũ chỉnh tề đi đến, cũng chỉ có kia mỉm cười có thể chứng minh hắn kỳ thật rất khỏe mạnh.

Nhưng là đối Nhiều Tông Nghĩa mà nói, cách tươi cười đó là thực chói mắt.

“Bác sĩ, sớm a!” Hắn vẫn rất thích dùng bác sĩ đến xưng hô Nhiều Tông Nghĩa, mà Nhiều Tông Nghĩa cũng không có biện pháp ngăn lại.

Trong khoảng thời gian này, Quan Tuấn Dương bám người đến mức người ta phải nổi giận, rõ ràng không có bệnh, lại mỗi ngày đến đăng ký, thật đúng là kẻ có tiền ăn no không có chuyện gì làm!

Đầu cũng không nâng chỉ biết lúc này nam nhân đang tươi cười, Nhiều Tông Nghĩa lạnh lùng hỏi: “Làm sao không thoải mái?”

“Cả người đều không thoải mái.” Thu hồi bộ dáng vui cười, Quan Tuấn Dương nghiêm trang liền nói: “Người rời đi ta lúc sau, ta không có một ngày là thoải mái.”

Nhiều Tông Nghĩa nhướn mi, cho dù là tái lạnh nhạt, mỗi ngày nghe mấy câu buồn nôn như vậy cũng làm cho hắn không chịu nổi

“Tiên sinh, ta đề nghị người đi tới gần đây có bệnh viện tâm thần, sẽ phù hợp với người”

“Người nói chuyện tốc độ biến nhanh! Có phải hay không chỉ có đối ta mới như vậy?” Quan Tuấn Dương vui mừng liền nói

“Cút!” Khẽ quát một tiếng, nói năng có khí phách. Nhiều Tông Nghĩa rốt cục lại quên hành vi của một bác sĩ thường ngày, mở miệng phải “Người bệnh” cút đi!

Quan Tuấn Dương mỉm cười đứng lên, cũng không ngại gật đầu, “Kia hôm nay trước hết như vậy, ta ngày mai lại đến.” Mỗi ngày không thấy hắn một mặt, hắn liền chịu không nổi.

“Người đến cùng muốn làm gì?” Nhiều Tông Nghĩa không thể nhin nữa chịu tiếp nữa.

Bọn họ rõ ràng đã muốn chấm dứt, nhưng người này đều xuất hiện mỗi ngày, đến để nói với hắn mấy câu liền rời đi, mặc kệ hắn có để ý hay ko tới hắn, hoặc là muốn hắn rút, cũng không tức giận.

Gần nhất, các y tá mỗi ngày đều canh đúng thời gian chờ hắn, những người bệnh khác cũng đều rất ngạc nhiên nhìn người nam nhân này rất khỏe mạnh mà sao mỗi lần đều sắp xếp cái thứ nhất, ngay cả viện trưởng đều đã nhận ra, mọi người đều dùng ánh mắt tìm hiểu, làm cho hắn ko chịu nổi.

Này căn bản không giống chấm dứt, ngược lại giống như mới vừa bắt đầu, người này rõ ràng là đang —— theo đuổi hắn!

Mà Quan Tuấn Dương cũng đã từng nói như vậy —— “Trước kia là ta không đúng, cho nên hiện tại muốn một lần nữa đem người truy trở về.”

Hắn thật sự rất muốn hướng về phía hắn hét to, “Người đang ở quay phim chính mình sao?”

Chính là mỗi khi hắn sắp hết lên, đối phương biểu tình đều thực hưng phấn, giống như đang chờ mong, cho nên hắn đành phải đem lời nói nuốt trở lại

Quan Tuấn Dương nhìn hắn.”Ta nói rồi ta sẽ đem người một lần nữa truy trở về, toàn bộ những điều trước kia không tính, lần này ta rất thật lòng.”

Lần trước, tại sao hắn không nói hắn là thật lòng đi? Nhiều Tông Nghĩa trong lòng hừ lạnh.

“Thật sự, ta đã định cứ như vậy quên đi ——” nghĩ đến ngày đó chính mình bị bỏ rơi, nếu khi đó liền chấm dứt, coi như kết thúc. Nhưng là không biết theo khi nào thì bắt đầu, Nhiều Tông Nghĩa biểu tình dờ dẩn, kính mắt vừa nát lại xấu, quần áo xấu không chịu nổi, nói chậm nửa nhịp, còn có, ở ven đường —— hắn ôm con chó cả người đều là máu, bộ dáng luôn luôn xuất hiện ở trong đầu hắn, vì thế hắn biết, chính mình căn bản không thể nào quên người đó.

Nhiều Tông Nghĩa nhú mày.

Quan Tuấn Dương lại tiếp tục nói: “Chính là sau đó ta nghĩ thông, vô luận người cảm thấy phiền toái cũng tốt, chê ta chán ghét cũng thế, ta đều không buông tay. Ta sẽ cho người thấy, ta là người nói được thì làm được. Đối với người mà nói, có một số việc so với nói thì dùng hành động càng trực tiếp, yên tâm, ta sẽ vẫn quần quít lấy người, thẳng đến người tin tưởng thành ý của ta mới thôi!”

Quả thực —— chẳng biết nói gì!

“Bất quá, ” Quan Tuấn Dương đột nhiên giơ lên khóe miệng, thân thủ nâng cằm của Nhiều Tông Nghĩa

lên, “Có đôi khi ta cũng sẽ tìm lòng không đau ——” loại này động tác nhỏ, trong khoảng thời gian này là không có dừng quá.

Chính là Nhiều Tông Nghĩa còn không có giấy dựa, hắn cũng đã trước một bước buông ra, rất là biết nắm bắt thời điểm, luôn ở hắn swrps phát hỏa thu tay lại.

Sờ sờ đầu của hắn, Quan Tuấn Dương thấp giọng nói: “Ta đi rồi, ngày mai lại đến.”

Nhiều Tông Nghĩa quay đầu đi, điều chỉnh nhịp tim đang đập nhanh.”Đừng đến đây nữa.”

Quan Tuấn Dương theo dõi hắn, “Người biết rõ ta sẽ không buông tay.”

Nhắm mắt lại, Nhiều Tông Nghĩa nắm chặt bút.”Người đã muốn cấp bệnh viện tạo thành quấy nhiễu, không có bệnh liền đừng tới bệnh viện, những người bệnh khác càng cần thời gian đó.” Hắn chính là nói thật.

Quan Tuấn Dương nghĩ nghĩ, gật gật đầu, “Tốt lắm, ta về sau không tới.”

Hắn dễ dàng thỏa hiệp như vậy, làm cho Nhiều Tông Nghĩa có chút không thể tin được, tiếp theo lại thực chán ghét loại cảm giác này.

Hắn không đến, hắn buông tha cho, không phải chính mình vẫn kỳ vọng sao? Như vậy vì cái gì lại cảm thấy mất mát?

Ngày đó lúc sau, Quan Tuấn Dương nói được thì làm được, thật sự không còn đến bệnh viện.

Các y tá đều nghị luận, kỳ thật các nàng đã sớm phát hiện nam nhân trong ảnh chụp cùng Nhiều Tông Nghĩa rất giống, dù sao người thật ngay tại các nàng bên người, hơn nữa Quan Tuấn Dương lại mỗi ngày tìm tới cửa, càng làm cho các nàng khẳng định suy đoán trong lòng. Chính là Nhiều Tông Nghĩa bình thường liền ít nói chuyện, hiện tại lại từ đầu đến chân lại tản ra một cỗ hơi thở người lạ chớ gần, cho nên không ai dám hỏi hắn chuyện này.

Qua ba ngày, Nhiều Tông Nghĩa cảm thấy được đối phương đại khái thật sự buông tha cho, tâm tình càng thêm phức tạp.

Bởi vì suy nghĩ hỗn loạn, tan tằm hắn cũng không vội về nhà, mà là đi một con đường khác, đi vào một tháng viện thú y một tháng trước hắn từng vào. Tính tính thời gian, hắn cứu Mục Dương khuyến hắn là nên xuất viện, hắn từng một lần đến xem quá con chó kia, khôi phục thật không tồi, bất quá chủ nhân của nó như trước không có xuất hiện.

Hướng y tá nói ý đồ đến lúc sau, đối phương hỏi: “Ngài là nói Mục Dương khuyến gặp tai nạn một tháng trước không?”

“Phải” Nhiều Tông Nghĩa gật đầu, “Ta muốn biết hiện tại nó có phải hay không có thể xuất viện? Nếu có thể, ta nghĩ mang nó đi.”

“Thỉnh chờ một chút.” Y tá lấy ra một quyển tập dò một chút, sau đó đối hẩn lắc đầu, “Thực xin lỗi, Mục Dương khuyến kia đã muốn được người đưa đi rồi.”

Thoáng sững sốt một chút, nói không rõ có phải hay không thất vọng, Nhiều Tông Nghĩa trầm mặc vài giây mới hỏi: “Là chủ nhân của nó sao?”

“Ngày đó không phải ta trực, cho nên không biết là ai đưa đi. Bất quá ngài yên tâm, mỗi lần có người đến lĩnh súng vật đều phải trải qua xét duyệt, chúng ta tuyệt đối sẽ không đưa súng vật giao cho người có ý đồ, ở đây người tới có ký tên, ngài muốn xem một chút sao?” Y tá chỉ một chút vở, Nhiều Tông Nghĩa nhìn thoáng qua chữ viết, mím môi.

“Xin hỏi, nó bị đưa đi bao lâu?”

“Àn ——” y tá lại nhìn một chút ghi lại, “Đã muốn hơn nửa tháng.”

“Cám ơn.”

Theo thú y viện đi ra, hẩn chậm rãi trở về. Nguyên bản hẩn đã muốn chuẩn bị tốt phải dưỡng con chó kia, đáng tiếc, vẫn là không duyên phận.

Đảo mắt, lại đến ngày Nhiều Tông Nghĩa giáo cư dân đánh Thái Cực quyền.

Sáng sớm, Nhiều Tông Nghĩa so với bình thường giống nhau mặc vận động phục đi vào quảng trường, chính là sáng nay đội ngũ lý, xuất hiện một cái thân ảnh to lớn.

Nam nhân mặc cùng hẩn giống nhau vận động phục đứng ở một đám đại thúc đại thẩm, có vẻ hạc trong bầy gà, xa xa liền thấy được.

Nhiều Tông Nghĩa sững sờ ở tại chỗ, nhìn chằm chằm nam nhân trước mắt, người sau hướng hẩn cười, một chút chột dạ cũng không có.

“Bác sĩ, sớm.”

Này nam nhân có bệnh đi! Buổi sáng chưa tới bảy giờ, lái xe đến cùng một đám trung niên lão nhân đánh Thái Cực quyền? Nhưng này không phải trọng điểm, trọng điểm là vì cái gì hẩn lại ở chỗ này?!

“Bác sĩ, có thể bắt đầu rồi đi? Tất cả mọi người đang đợi đâu!” Mới đến một ngày Quan Tuấn Dương như

là dẫn đầu, đứng ở đội ngũ trước nhất sắp xếp, thúc giục hần bắt đầu học.

Chịu đựng quay đầu bước đi xúc động, Nhiều Tông Nghĩa hung hăng trừng mắt nhìn hần liếc mắt một cái, mới cứng ngắt xoay người, đối những người khác nói bắt đầu tập.

Coi như người kia không tồn tại là được.

Nhưng mà cho dù có đưa lưng về phía đối phương, hần vẫn có thể cảm giác được tầm mắt của đối phương đang ở trên người hần, không hề rời đi chút nào. Hần không dám quay đầu lại xem Quan Tuấn Dương đánh quyền thế nào, thậm chí ngay cả chính mình cũng thiếu chút quên quyền pháp đánh thế nào.

Quan Tuấn Dương cũng không nói nói, chính là theo hần thông thả động tác, từng chiêu từng chiêu mà học, tư thế động tác có đẹp hay không đẹp không trọng yếu, với hần mà nói, bây giờ chỉ vừa mới bắt đầu mà thôi.

Theo ngày đó bắt đầu, chỉ cần Nhiều Tông Nghĩa đến, Quan Tuấn Dương nhất định sẽ ở, hơn nữa rất nhanh cùng đại thúc đại thẩm làm quen, thậm chí còn có rất nhiều người trẻ tuổi ở xã khu cũng gia nhập đội ngũ, nhưng là không thể nghi ngờ là đều hướng về phía Quan Tuấn Dương mà tới. Thời điểm nghỉ ngơi, Nhiều Tông Nghĩa cô đơn ngồi ở một bên, Quan Tuấn Dương bị mọi người vây quanh, cùng tuổi trẻ nữ nhân vừa nói vừa cười, đương nhiên, cũng có tuổi trẻ nam nhân.

Nhưng Nhiều Tông Nghĩa chỉ là thần nhiên nhìn thoáng qua, sau liền quay đầu tiếp tục uống trà chính mình mang đến, ở trong bình giữ ấm, buổi tập chấm dứt, lập tức thu thập đồ đạc chạy lấy người. Trước kia có đôi khi hần còn có thể cùng mọi người nói chuyện, trả lời một ít vấn đề dưỡng sinh, nhưng hiện tại chỉ cần chấm dứt, không đợi người khác lại đây, hần đã muốn đi thật xa.

Nhiều thứ chỉ cần Nhiều Tông Nghĩa quyết định, sẽ kiên trì đến cùng.

Mỗi khi Quan Tuấn Dương thấy sự kiên quyết đó, thì cười khổ một tiếng.

Bất quá, ngày hôm sau hết thấy như cũ.

Nhưng Nhiều Tông Nghĩa cũng không phải mỗi ngày đều đến dạy mọi người đánh Thái Cực quyền, hần xuất hiện cũng không có quy luật, cho nên Quan Tuấn Dương muốn nhìn thấy hần, nhất định mỗi ngày phải đến xã khu báo danh.

Nhiều Tông Nghĩa phát hiện điểm ấy, nhưng không có tỏ vẻ gì, bởi vì đó là tự do của Quan Tuấn Dương, không ai buộc hần.

Cho nên mặc kệ Quan Tuấn Dương đến bao lâu, cùng người khác cỡ nào thân thiết đùa giỡn, hần như trước đối hần nhìn như không thấy.

Thời gian một ngày một ngày qua, tựa hồ ngay cả một cái mùa cũng muốn đi qua, hết thấy lại đều không có gì thay đổi, hoặc như là lại nói đã thành thói quen.

Một ngày trời lạnh, Nhiều Tông Nghĩa nghỉ ngơi ở nhà, theo đêm qua trời bắt đầu mưa, mãi cho đến buổi sáng cũng không có tạnh.

Nhiều Tông Tuấn đã ở nhà, đợi ăn xong điểm tâm, khi Nhiều Tông Nghĩa muốn lên lầu, đột nhiên nói: “Tên kia, đang ở quảng trường đứng đó!”

Dừng lại, một lát sau, Nhiều Tông Nghĩa vẫn là quay đầu lại, “Người như thế nào biết?”

Ăn bánh bao, Nhiều Tông Tuấn má phình trả lời, “Vừa rồi đi ra ngoài mua bánh bao nhìn đến, cùng cái góc tử giống nhau, trời mưa còn luyện cái gì, dù cũng không mang, đến tắm vòi sen à!”

Nhiều Tông Nghĩa nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ, cửa sổ đầy một mảnh hơi nước, mơ mơ màng màng.

Vụng trộm liếc nhìn hắn một cái, Nhiều Tông Tuấn lại lắc lắc đầu.”Chắc chắc! Hôm nay bên ngoài cũng thật lạnh, đứng rồi nhì ca, tên kia ngày hôm qua mặc kia bộ vận động phục có phải hay không người mua, với người bộ kia thật giống nha!” Tình lữ trang a?

Khó được căn cứ môi, Nhiều Tông Nghĩa nhẹ nhàng trừng mắt đệ đệ liếc mắt một cái, thẳng lên lầu.

“Ta tuy rằng nói tên kia không là cái gì thứ tốt, bắt quá về phía điểm này, hắn coi như cái nam nhân.” Nhiều Tông Tuấn đánh giá có phải hay không đứng trọng tâm trước mặt kệ, đối Nhiều Tông Nghĩa vẫn là có một chút ảnh hưởng.

Nhìn ca ca bóng dáng, Nhiều Tông Tuấn đem cuối cùng một miếng bánh bao nhét vào miệng, hanh hanh cười. Đợi một lát nữa nhì ca khẳng định sẽ xuống lầu, chính mình vẫn là trước tránh đi, miễn cho nhì ca còn phải tìm lấy cớ.

Một lát sau, Nhiều Tông Nghĩa quả thực như Nhiều Tông Tuấn nói, mang theo bì rác ko có nhiều rác ra khỏi cửa, mở cửa mới nghĩ bụng dù, Quan Tuấn Dương thế nhưng liền đứng ở cửa nhà hắn, bắt quá cũng không phải giống như Nhiều Tông Tuấn nói gặp hắn đứng dưới mưa.

Hôm nay Quan Tuấn Dương không có mặc đồ vận động, mà là ăn mặc bình thường, cầm cây dù đen đứng bên cạnh thùng rác, hoàn toàn không tương xứng. Nhìn đến hắn đi ra, lộ ra mỉm cười hướng hắn đi tới.

“Người rốt cục chịu đi ra?”

Nhiều Tông Nghĩa nhất thời nghĩ đem trong tay lý thùng rác quăng đến trên mặt hắn.

Quan Tuấn Dương nhìn hắn chỉ mặc áo sơ mi, nhú nhú mào, “Người như thế nào mặc ít như vậy liền ra đây?”

Vốn muốn nói hắn là đi đổ rác, bắt quá Nhiều Tông Nghĩa cuối cùng hỏi ra khẩu chính là, “Là người đem Mục Dương khuyến mang đi?”

Quan Tuấn Dương gật đầu.”Nó hiện tại chỗ ở bằng hữu của ta, chân nó cũng đã tốt hơn, vốn là nghĩ đợi nó khỏe hơn sẽ đem cho người, tuy không đi lại như trước kia, nhưng là chính nó bước đi vẫn là không có vấn đề.”

Trầm mặc trong chốc lát, Nhiều Tông Nghĩa không hề nhìn hắn, tránh qua hắn đi đến bên cạnh thùng rác, đem rác quăng vào.

Hắn cảm thấy được chính mình giống cái đứa ngốc.

Xoay người, Quan Tuấn Dương còn đứng ở tại chỗ, so với trước kia, hắn phát hiện ánh mắt đối phương bình thản không ít.

Nếu nói trước đây là tình yêu cuồng nhiệt làm cho hôn mê đầu, kia hiện tại, chính là hiểu được đối phương ở chính mình trong lòng có vị trí như thế nào.

Có thể không phải quan trọng nhất, cũng không phải duy nhất, khả một người, trong cuộc đời có thể gặp gỡ vài cái người trọng yếu sao?

Nhiều Tông Nghĩa cúi đầu, lấy xuống kính mắt dính đầy nước.

Quan Tuấn Dương đi đến trước mặt hắn, vươn tay sờ sờ hai má hắn.

“Người luyện tiếu ta?” mở miệng, chính là cuồng vọng nói ra.

Đẩy tay ra, Nhiều Tông Nghĩa ngẩng đầu nhìn hắn một cái, nhẹ giọng hỏi: “Người còn muốn, đánh Thái Cực tới khi nào?”

Quan Tuấn Dương cười mà không nói.

Thật giống cái đứa ngốc. Nhiều Tông Nghĩa quay đầu đi, không hề nhìn hắn. Quan Tuấn Dương ánh mắt tuy rằng không hề như vậy trực tiếp, nhưng là lại càng ngày càng làm cho hắn không thể nhìn thẳng.

“Kỳ thật, ta hôm nay là tới đánh bạc một phen.” Quan Tuấn Dương đột nhiên nói.

Nhiều Tông Nghĩa không rõ cho nên chớp mắt.

“Ta nghĩ nếu người hôm nay đi ra gặp ta, ta liền “đập nồi dìm thuyền” (quyết định) một lần, tuy rằng ta nói rồi muốn một lần nữa đem người truy trở về, nhưng là lại phát hiện này quá trình sẽ rất dài lâu, cũng không phải ta chờ không được, mà là sợ người bị người khác cướp đi.”

Sẽ có người, đến cướp hần? Nhiều Tông Nghĩa chớp chớp mắt, vẫn không quá hiểu được ý tứ của hần.

Lúc này Quan Tuấn Dương đột nhiên ném xuống cây dù trên tay, vươn hai tay chế trụ bờ vai của hần, như là sợ hần sẽ trốn đi, nhìn ánh mắt hần lại chưa từng có bao giờ nghiêm túc cùng —— hung ác.

“Cho nên, ta quyết định muốn dùng phương thức trực tiếp nhất, trước làm tất cả mọi người biết người là của ta, làm cho người ta không dám để ý đến người!”

“Gi?” Hần càng nói, Nhiều Tông Nghĩa càng mơ hồ, nhưng là dự cảm không tốt lại dần dần nảy lên trong lòng.

Như là phải xác nhận ý tưởng của hần, tiếp theo, hần trước mắt tối sầm, Quan Tuấn Dương giở lại trò cũ, ở ban ngày hôn hần, hơn nữa không để cho hần có cơ hội thích ứng, vừa hôn chính là một cái hôn sâu đến mức ko thể sâu được nữa.

Cảm giác đầu lưỡi của nam nhân đều nhanh thân đến yết hầu hần, Nhiều Tông Nghĩa theo bản năng kêu lên một tiếng đau đớn, nhẹ buông tay, dù rơi đến trên mặt đất cũng không biết.

Mà ngay tại hần lấy lại tinh thần, dùng sức đẩy ra Quan Tuấn Dương, bốn phía lập tức xông lên một đám người, nháy mắt đèn flash cùng tiếng bấm máy hỗn loạn cùng một chỗ, làm cho người ta cơ hồ không mở mắt ra được.

Nếu nói ảnh chụp lần trước là ngẫu nhiên, kia lần này liền hoàn toàn là quang minh chính đại, hơn nữa giống như là có người cố ý an bài.

Nhiều Tông Nghĩa bị trước mắt cảnh tượng cả kinh đã quên phản ứng, lúc này Quan Tuấn Dương lại làm cho hần càng thêm giật mình.

Trước mặt mọi người hôn hần, hần đột nhiên lại nâng đầu của hần, cảm cảm hần cúi đầu, lại lần nữa rõ rõ ràng ràng mà hôn trụ hần.

Cứ việc đã muốn chuẩn bị tâm lý, mọi người vẫn là bị hai người nóng bỏng một màn dọa đến, đều phát ra kinh ngạc tiếng hô.

Hôn nồng nhiệt làm cho Nhiều Tông Nghĩa thân thể đều phát run, hần tức giận đến hung hăng dùng sức

đánh trên lưng Quan Tuấn Dương.

Chịu đựng hai quyền, Quan Tuấn Dương nhịn xuống, ôm người trong ngực lại hôn gần một phút đồng hồ mới buông ra, cấp phóng viên bốn phía đầy đủ thời gian chụp ảnh.

Hai người tách ra thời điểm, Nhiêu Tông Nghĩa không chỉ môi, ngay cả toàn thân đều ớn phát run, hần tuy rằng lạnh lùng, nhưng còn biết cái gì kêu cảm thấy thẹn, ở trước mặt nhiều người như vậy bị người cường hôn, quả thực xấu hổ vô cùng.

“Người —— người ——” không biết là bị tức giận đến hay là bị hôn đến thở không nổi, Nhiêu Tông Nghĩa ngực kịch liệt đập phồng, như là thở khò khè giống nhau.

Quan Tuấn Dương hướng hần vô lại cười, ngừng đầu đối bốn phía người ta nói: “Mọi người đừng nữa loạn viết, hần chính là người ta yêu, ta đang theo đuổi hần, các người nếu tái lung tung viết, làm hần không chịu đáp ứng của ta theo đuổi, lỗi có thể to lắm.”

Nhiêu Tông Nghĩa lung lay sắp đổ, một chương đẩy khai canh tay trên vai của hần, xoay người liền hướng trong phòng đi. Tái ở trong này nhiều đãi một giây, hần sợ hãi chính mình chỉ muốn cơn sốc!

“Quan đạo diễn các người là khi nào thì bắt đầu?”

“Các người là như thế nào nhận thức?”

“Vị kia tiên sinh là làm cái gì? Là người trong làng giải trí sao?”

Các loại vấn đề này đồng thời vang lên, nghiễm nhiên trở thành cuộc họp báo nhỏ, Quan Tuấn Dương chính là cười mà không nói, quay đầu lại nhìn thoáng qua người đang ở cửa do dự chưa đi vào

Chỉ nghe Nhiêu Tông Nghĩa không quay đầu lại rống lên một tiếng, “Người mau cho ta tiến vào! Người không biết xấu hổ ta còn muốn mặt mũi!”

11. Chương 10

Đây là lần đầu tiên Nhiêu Tông Nghĩa nổi giận trước đến nay, bị Quan Tuấn Dương thành công gây nên.

Trái lại người bị mắng lại cười giống như đóa hoa, quay đầu lại hướng phóng viên bên ngoài mỉm cười, như là khoe ra hoặc như là cảm tạ, sau đó liền cũng không quay đầu lại vào cửa.

Này một chiêu đập nồi chìm thuyền quả nhiên tốt dùng, nguyên bản hẳn đều đã muốn chuẩn bị tốt ăn một cái tát, không nghĩ tới Nhiều Tông Nghĩa không ra tay được, xem ra, hẳn là luyến tiếc hẳn.

Cười như con mèo đang làm chuyện xấu, Quan Tuấn Dương đi theo Nhiều Tông Nghĩa vào nhà.

Người sau đứng ở phòng khách, thân thể có chút cứng ngắc, không khí trong lúc nhất thời trở nên xấu hổ, nhưng là đối Quan Tuấn Dương mà nói, này đã muốn là hẳn đoán trước trạng huống.

Gặp Nhiều Tông Nghĩa không có xoay người nói với hẳn, Quan Tuấn Dương chủ động hướng hẳn đi tới.

“Thực xin lỗi.”

Phía sau, Quan Tuấn Dương thanh âm vang lên, Nhiều Tông Nghĩa cũng rất bình tĩnh, muốn nói, có thể làm cho hẳn khiếp sợ chuyện đối phương đã muốn làm không ít, hẳn cơ hồ miễn dịch.

“Ngay từ đầu, của ta xác thực chính là nghĩ trả thù ngươi.” cho tới bây giờ, chính mình nói ra chân tướng đã muốn không phải như vậy khó khăn. Quan Tuấn Dương đi đến trước mặt hẳn.

“Nhưng là, trừ bỏ ban đầu, kế tiếp ta nói mỗi câu đều là của ta ý thật.”

Nhiều Tông Nghĩa vẫn trầm mặc, lại về phía sau lui từng bước ngồi vào sô pha, như là thực im lặng nghe hẳn giải thích.

Đi qua cúi người, Quan Tuấn Dương vươn hai tay khoát lên hẳn phía sau sô pha, đem hẳn tiến vào chính mình trong ngực, cúi đầu ghé vào lỗ tai hẳn nói: “Ngươi nói ta không là thật tâm, trước kia ta chính mình đều không rõ chính mình tâm ý, lại như thế nào sẽ có thiệt tình?”

Ở chính mình thiết hạ âm mưu, phát hiện sự thật là rất khó phải.

“Chính là ngươi tệ hơn ——” Quan Tuấn Dương đột nhiên nói câu kỳ lạ

Nhiều Tông Nghĩa cũng rốt cục có phản ứng,捏 lại mắt trừng hẳn.

Giơ lên khoe miệng, Quan Tuấn Dương gần sát hẳn hai má, mê muội vuốt ve.”Ngươi đem ta chiếu cố tốt như vậy, bỏ ta vô số phá hư tật xấu, làm ta một chút một chút rời bỏ không được ngươi, ngay cả ngủ đều muốn ngươi —— “

Quả thực, không biết nói gì nữa. Nhiều Tông Nghĩa khẽ nhú mày, nhưng là hẳn biết nam nhân này vẫn là có tính tình cùng thái độ này.

“Ngay cả nơi này ——” Quan Tuấn Dương kéo tay hắn đưa tới hạ thân chính mình, vẻ mặt đau khổ, dùng đáng thương biểu tình hề hề nói: “Đều chỉ có nghĩ người mới có phản ứng, người có phải hay không cấp nó kê đơn?”

Rốt cục bị lý luận buồn nôn cùng biến thái không thể nhin được nữa, Nhiều Tông Nghĩa dùng sức nhắm mắt, rút tay về trường mắt hắn nói: “Ta không ngại hiện tại hạ điểm được, làm nó tiếp tục cũng sẽ không có phản ứng!”

Nghe vậy, Quan Tuấn Dương nhếch môi nở nụ cười, như là gian kế thực hiện được. Hắn lại duỗi tay theo túi lấy ra đồ vật nhét vào Nhiều Tông Nghĩa trong tay.

Nhiều Tông Nghĩa cúi đầu vừa thấy, là di động. Lần trước đã muốn bị hắn ngã thành hai đoạn, hiện tại này lại là có ý tứ gì?

Hắn đối này đồ vật này nọ, là có bóng ma.

“Lần trước di động tuy rằng hỏng rồi, bất quá ảnh chụp vẫn còn —— “

Nhiều Tông Nghĩa ngẩn ra, ngẩng đầu hung hăng theo dõi hắn.

Quan Tuấn Dương vội vàng giải thích, “Ảnh chụp ta chưa cho bất luận kẻ nào xem qua!” Nói xong lại bồi thêm một câu, “Hơn nữa ta cũng luyện tiết.”

“Người có ý tứ gì?” Nhiều Tông Nghĩa lạnh lùng hỏi, ngón tay nắm di động đều trở nên hơi hơi trắng.

Quan Tuấn Dương không trả lời, chính là muốn hắn mở ra di động.

Nghi hoặc nhìn hắn một cái, hắn thở sâu, mở ra di động, chỉ thấy trên màn hình, Quan Tuấn Dương thỏa thân xếp thể hiện một cái tư thế *** đang, vừa thấy chính là tự chụp, độ phân giải cao di động hiệu quả không phải bình thường thật là tốt, ngay cả trọng điểm bộ vị đều rõ ràng làm cho người ta lú lười.

Nhiều Tông Nghĩa nhất thời trợn mắt, phản ứng lại đây lúc sau, trên mặt hơi hơi nóng lên.

“Ta chụp người, hiện tại ta cũng chụp ta, việc này chúng ta cho dù huề nhau được không? Ta lập tức đem ảnh chụp bỏ vào di động của người, người muốn xem lúc nào liền xem!”

Người trên màn hình Ảnh hiện tại chính ở trước mặt hắn năn nỉ...”Ai muốn xem!” Dùng sức đóng di động, Nhiều Tông Nghĩa giận đến nổi không biết phải nói cái gì cho phải, nổi giận đùng đùng chất vấn, “Của ta ảnh chụp đâu?”

“Ồ bên trong, người muốn xóa đương nhiên có thể, chính là ——” Quan Tuấn Dương nằm úp sấp ghé vào lỗ tai hần háo sắc liền nói: “Người không để ý tới của ta thời điểm, ta đều là dùng chúng nó đến giải khát —— “

Nhiều Tông Nghĩa cắn một chút môi, nhỏ giọng khiển trách một tiếng, “Hạ lưu!”

“Ta chính là hạ lưu.” Người nào đó lại thừa nhận, “Ta đối người khác phong lưu, duy độc đối với người hạ lưu.”

Nhịn xuống nghĩ rên rỉ, Nhiều Tông Nghĩa quay đầu đi thở dài.

“Thực xin lỗi.” Quan Tuấn Dương lại một lần nữa giải thích, nửa quỳ trên mặt đất ôm lấy thắt lưng hần, cúi đầu dựa tại ngực hần.

Nhiều Tông Nghĩa có chút khấn trương, bởi vì chính mình tiếng tim đập sẽ bị nghe được, mới nghĩ đẩy ra đối phương, nhưng Quan Tuấn Dương tay lại ôm càng chặt.

“Người muốn như thế nào trừng phạt ta đều được, nhưng là chỉ cần người không tha thứ ta, ta liền vẫn như vậy, mỗi ngày sớm tối tìm với người cùng nhau đánh Thái Cực quyền.”

Nhiều Tông Nghĩa nhướng mi, lạnh lùng trên mặt lộ ra biểu tình vừa tức vừa muốn cười.

Vô lại!

Quan Tuấn Dương đột nhiên ngẩng đầu, cũng không vội mà muốn hần tỏ thái độ, mà là thân thủ sờ sờ Nhiều Tông Nghĩa tóc, đây là gần nhất một đoạn thời gian hai người có động tác tối thân mật, mà Nhiều Tông Nghĩa cũng không có ngăn cản.

So với trước kia, thậm chí là hai người ở trên giường thời điểm, tựa hồ đều không có như hiện tại thân cận.

Sinh khí cũng tốt, oán hận cũng thế, chỉ cần là chân thật tình tự, đều so với gì thời điểm tới có cảm giác.

“Ta —— “

Đột nhiên, Quan Tuấn Dương đánh cái hắt xì làm mất vui. Mặc dù có dù, nhưng bên ngoài độ ẩm thật sự không cao, vẫn đứng ở nơi đó cũng sẽ cảm lạnh.”Cái kia, ” hút hấp cái mũi, hần lấy lòng hỏi: “Có thể cho ta chén trà nóng sao? Ngón tay của ta đều lạnh cóng.”

“... Đứng lên.”

Một tiếng mệnh lệnh, Quan Tuấn Dương lập tức ngoan ngoãn đứng lên.

Dem di động phóng một bên, Nhiều Tông Nghĩa cũng đứng thẳng thân thể, theo dõi hẩn nhẹ nhàng chớp mắt. Uống trà không là vấn đề, vấn đề là uống trà nếu chính là một cái lấy cớ——

Đã nhận ra hẩn hoài nghi, Quan Tuấn Dương chợt dạ ngăn đề tài, “Lần đầu tiên nhìn thấy của người thời điểm, người uống là trà gì?” Hẩn đột nhiên nhớ tới lần đầu tiên gặp Nhiều Tông Nghĩa hẩn uống trà có mùi đặc biệt, cũng rất cực tìm được một cái chẳng phải xấu hổ hơn nữa an toàn câu chuyện.

Nhìn hẩn trong chốc lát, Nhiều Tông Nghĩa bí hiểm hỏi: “Người thích?”

Quan Tuấn Dương thật cao hứng, người trước mắt rất cực trả lời hẩn, hẩn vội vàng gật đầu. “Hương vị nghe thấy đứng lên rất thơm, là người làm sao?”

Làm hẩn không nghĩ tới chính là, Nhiều Tông Nghĩa lại còn nói: “Người đợi.”

Đơn giản như vậy đáp ứng? Thành linh xảy ra ưu đãi, Quan Tuấn Dương cầu còn không được. Nghi hoặc là nghi hoặc, lại vẫn đang vui sướng giống như tiểu hài tử ở lễ mừng năm mới chờ linh tiền lì xì.

Đợi người trong lòng xoay người vào phòng bếp lúc sau, Quan Tuấn Dương mới đánh giá bốn phía, phát hiện này trong phòng ở từ bên ngoài xem hơi cũ một chút, nhưng là bảo tồn coi như không tồi, bên trong cũng trang hoàng phi thường có thưởng thức.

Năm phút đồng hồ sau, Quan Tuấn Dương đang xem bức họa trên tường, Nhiều Tông Nghĩa bưng hai chén trà trở lại.

Quan Tuấn Dương tiếp nhận gửi một chút, có hương vị đặc thù, tuy rằng cũng rất thơm, nhưng không phải hương vị lần trước gửi được.

“Trà ần trước, không thích hợp người.” Nhiều Tông Nghĩa cầm lấy khác một ly trà, ở trong tay nhẹ nhàng chớp lên.

Mặc kệ thích hợp hay không thích hợp, chỉ cần là hẩn vì hẩn phao trà, cho dù là dùng khâu dẫn phao hẩn cũng uống không bỏ!

” trà người phao ta đều yêu mến!” Buồn nôn là buồn nôn, nhưng là hẩn thật sự nói. Có lẽ là báo ứng, trước kia hẩn đem lời nói dối làm lời nói thật nói, hiện tại thật sự nói thật, lại bị xem như lời nói dối.

“Ta nghĩ hỏi người, có phải hay không còn đang giận ta?” Mặc dù có chút mất vui, nhưng là Quan Tuấn Dương vẫn là thực muốn biết, cho dù hiện tại không nghĩ cùng hẩn cùng một chỗ, Nhiều Tông Nghĩa có phải hay không cũng đã muốn tính toán tha thứ hẩn, chẳng sợ một chút cũng đứng.

Không có lập tức trả lời, Nhiêu Tông Nghĩa nhìn nhìn hần, cúi đầu nói một câu, “Uống đi.”

Cũng không có quá thất vọng, Quan Tuấn Dương gật gật đầu, nhẹ nhàng thổi hai khẩu khí, sau đó liên tiếp uống vài hớp.

Thấy hần uống, vẫn mặt không chút thay đổi Nhiêu Tông Nghĩa hơi hơi giơ lên khóe miệng.”Hảo uống sao?” Hần hỏi.

Quan Tuấn Dương liếm liếm môi. Trà không thể nói rõ khó uống, nhưng là cũng không biết là hảo uống, bất quá hương vị xác thực đặc biệt.”Này, là trà gì? Dùng cái gì pha?”

Giống như biết hần sẽ hỏi, Nhiêu Tông Nghĩa theo bao vải lấy ra một cái bình nhỏ màu đen, như là một chế, làm công tinh tế, mặt trên hoàn khắc lại tinh mỹ hoa văn, màu sáng cùng đồ án đều nhìn ra có điểm lâu đời.

“Này, chính là nguyên liệu chủ yếu.” Hần đem bình đưa tới Quan Tuấn Dương trước mặt, “Nếu người thích, ta có thể lại làm cho người một ít.”

“Thật sự?”

Cho tới nay bị không nhìn lâu như vậy, hôm nay khó được bị loại này đặc thù đãi ngộ, Quan Tuấn Dương trong giọng nói khó nén hưng phấn, vốn nghĩ trực tiếp cầm tới tay kia, lại cảm thấy được bây giờ còn không phải thời điểm, đợi thời cơ thành thực một chút lại hành động không muộn, vì thế hần vui sướng tiếp nhận bình, mở ra vừa thấy, vừa mới bắt đầu bởi vì bên trong rất tối không thấy rõ sở, gục một chút tới tay chưởng thượng, sau đó ——

Sửng sốt một giây, dần dần, Quan Tuấn Dương trên mặt huyết sắc một chút biến mất, hần nhanh chóng ném xuống bình cùng trên tay gì đó, nhin không được che miệng vọt vào phòng bếp.

Vài giây lúc sau, tại trừ phòng nôn mưa thanh một trận cao hơn một trận.

Mà ngoài phòng khách, Nhiêu Tông Nghĩa tựa vào sô pha thượng, cúi đầu nhìn chén trà, cái chén lý chiếu ra hần ảnh ngược, ý cười dần dần hiện ra, như là rốt cục hòa nhau một vấn.

Hần luôn luôn nhân nhượng Quan Tuấn Dương, lại cũng chỉ là nhân nhượng, cũng không có nghĩa là hần có thể mặc người khác muốn làm gì thì làm.

Sau một lúc lâu, Quan Tuấn Dương rốt cục đi ra, cước bộ phù phiếm, sắc mặt tái nhợt, xem ra có thể ngay cả điểm tâm đều đã muốn nôn ra.

Nhiêu Tông Nghĩa chính mình trà đã muốn uống một nửa, ngẩng đầu nhìn đến hần đi tới, mỉm cười, xem

như gần nhất một đoạn thời gian lý cấp đối phương.

“Hảo uống sao?”

Ức chế xúc động buồn nôn, Quan Tuấn Dương suy yếu bài trừ một cái mỉm cười, “Cũng không tệ lắm.”

“Vậy người nôn cái gì?”

“Ta, ta chỉ phải không rất thói quen.” Hắc vội vàng giải thích, “Thói quen là tốt rồi —— “

“Còn muốn uống sao?” Nhiều Tông Nghĩa lại hỏi.

Khóe miệng mắt tự nhiên run rẩy vài cái, Quan Tuấn Dương theo hàm răng bài trừ một chữ, “Uống!”

Cúi đầu, Nhiều Tông Nghĩa rốt cuộc nhịn không được cười khai.

Đại ca cùng tiểu đệ cũng không dám uống hắc trà phao, tuy rằng này thật là thực nghiệm vật phẩm, bắt quá hiện tại, nếu có người tự nguyện uống, cũng là không tồi.

Vậy, giống như bây giờ bắt đầu đi. Từng bước một, từ từ sẽ đến, lấy hắc tốc độ cùng tần suất, có một số việc, có thể làm trước, có một số việc, có thể hội để lâu, chỉ cần không muộn là được.

Nhìn đến hắc dần dần lộ ra mỉm cười, Quan Tuấn Dương lòng cũng đi theo hưng phấn đứng lên.

“Người không tức giận?” Như vậy vừa hỏi, giống như cho tới nay mới thôi, bọn họ trong lúc đó bắt quá là một hồi tranh chấp.

Nhiều Tông Nghĩa nhìn hắc một cái, buông chén trà.”Người cho là, ta chỉ là sinh khí?”

Sờ sờ cái mũi, Quan Tuấn Dương cười cười nói: “Nếu chỉ là sinh khí, nói người cũng không quan tâm.”

Nhiều Tông Nghĩa trầm mặc. Hắc nghĩ đến chỉ có chính mình thấy rõ ràng đối phương, trên thực tế, này nam nhân đồng thời cũng thấy rõ ràng hắc.

“Lại đây.” Hắc hướng Quan Tuấn Dương ngoắc ngón tay.

Đột nhiên bị gọi về, Quan Tuấn Dương kinh ngạc, vội vàng chạy tới trước mặt hắc.

“Của ta ảnh chụp, xóa điếu.”

“Xóa! Lập tức xóa!” Quan Tuấn Dương không được gật đầu, “Của ta người có thể lưu trữ, về sau ta muốn là tái chọc giận người sinh khí, người liền phát ra đi, ẩn thành áp-phích ở trên đường phát đều được!”

Biến thái! Nhiều Tông Nghĩa ở trong lòng mắng một câu, rồi lại rất muốn cười. Hắn cho tới bây giờ chưa thấy qua nam nhân này như vậy hèn nhát, trước kia luôn chính mình khúm núm đi theo hắn bên người, hiện tại lại đảo ngược.

Tha thứ và vân vân, hắn kỳ thật đã muốn không nghĩ lại đi lo lắng. Trước kia hắn như là cái người máy, thói quen cuộc sống, làm một chuyện gì đều như là dựa theo chương trình đến giống nhau, Quan Tuấn Dương xuất hiện, cải biến cuộc sống hắn, là tốt là xấu tạm thời ko nói, nhưng hiện tại cảm giác so với trước kia đều phải tốt là thật, kia là đủ rồi.

“Người vừa rồi nói, nơi này đối ta có phản ứng?” lấy tay lấy ra kính mắt, khóe miệng giơ lên một chút xưng được với quyền rũ mỉm cười, làm Quan Tuấn Dương xem ngây người, Nhiều Tông Nghĩa vươn tay, không nhẹ không nặng xoa bóp một chút giữa hai chân hắn, có điểm ác liệt hỏi: “Kia nó hiện tại như thế nào không phản ứng?”

Sau một lúc lâu, Quan Tuấn Dương mới phản ứng lại đây, đã ở trong nháy mắt khôi phục bản sắc, một tay lấy người gục ở sô pha, rất giống cái bỏ lệnh cấm *** cuồng.

“Ai nói không có? Người xem ——” đặt ở Nhiều Tông Nghĩa trên người, hắn hưng phấn đích ma xát trứ thân thể hắn.

Cảm giác được nam nhân nơi nào chậm rãi cứng rắn, Nhiều Tông Nghĩa chậm rãi cầm trong tay kính mắt phóng tới trên mặt đất.

Hắn vẫn thực bị động, bị động đến ngay cả chính mình muốn cái gì cũng không rõ ràng lắm, hiện tại, hắn có lẽ có thể một lần nữa lo lắng một chút ——

Thời gian dài muốn tìm bất mãn, đã muốn bị vây dị thường cơ khát trạng thái Quan Tuấn Dương cơ hồ khẩn cấp cúi đầu phải hôn Nhiều Tông Nghĩa, lại ở sắp sửa đụng tới miệng hắn thần thời điểm, bị hắn ngăn trở.

“Làm sao vậy?” Đáng chết! Nếu không tiếp tục, hắn sợ chính mình hội bởi vì muốn tìm bất mãn mà chết.

“Ta, còn không có tha thứ người.” Thấy nam nhân thần sắc đột nhiên âm đạm, Nhiều Tông Nghĩa mỉm cười, “Nhưng là —— “

“Như thế nào? Người muốn cái gì ta đều đáp ứng người!”

Hứa hẹn cấp đặc quá nhanh, thường thường hội mất nhiều hơn được.

“Kia, lần này để ta ở trên mặt đi.”

“... Gì?!” Nhìn Nhiều Tông Nghĩa kia tươi cười đến mê người cơ hồ làm cho tim ngừng đập, Quan Tuấn Dương này mới phát hiện, cùng lúc trước so sánh với, này đại khái mới là đối phương tối hung hiểm một mặt.

—— toàn bộ văn hoàn ——

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/luong-y-thuan-ai-chan-lieu>